Wimpy Kid

SAFTİRİK

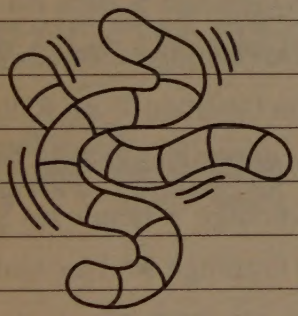
GREG'İN GÜNLÜĞÜ

KARIŞIK İŞLER BUNLAR!

Jeff Kinney

epsilon

JEFF KINNEY'NİN DİĞER KİTAPLARI

Saftirik'in Günlüğü

Saftirik'in Günlüğü 2: Rodrick Kuralları

Saftirik'in Günlüğü 3: Türünün Son Örneği

Saftirik'in Günlüğü 4: İşte Şimdi Yandık!

Saftirik'in Günlüğü 5: Ama Bu Haksızlık!

Saftirik'in Günlüğü 6: Panik Yok!

Saftirik'in Günlüğü 7: Ah Kalbim!

Saftirik'in Günlüğü 8: Batsın Bu Dünya!

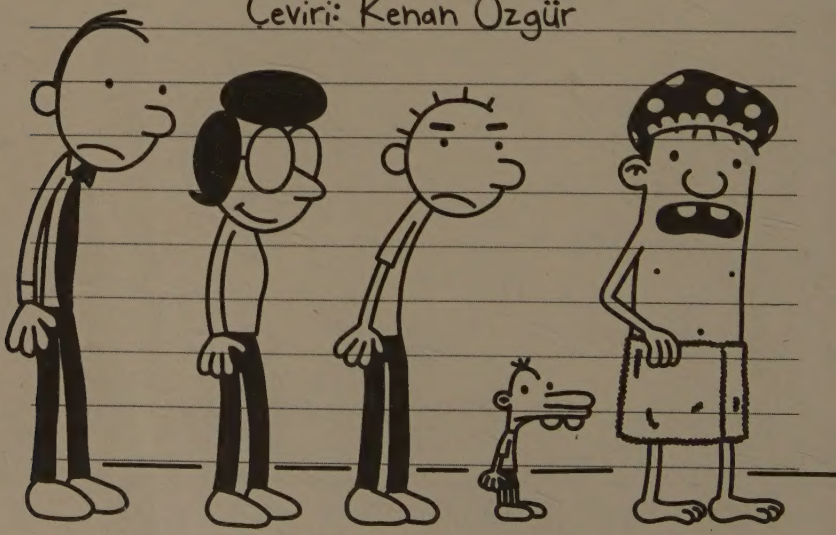
Saftirik'in Günlüğü 9: Bende Bu Şans Varken!

Saftirik'in Günlüğü 10: Hey Gidi Günler!

Saftirik'in Günlüğü: Kendin Yap Kitabı

Saftirik Film Günlüğü

Çeviri: Kenan Özgür

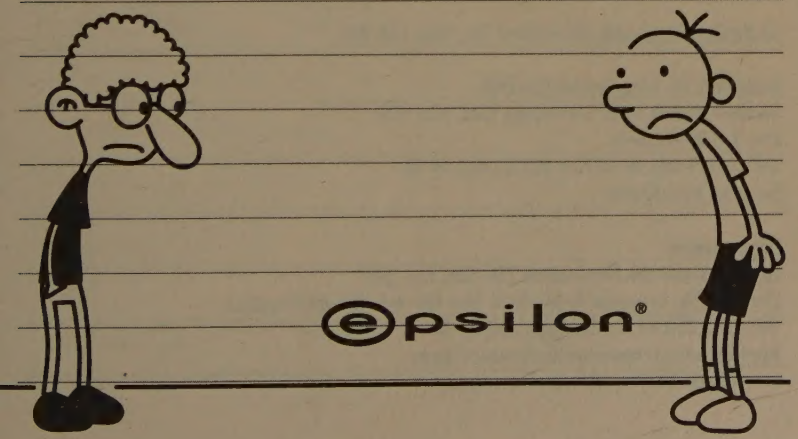
Wimpy Kid

SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

KARIŞIK İŞLER BUNLAR!

Jeff Kinney

Epsilon®

SAFTİRİK GREG'İN GÜNLÜĞÜ KARIŞIK İŞLER BUNLAR!

Orijinal Adı: Diary Of a Wimpy Kid: Double Down
Yazarı: Jeff Kinney
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kenan Özgür
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-173-187-2
Yayıncının Notu: Bu kitap kurgu eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayalgücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, işletmelerle, olaylarla ya da mekanlarla olası benzerlikler tamamen tesadüftür.

Wimpy Kid Metin ve İllüstrasyon Copyright © 2016 Wimpy Kid, Inc.
DIARY Of A WIMPY KID®, WIMPY KID™ ve Greg Heffley design™ Wimpy Kid, Inc.'nin ticari markasıdır. Bütün hakları saklıdır.
Kitap Tasarım: Jeff Kinney
Kapak Tasarım: Chad W. Beckerman ve Jeff Kinney
İngilizce ilk baskı: 2016 yılında Harry N. Abrams Incorporated, New York taarfından yayınlanmıştır.

ORİJİNAL İNGİLİZCE ADI Diary of a Wimpy Kid: Double Down
Bütün hakları bütün ülkelerde Harry N. Abrams Inc'ye aittir.

Bütün hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadıkça, bu kitabın hiçbir bölümü mekanik, elektronik yollar ya da fotokopi yoluyla çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Amulet Books ve Amulet Paperbacks, Harry N. Abrams'ın ticari alt markasıdır.

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

DORIAN'A

EKİM

Çarşamba

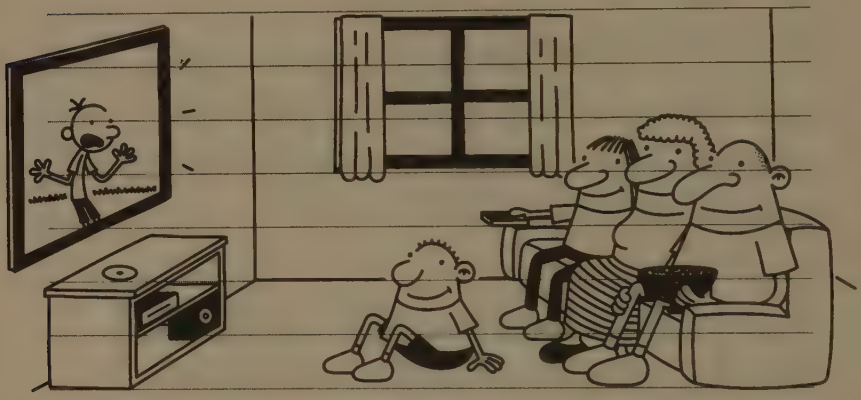
Annemle babam sürekli dünyanın benim etrafımda dönmediğini söylüyorlar ama ben bazen düşünüyorum da... Belki de DÖNÜYORDUR.

Küçükken, televizyon programı için hayatı gizlice filme çekilen bir adamla ilgili bir film izlemiştim. Adam bütün dünyada ünlü ama kendisi bunu BİLMİYOR.

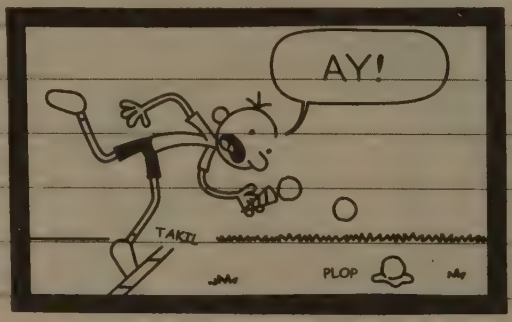
O filmi izlediğimden beri, belki de aynı şey BENİM de başıma geliyordur diye düşünüyorum.

Önceleri hayatımı benden izin almadan yayınlamaya kalkmalarına bozuluyordum. Ama sonra, milyonlarca insan her gün benim başıma gelenleri öğrenmek için televizyonun karşısına geçiyorsa, bunun MÜTHİŞ HAVALI bir şey olduğunu fark ettim.

Bazen hayatımın bir televizyon programına konu olamayacak kadar SIKICI olmasından endişeleniyorum. Ben de sık sık eğlenceli bir şeyler yapmaya ve evlerinde beni izleyen insanların kıkırdamalarını sağlamaya çalışıyorum.

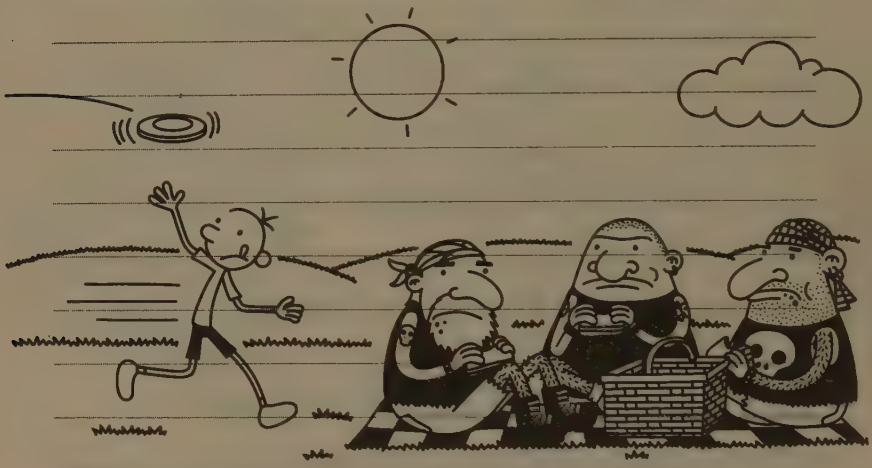
Yaptığım bir başka şey de izleyicilerime, benim de bu sırrı bildiğimi anlatan işaretler göndermek.

Eğer hayatım bir televizyon programıysa, reklam araları da olmalı. Reklamları ben tuvaletteyken yayınladıklarını düşünüyorum; bu yüzden tuvaletteki işim bitince salona gösterişli bir giriş yapıyorum.

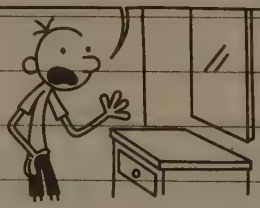

Ama bazen hayatımın ne kadarının GERÇEK, ne kadarının HİLELİ olduğunu merak ediyorum. Çünkü başıma gelen şeylerin yarısı o kadar saçma ki, acaba ipler başka birinin elinde mi diyorum kendi kendime.

Eğer her şey uydurmaysa, bunun sorumlusu olanlar EN AZINDAN bana üzerinde çalışmam için daha eğlenceli konular verebilirler.

"GREG'İN BİR KIZ ARKADAŞI OLUYOR" NASIL MESELA? YA DA "GREG'İN MOTOSİKLETİ OLUYOR? YA DA "GREG'İN BİR KIZ ARKADAŞI VE BİR MOTOSİKLETİ OLUYOR"?

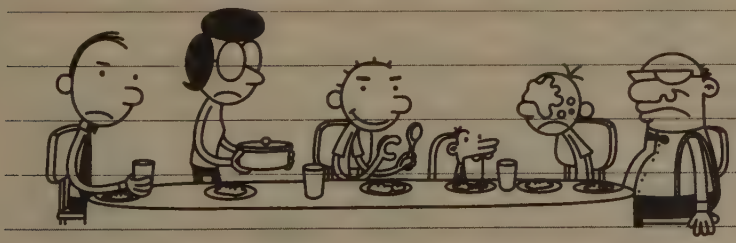
Sık sık da hayatımdaki insanların gerçekten GÖRÜNDÜKLERİ kişiler mi yoksa sadece AKTÖRLER mi olduğunu merak ediyorum.

Eğer oyuncularsa, umarım arkadaşım Rowley rolünü oynayan çocuk ödül alır çünkü bir şapşalı canlandırırken çok iyi iş çıkarıyor.

Eğer ağabeyim Rodrick de tam bir hödük gibi davranmasının karşılığında ÜCRET alıyorsa, ona da başka bir gözle bakmaya başlayabilirim.

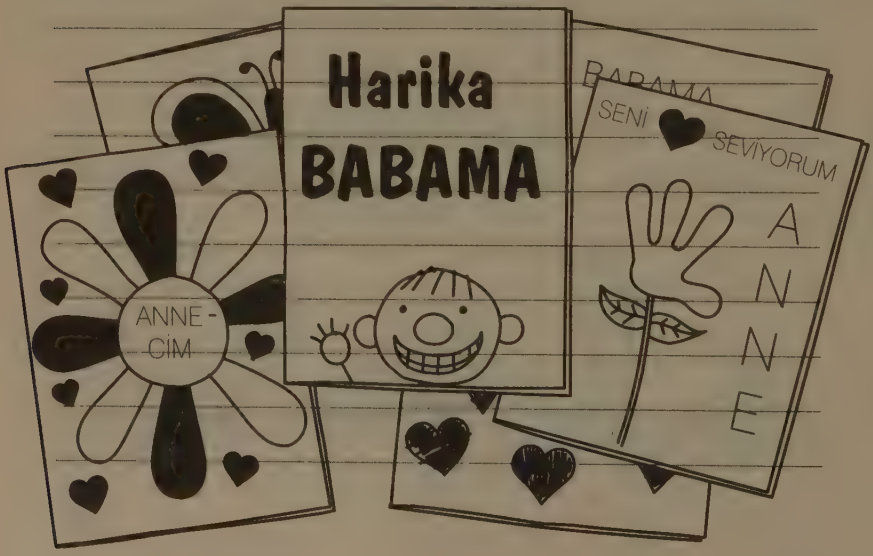
Kim bilir? Belki de gerçek hayatta iyi biridir ve bir gün onunla yakın arkadaş oluruz.

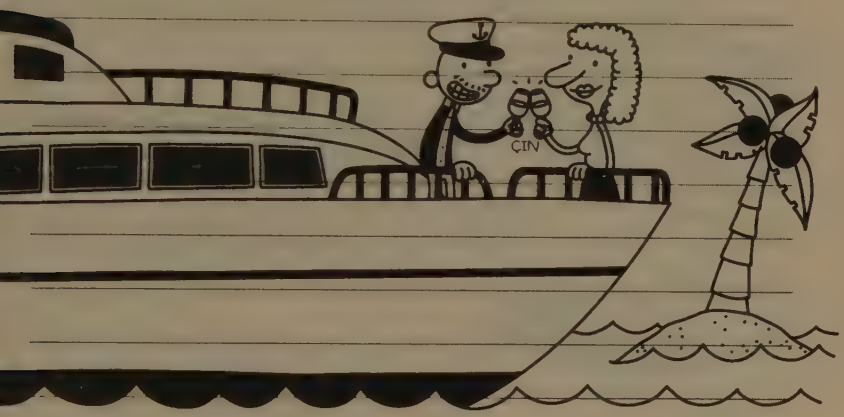
Ama eğer ANNE VE BABAM da oyuncuysa, o zaman bir sorun var demektir.

Yıllar boyunca o kadar çok Anneler Günü ve Babalar Günü kartı hazırladım ki. Eğer bütün bunlar bir oyunsa, harcadığım zamanın ve emeğin karşılığında ben de ücret almayı hak ediyorum.

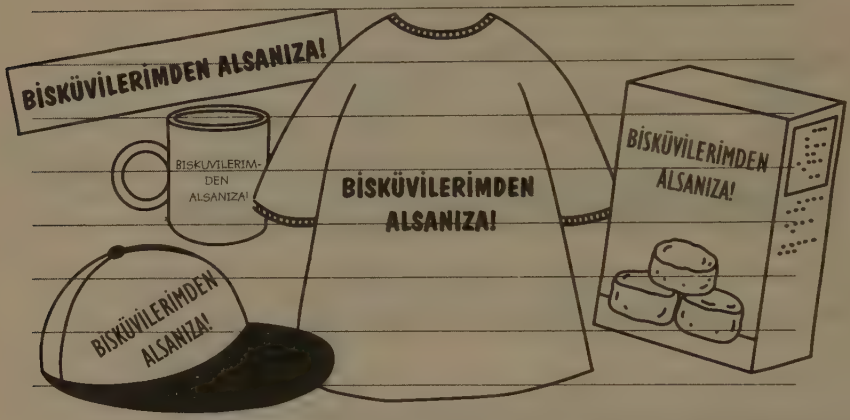
Ücretten söz etmişken, eminim GERÇEK anne babam şu anda benim sayemde hayatın tadını çıkarıyorlardır.

Ama ben de ileride para kazanabilmek için elimden geleni yapıyorum. TV programlarının çoğunda, ana karakterin her bölümde en az bir kez söylediği bir kilit cümle vardır. Ben de KENDİ kilit cümlemi buldum ve sık sık konuşmalarımın arasında kullanıyorum.

İleride bu cümleyi benimle ilgili akla gelebilecek her üründe kullanırım. Sonra gelsin paracıklar.

Şunu kesin garanti ederim: Ben, üç kuruş para kazanmak için imza günlerinde fotoğraflarını satan o unutulmuş ünlülerden asla olmam.

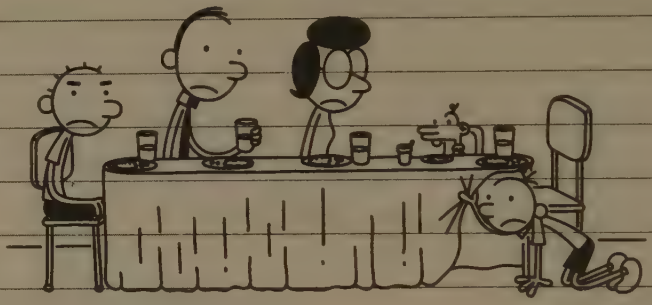
Televizyonla ilgili şunu öğrendim: Her program eninde sonunda yayından kalkıyor. Ama son sezonda, reytingleri artırmak için yeni bir hayvan ya da çocuk kullanıyorlar.

Bu yüzden, küçük kardeşim Manny doğduğunda, programın yıldızı olarak benim yerime yeni bir yüz geçirmeye çalıştıklarını düşündüm.

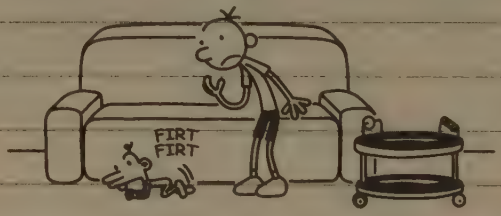

Ama yeni doğan bir bebeğin nasıl AKTÖR olacağını bilemiyordum. Belki de Manny, ortalıkta görünmeyen bir yetişkin tarafından kontrol edilen bir kuklaydı.

Bunun doğru olduğunu gösteren hiçbir kanıtım yoktu ama bu, emin olmak için sık sık ortalığı kontrol etmeme engel değildi.

Manny büyüdükçe, kendi kendine hareket ettiği açıkça anlaşıldı. Ben de onun üstün teknoloji ürünü bir oyuncak ya da bir tür ROBOT olduğundan kuşkulanmaya başladım.

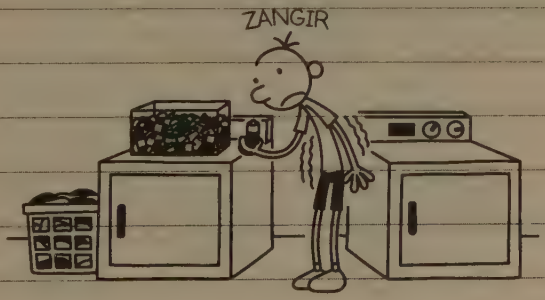

Belki de etrafımdaki herkes ROBOTTU ve ailedeki tek gerçek insan bendim. Robotlar güç için elektriğe ihtiyaç duyarlar; bu da evimizin her odasında iki ya da üç elektrik prizi olmasını açıklıyordu.

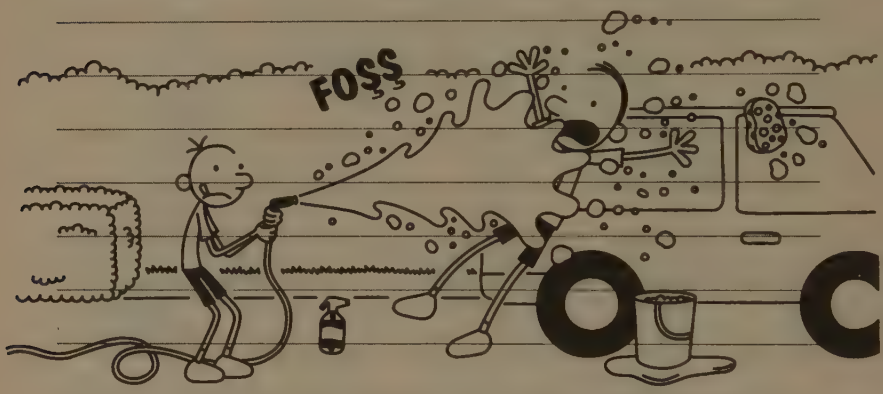
AYNI ZAMANDA annemle babamın benim onları dinlemediğimi düşündükleri zamanlarda konuştukları şeyleri de açıklıyordu.

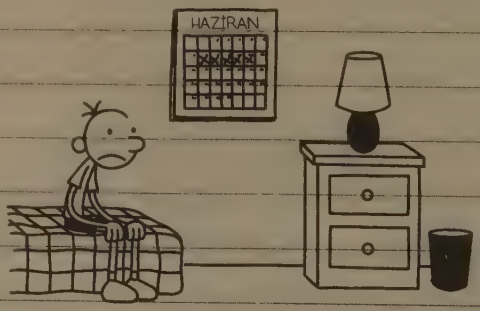
Eğer robotlar pille çalışıyorsa, bu çamaşır odasında plastik kutunun içinde neden bir sürü pil olduğunu da açıklıyor. Pillerin nereye gittiğinden tam olarak emin değilim ama birkaç tahminim var.

Düşündüm, taşındım. Ailemizin bireylerinin robot olup olmadığını anlamamın tek yolu, onlara kısa devre yaptırıp yaptıramayacağımı görmekti. Ama ya babam su geçirmez bir modeldi, ya da hiç mizah duygusu olmayan normal bir insandı.

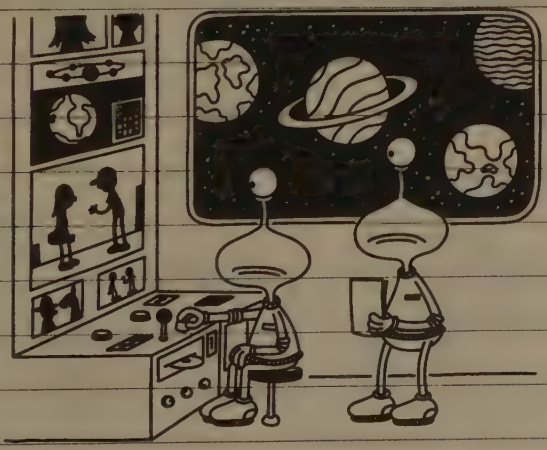
Bu olay yüzünden bir hafta ceza aldım. Programımı izleyen insanlar önce çok gülmüşlerdir herhalde ama sonra bir süre reytinglerin çok düştüğünden eminim.

Belki ben de normal bir hayat yaşayan sıradan bir çocuğumdur; bir TV programının yıldızı filan değilimdir. Ama yine de bir yerlerde beni izleyen BİRİLERİ olabilir.

Evrende bu kadar gezegen olduğuna göre, bir yerlerde hayat da OLMALI. Kimileri, eğer uzaylılar gerçekten olsaydı, gökyüzünde sürekli UFO'ların dolaşması gerektiğini söylüyor. Ama bence uzaylılar çok AKILLI, dünyayı istila etmek için doğru zaman gelene kadar kendilerini gizlemeyi tercih ediyorlar.

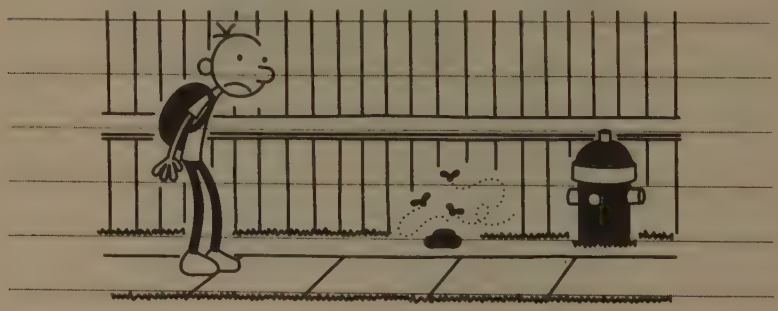
Bence şu anda bile bizi izliyorlar ve bizim nasıl yaşadığımız konusunda bilgi topluyorlar.

Benim şöyle bir iddiam var: Evlerimizde gördüğümüz sinekler, aslında uzaylıların bizimle ilgili görüntüleri uzay gemilerine götürmek için kullandıkları küçük araçlar. Çünkü, bir sineğin resmine yakından bakarsan, "gözlerinin" aslında yüksek teknolojili kameralar olduğunu açıkça görürsün.

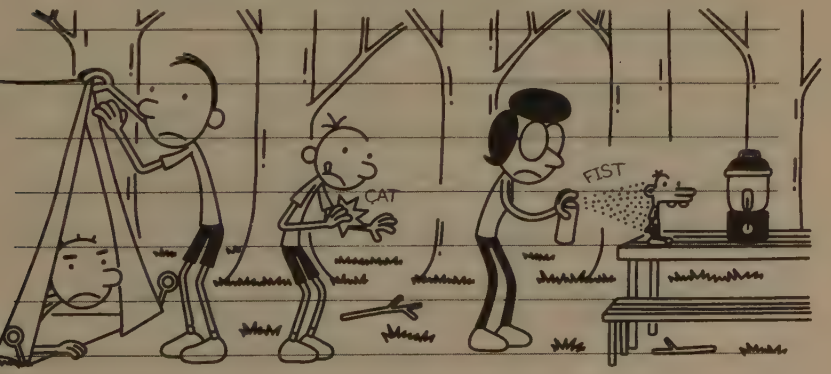
Anlamadığım tek şey, uzaylıların köpek kakasına sahiden bayılıyor gibi görünmeleri. Ama herhalde bunun için de nedenleri vardır.

Teorilerimi annemle babama ve başka yetişkinlere açıklamaya çalıştım ama belli ki hiç kimse bir çocuğun söyleyeceklerini duymak istemiyor. Bu yüzden her fırsatta uzaylılara onların tarafında olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum.

Yine de, umarım sinekler hakkında yanılmıyorumdur. Çünkü o küçük araçlar gerçekten SİVRİSİNEK ise, her an bir uzaylı istilası bekleyebiliriz.

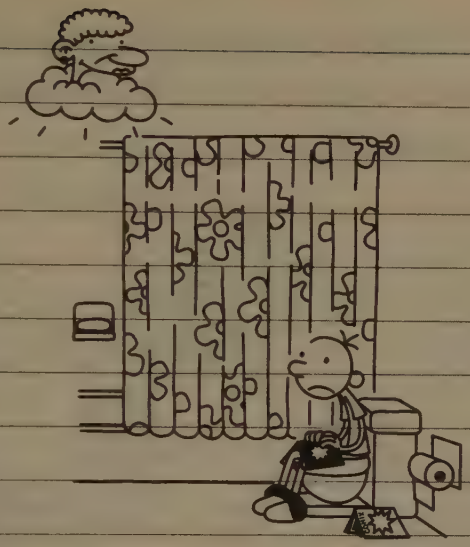

Mesele şu: Ben HER ZAMAN birilerinin hayatını uzaktan gözlediğini hissetmişimdir.

Ninem öldüğünde, annem bana bundan sonra hep güvende olacağımı, çünkü ninemin beni cennetten izlediğini söylemişti. Bence bu harika ama kafamı kurcalayan bir sürü şey var.

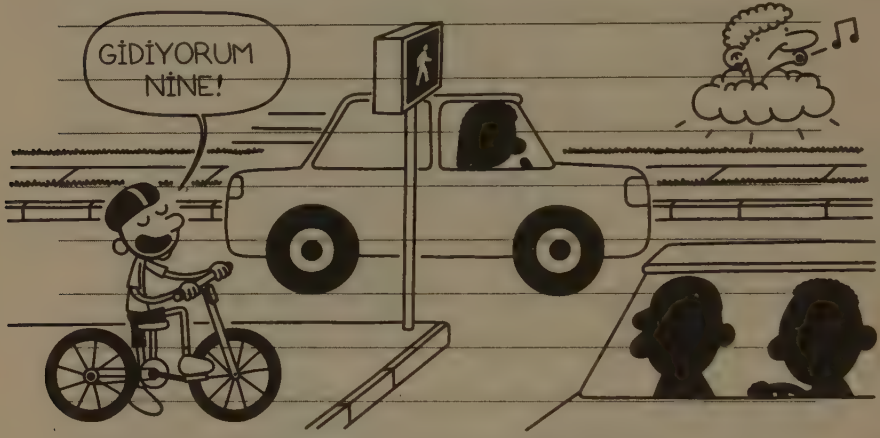
Ninemin beni kaykay yaparken ya da birazcık daha fazla korumaya ihtiyaç duyabileceğim şeylerle uğraşırken izlemesinde sakınca yok. Ama bazen de insan biraz gizlilik istiyor canım!

Beni endişelendiren şey şu: Ninem hayattayken bazen fazla sevimsiz olabiliyordum. Yani ben onun yerinde olsam, başıma gelebilecekler umurumda olmazdı.

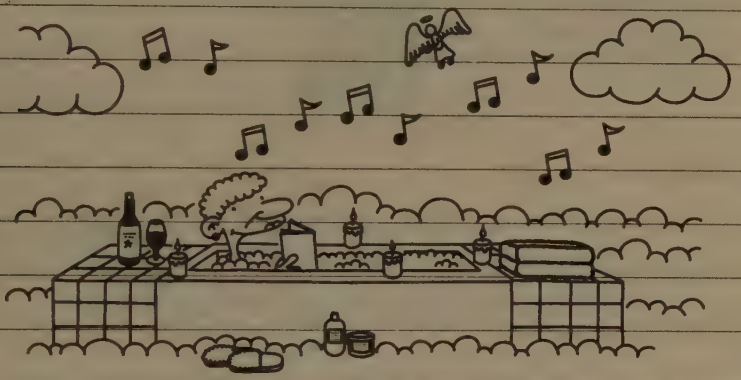
Eğer ben karşıdan karşıya filan geçerken ninem kafasını çevirip başka tarafa bakarsa onu suçlayamam doğrusu.

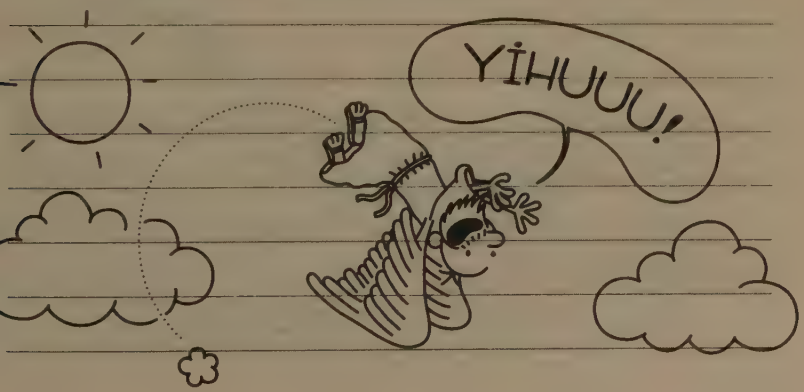
Eğer ninem günün yirmi dört saati beni izlemek zorundaysa, kendimi birazcık kötü hissederim. Kadıncağız hayatı boyunca garsonluk yapmış zaten. Bu yüzden artık DİNLENMEYE hakkı var.

Umarım cennette bir jakuziye gömülüp aşk romanları filan okuyordur ve her gece afacan bir ortaokul öğrencisinin ödevlerini yapmasını izlemek zorunda kalmıyordur.

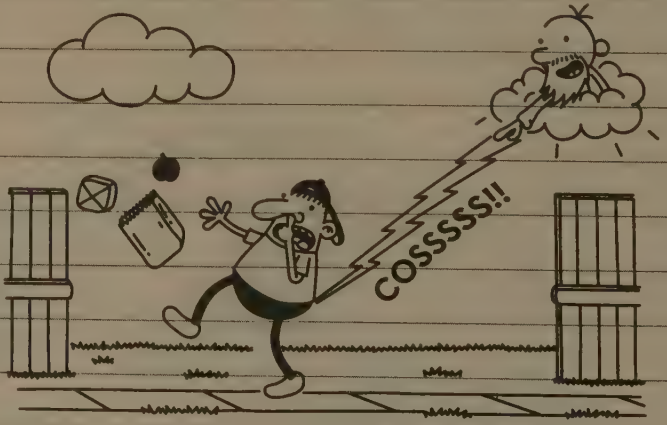
Şurası kesin: Eğer ben bir gün cennete gidersem, bütün vaktimi jelibon dolu dev bir havuzda yüzerek ya da bulutların arasında taklalar atarak geçiririm.

Doğru dürüst tanımadığım torunumu izleyip duracak halim yok.

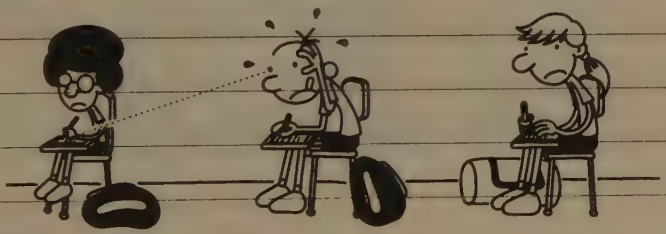
Bunun tek eğlenceli tarafı, torunlarımı sinir bozucu bir şey yaptıklarında cezalandırma gücüne sahip olmaktır sanırım.

Geçenlerde annem beni yalnızca NİNEMİN değil, ölen bütün akrabalarımızın izlediğini söyledi.

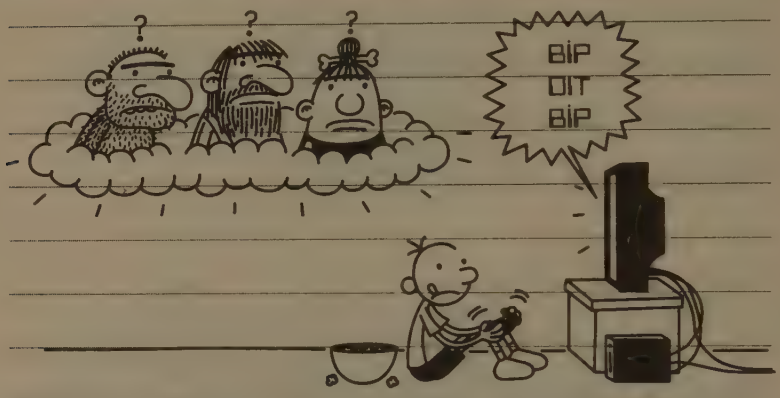
Keşke bunu söylemeseydi çünkü artık dilbilgisi sınavında Alex Aruda'dan kopya çektiğimde kendimi daha suçlu hissediyorum.

Bu iş kaç kuşak geri gidiyor, merak ediyorum. Birkaç yüzyıllık bir durumsa sorun yok; ama eğer bütün soyağacım en başından beri işin içindeyse, o başka.

Yani, eğer mağara adamları filan da beni izliyorsa benim sıradan bir gün boyunca yaptıklarımı gördüklerinde kafaları çok karışıyor olmalı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunca insanı tepemde hissetmekten rahatsız oluyorum. Eğer her duştan çıktığımda ya da kulak pisliğimin tadına baktığımda akrabalarım beni izliyorsa, ileride yeniden bir araya geldiğimizde çok garip bir durum olur.

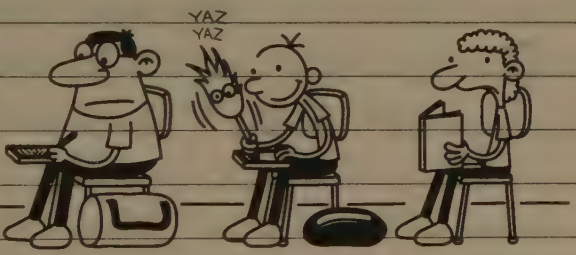

Perşembe

Bu hafta okulda kitap fuarı var. Sabah annem bana harcamam için yirmi dolar verdi.

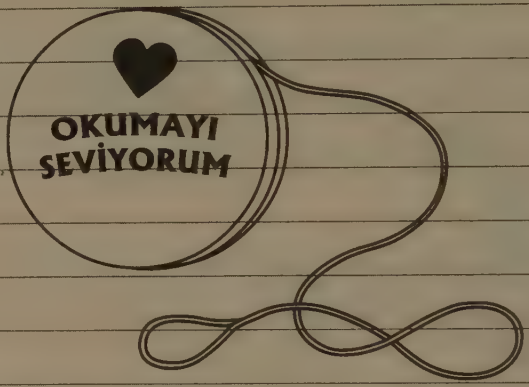
Bu parayla ne istersem alabileceğimi SANMIŞTIM ama meğer annem hepsini sadece KİTAPLARA harcamam için vermiş.

Ama insanın karşısına pörtlek gözlü dev bir kaleme sahip olma fırsatı çıkınca, karşı koymak çok zor.

Kalemin yanında bir de üzerinde çok esprili bir şey söyleyen bir kedi resmi olan poster, panda şeklinde bir silgi, karanlıkta parlayan bir hesap makinesi, suyun altında yazan bir kalem ve diğeri kaybolur ya da çalınırsa diye pörtlek gözlü dev bir kalem daha aldım.

Annemin paramı bu şekilde harcamamdan hoşlanmama olasılığını düşündüğüm için, üzerinde güzel bir mesaj olan bir yo-yo da aldım.

Ama annem bundan pek etkilenmedi. Yarın aldığım her şeyi geri vermem ve yerine kitap almam gerektiğini söylüyor.

Annem diyor ki: Beynimiz kas gibiymiş, eğer kitap okuyarak ve yaratıcı işlerle uğraşarak beynimize egzersiz yaptırmazsak, zayıflar ve pelte gibi olurmuş.

Bilgisayar oyunları ve televizyon beynimi mahvediyormuş; eğer bir şeyler değişmezse hayatımın geri kalanını akılsız bir zombi olarak geçirecekmişim.

Bir de annem dedi ki: Eğer televizyonu kapatır ve konsol oyunumu da ortalıktan kaldırırsam, hiç farkında olmadığım bir yeteneğimi keşfedebilirmişim.

Bu pek fena bir fikir değil gibi; ama ne zaman annem beni alışkanlıklarımdan vazgeçirmeye çalışsa, kafa üstü yere çakılıyorum.

Üçüncü sınıftayken okulda Şiir Kolu vardı. Yazdıklarımı gösterdiğimde annem çok etkilenmişti. Şiirlerimden birini, Ulusal Şiir Derneği'ne gönderdi. Onların da beğenip beğenmeyeceğini merak ediyordu.

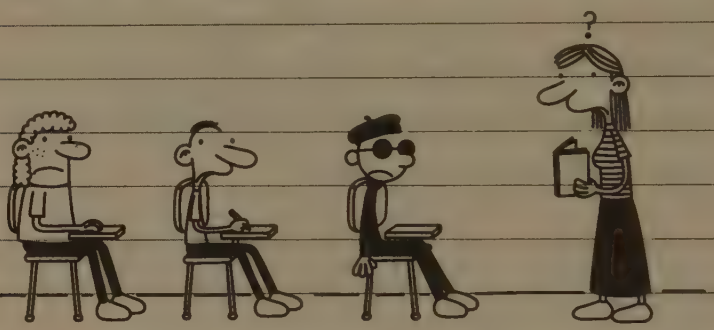
İki hafta sonra bir mektup geldi.

ULUSAL ŞİİR DERNEĞİ

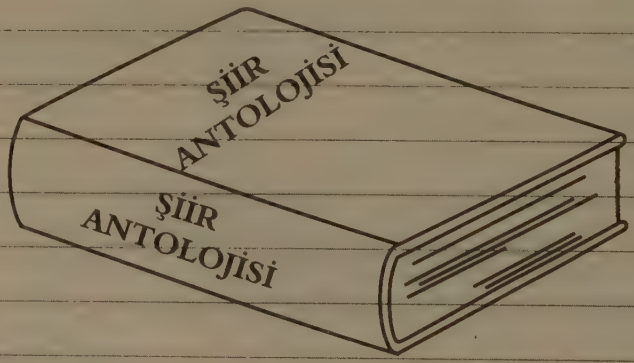
Sayın Gregory Heffley

Tebrikler! Şiiriniz "Ne Saçma Yazdı", ülkenin umut vaat eden şairlerinin en başarılı şiirlerinin yayınlandığı Şiir Antolojisi'nde yayınlanmaya değer bulundu.

Annem bu haberi duyunca çok heyecanlandı. İtiraf edeyim, ben de heyecanlandım. Birden şair olma fikrini benimsedim, hatta okulda farklı giyinmeye bile başladım.

Ama meğer "Şiir Antolojisi" meselesi kocaman bir SAÇMALIK imiş. Bir kere kitap bin sayfa filandı ve bütün şiirler küçücük harflerle yazılmıştı. Aralarında benim şiirimi bulmak yarım saatimi aldı. Üstelik adımı da yanlış yazmışlardı.

Diğer şiirlerden birkaçını okudum, hepsi BERBATTI. Çoğu beş yaşında bir çocuk tarafından yazılmış gibiydi.

Benim Sevgili Tosbağam

Maya Peebles

Benim sevgili tosbağam
Ölmedi
Kabuğunda uyuyor
Eğer ölseydi
Kötü kokardı

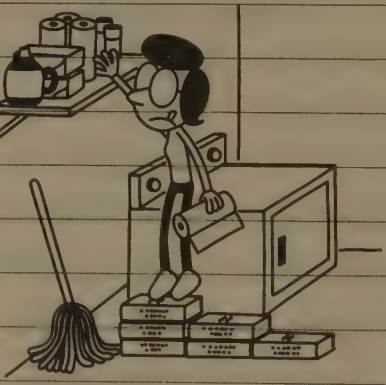
İsteyen herkes şiirini bu kitapta yayınlatabilirdi; "ülkenin en iyi şiirleri" uydurmaydı. Bence Ulusal Şiir Derneği, kitabı bu kitapta şiiri olan şaşkınlara satarak para kazanıyordu.

Şurası kesin: Şiir Derneği bizim sayemizde ÇOK para kazandı. Annem on kitap alıp akrabalara dağıttı ve kitaplar hiç de ucuz değildi.

Üstelik annem benim için de birkaç kitap aldı; belki bir gün çocuklarıma vermek istermişim.

Ulusal Şiir Derneği bize mektuplar göndermeye ve daha fazla kitap almamızı istemeye devam etti. Sanırım annem bir süre sonra her şeyin kocaman bir kandırmaca olduğunu anladı.

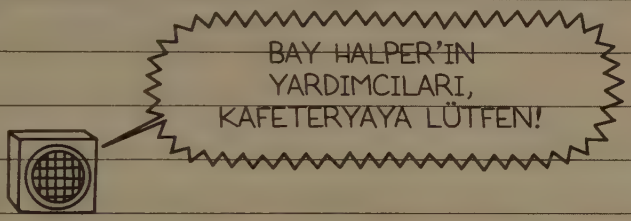
Benim "Şiir Antolojisi" kitaplarım şimdi çamaşır odasında duruyor ama en azından bir işe yarıyorlar.

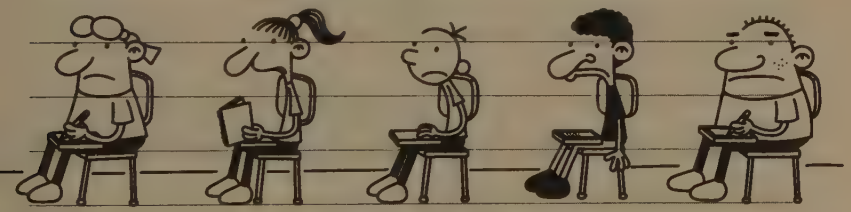

Annem bir kere benim ÖZEL olduğuma karar vermişti ya, işin peşini bırakmadı. Beni okulda Ayrıcalıklı Yetenek Programı'na sokmaya bile çalıştı.

Ben ilkokuldayken, gerçekten akıllı olan bütün çocuklar Ayrıcalıklı Yetenek Programı'nda idi.

Ama galiba öğretmenler sıradan çocukların kendilerini kötü hissetmelerini istemiyorlardı. Bu yüzden Ayrıcalıklı Yetenek Programı grubunu toplantıya çağırırken, şifreli isim kullanıyorlardı.

Bay Halper bizim temizlik görevimizdi. Uzun bir süre, Bay Halper'in Yardımcıları grubundaki çocukların, onun çöpleri boşaltmasına ve temizlik yapmasına yardım etmek isteyen gönüllüler olduğunu sandım.

Sonunda Bay Halper'in yardımcılarının bizim sınıftaki en zeki çocuklar olduğunu fark ettim.

Annem benim de Ayrıcalıklı Yetenek olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden okuldakileri beni de programa almaları konusunda ikna etmeye çalıştı. Ama yeterince akıllı olduğumu kanıtlamak için bir SINAVA girmek zorunda kaldım.

Sınavla ilgili pek fazla şey hatırlamıyorum ama sorulardan birini hatırlıyorum:

Boşluğu doldurun.

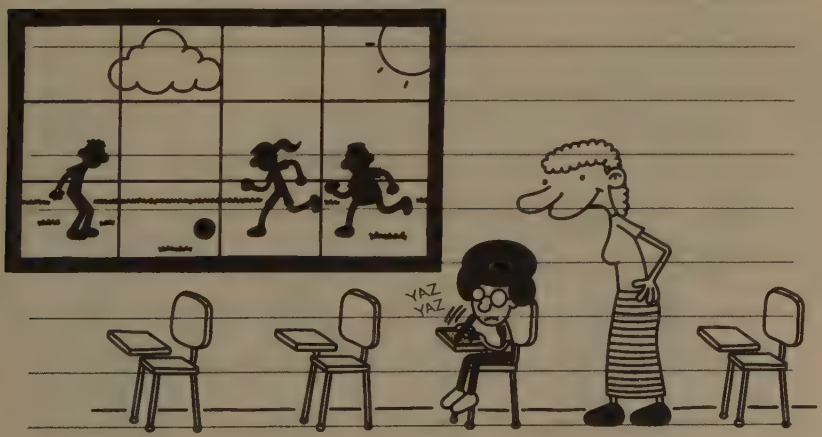
Johnny matematikte çok başarılı.
Johnny yüzmede çok başarılı.
Johnny okumada çok başarılı.
Johnny _____.

Şimdi düşünüyorum da, galiba Johnny'nin başarılı olduğu başka bir şey yazmam gerekiyordu. Ama ben Johnny'nin karakterinden pek hoşlanmamıştım; bu yüzden farklı bir şey yazdım.

Johnny gösteriş meraklısı

Sınavda çuvalladığım halde, annem okuldakilere çok kızdı çünkü benim Ayrıcalıklı Yetenek Programı'nda olmam gerektiğini düşünüyordu. Ama inanın bana, o çocuklar bambaşka bir seviyedeydiler.

İyi ki başarılı olmamışım çünkü ortaokulda Alex Aruda gibi çocuklar teneffüslerde sınıfta oturup öğretmenlerin angarya işlerini yapmak zorunda kalıyorlar.

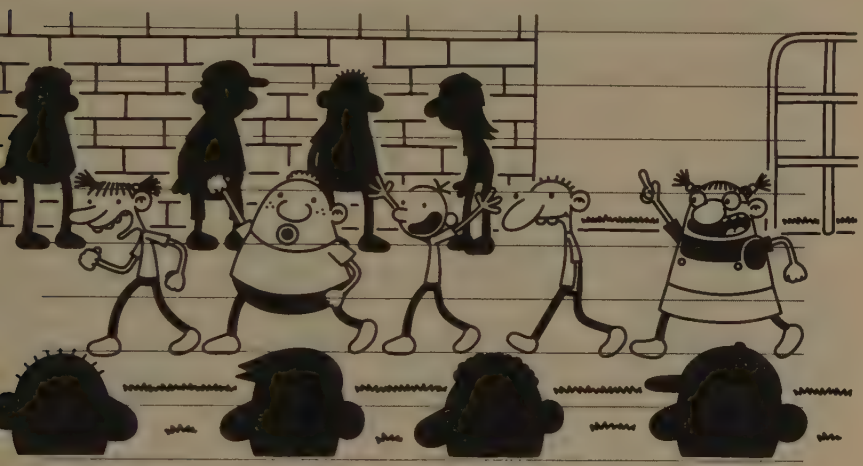
Annem ben Ayrıcalıklı Yetenek Programı'na giremediğim için kendini çok kötü hissetti galiba. Ama birkaç hafta sonra bana iyi haberleri vardı. Okulun beni, "Reisler" adında, haftada iki kez gizli toplantılar yapan özel bir kulübe seçtiğini söyledi.

Bu "Reisler" meselesi beni çok ama çok heyecanlandırmıştı, ilk gizli toplantıya gitmek için can atıyordum. Ama meğer Reisler, benim gibi "R"leri söylemekte zorlanan çocuklarmış. Haftada iki kez Bayan Pressley ile kütüphanede "R"leri söyleme alıştırmaları yapıyorduk.

Reisler adını kim bulmuştu bilmiyorum ama MÜTHİŞ olduğunu düşünüyorduk.

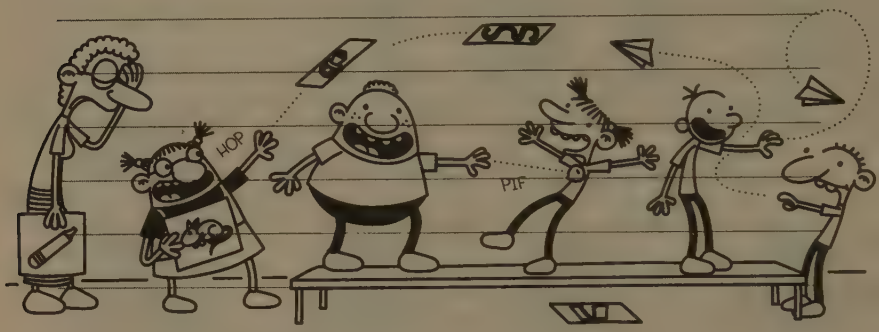
Teneffüslerde Reislerin geldiğini görenler, yoldan çekiliyorlardı.

Bizi sadece Kertenkeleler adındaki gruptaki çocuklar sevmiyordu. Bu grup pazartesi ve çarşamba günleri toplanıyor ve "S"leri söyleme çalışmaları yapıyordu. Bence Kertenkeleler böyle kötü bir isimleri olduğu için bizi kıskanıyorlardı.

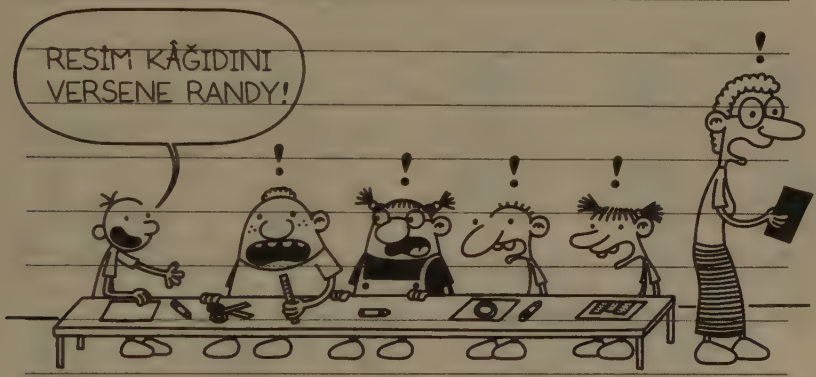
Ben ve diğer Reisler çok iyi anlaşıyorduk. Perşembe ve pazartesi toplantılarını sabiden iple çekiyordum çünkü sonunda hepimiz canımız ne isterse onu yapıyorduk.

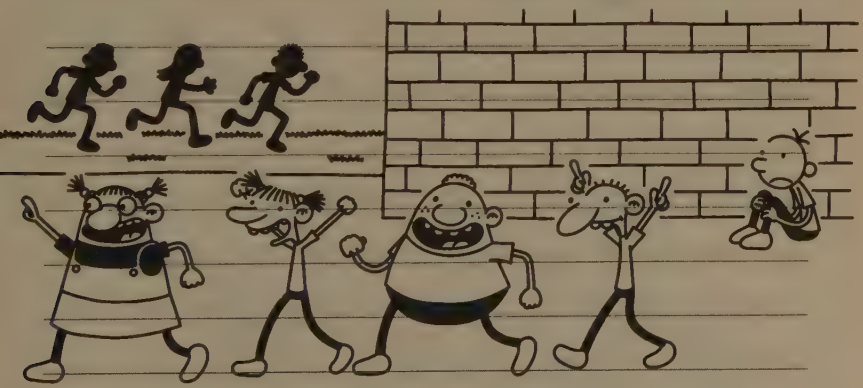
Annem R'ler konusunda hiç ilerleme kaydetmememe çok bozuluyordu. Sonunda okuldan sonra beni çalıştıracak özel bir hoca tuttu. Birkaç ay sonra R'leri sorunsuz söyleyebiliyordum.

Ne yazık ki bu artık Reisler grubunda olmamam anlamına geliyordu. Birkaç ay R'leri söyleyemiyor numarası yaptım, böylece kulüpte kalabilecektim. Ama bir gün ağzımdan kaçıverdi.

O günden sonra dışlandım. Kertenkeleler bile benimle bir şey yapmak istemiyorlardı.

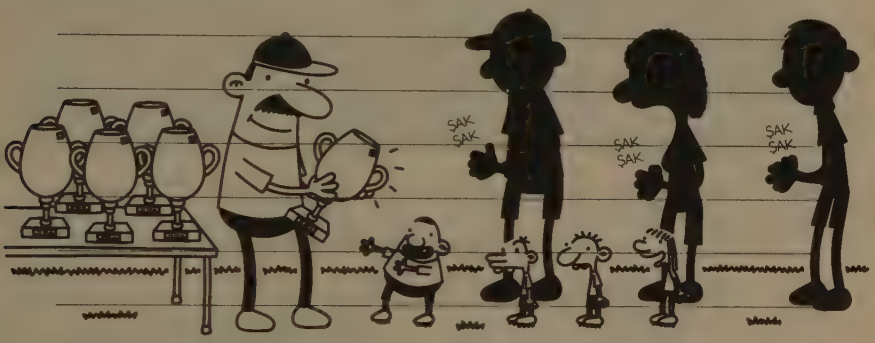
Bence her ANNE ya da BABA çocuğunun özel olduğunu düşünür, çocuk öyle olmasa bile. Ama bizde işler biraz kontrolden çıkmaya başlıyor.

Manny bu ilkbahar futbol oynadı ve takımı FELAKETTİ. Tek bir gol bile atamadılar; rakip takımlar ise bir maçta en az on gol atıyordu. Kalecileri Tucker Remy'nin maç boyunca karnını çimenle doyurması pek işe yaramıyordu tabii.

Sezon sonunda bir kupa töreni düzenlendi. Ben KAZANAN takımın oyuncularının kupa alacağını sanıyordum; ben futbol oynarken öyle olurdu çünkü. Ama bazı anne babalar kaybeden takımdaki çocuklarının kendilerini kötü hissedeceklerinden endişelenmiş olmalı; bu yıl HERKES kupa aldı.

Üstelik ÇOK GÜZEL kupalardı. Kocamandılar ve metalden yapılmışlardı; benim küçüklüğümde verilen kupalar gibi ucuz plastik değillerdi. Ve hiçbir çocuk kupa alırken Tucker Remy kadar gururlanmadı.

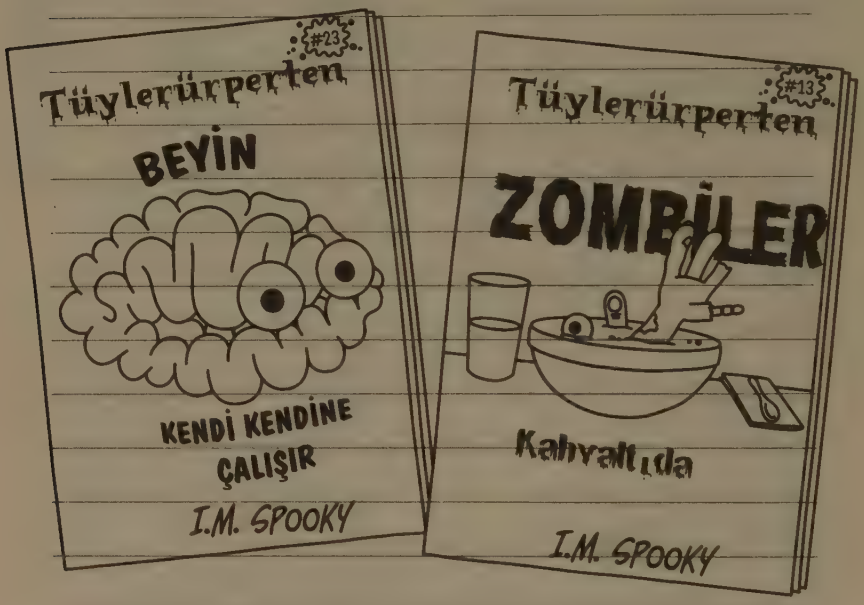
Çok merak ediyorum, bu çocuklar ileriki hayatlarında sorun yaşamayacaklar mı? Çünkü ben, bu futbol kupalarının üzerimde ne kadar ETKİLİ olduğunu biliyorum. Sık sık okulda bir yarışmaya katılmayı düşünüyorum ama sonra kupaların büyüklüğünü görünce, bütün ilgimi kaybediyorum.

Cuma

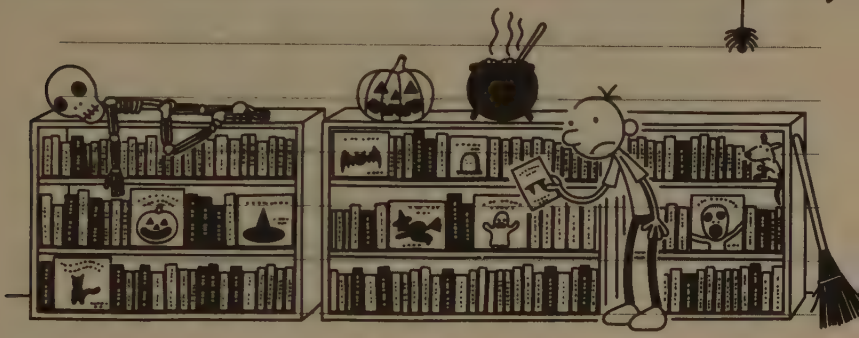
Bugün fuardan aldığım şeylerin çoğunu geri verdim ama annem bunların yerine ne aldığımı görünce hiç heyecanlanmadı.

Okulda herkesin bayıldığı Tüylerürperten kitaplarından bir sürü aldım.

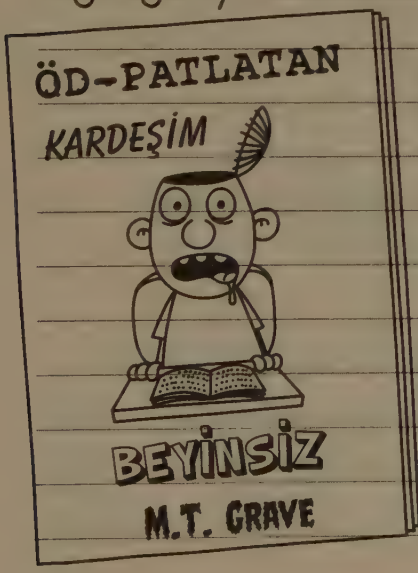

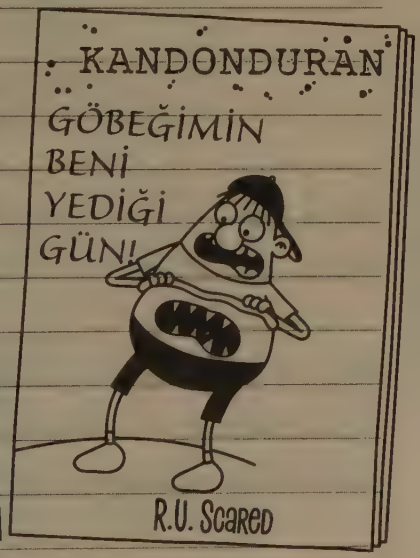
Annem bana daha "zorlayıcı" kitaplar almak istediğini söyledi ama pek fazla seçeneğim yoktu. Kitap fuarı, Cadılar Bayramı'ndan birkaç hafta önce olduğu için böyle şeyler satıyorlar.

KORKUTAN KİTAPLAR

Fuardaki kitapların %90'ı Tüylerürperten serisine aitti. Bir de Tüylerürperten serisinin taklidi olan kitaplar vardı. Böyle bir şey yapmak yasal mı bilmiyorum ama bir şeyler bana doğru gelmiyor.

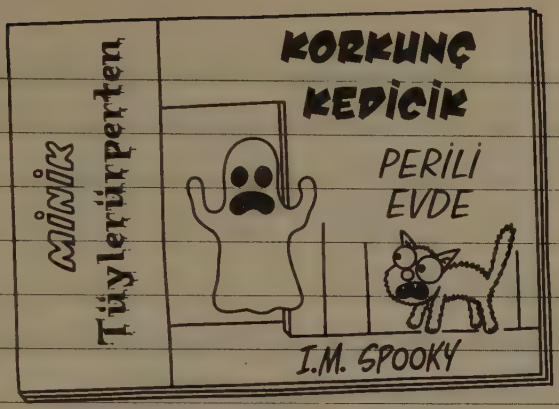
Sanki bu korkunç kitaplar gökten inmiş gibi. Bizim okulda en son popüler olan kitaplar Don Hırsızları idi ama bu eski haber tabii.

Bu hafta okulda bir çocuğun elinde Don Hırsızları ile yürüdüğünü gördüm. Bir sekizinci sınıf öğrencisi çocuğun ödünü patlattı.

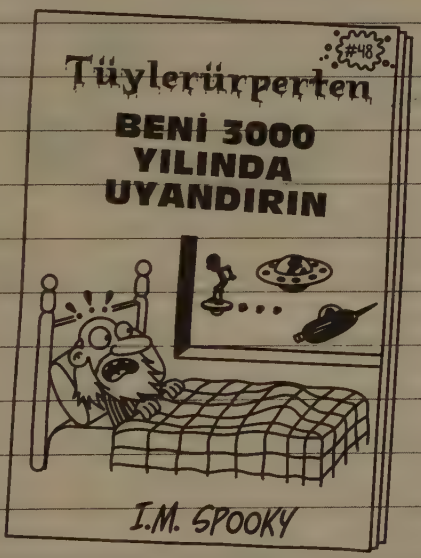

Ben korku hikâyelerine pek bayılmam çünkü ne zaman okusam kâbus görürüm.

Ama Rowley benden daha ödlek. Çünkü aldığı bütün kitaplar, anaokulu öğrencileri için yazılmış olan Minik Tüylerürperten serisine aitti.

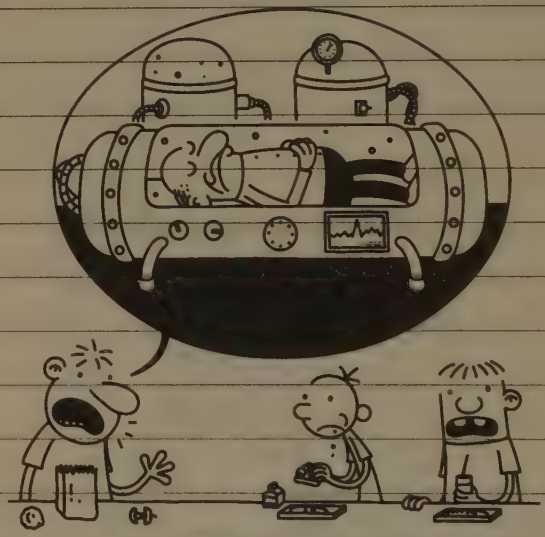

En azından ben DOĞRU DÜRÜST kitaplar okuyacak kadar cesurum. Satın aldığım kitaplardan biri donan ve sonra gelecekte uyanan bir adamla ilgli.

Ben bunun bilimkurgu olduğunu sanıyordum ama Albert Sandy zengin bir adamın bunu gerçekten yaptığını duyduğunu söyledi.

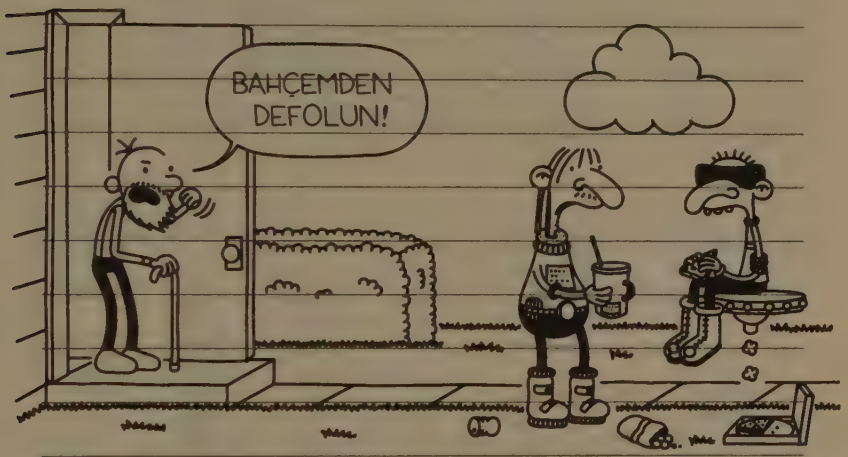
Albert bir haber gördüğünü, çok hasta olan yaşlı bir milyarderin kendini dondurmak için bir sürü para ödediğini anlattı. İleride, yüz yıl sonra adam ÇÖZÜLECEKMİŞ. O zamana kadar bütün hastalıkların tedavisinin bulunacağına ve böylece kendisinin de sonsuza dek yaşayabileceğine inanıyormuş.

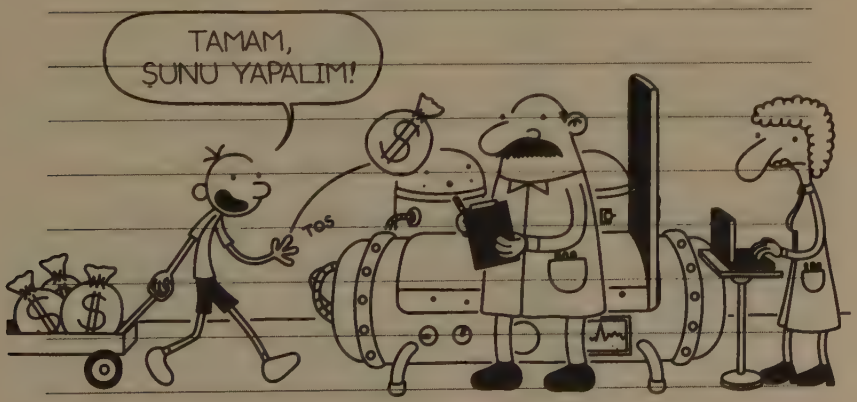
Bu dondurma meselesi bana HARİKA bir plan gibi geliyor. Eğer bir gün ben de zengin olursam, AYNI şeyi yaparım.

Ama o milyarder kadar yaşlanana dek beklemem ben.

Bana kalırsa, eğer kendini çok yaşlıyken dondurursan ve seni gelecekte çözerlerse, çok huysuz olacağın için doğru dürüst eğlenemezsin bile.

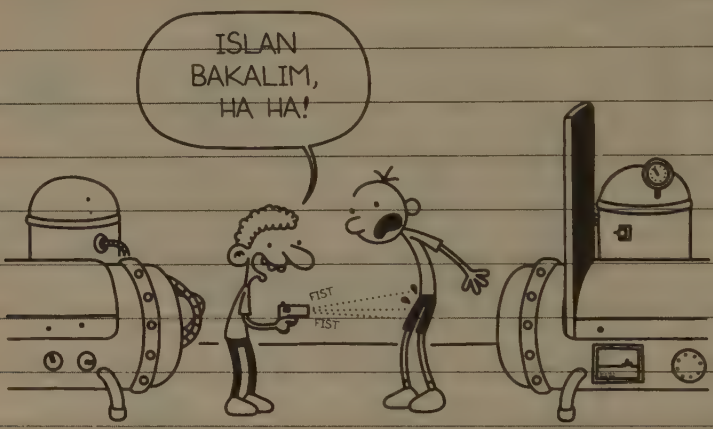

Bu yüzden, eğer birkaç yıl içinde piyangodan filan para çıkarsa, bu parayı kendime geleceğe gitmek üzere tek yönlü bir bilet almak için kullanırım.

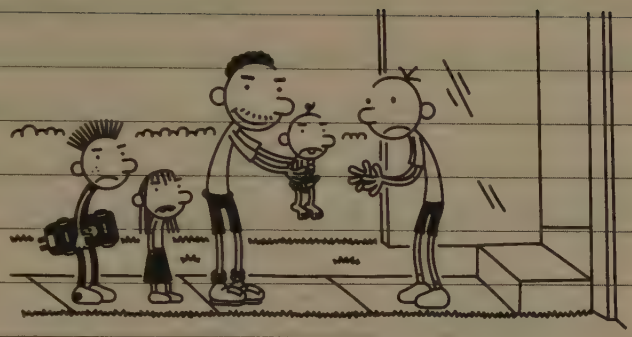
Planımdan kimseye söz etmiyorum ama. Bizim okulda Phillip Crivello adında bir tip var, ailesi çok zengin.

Eğer o da benimle aynı fikri uygulamaya kalkarsa, bundan yüz yıl sonra da kendisiyle uğraşmak zorunda kalabilirim.

Ama yüz yılın gitmek için yeterince uzak olduğundan emin değilim.

O zamana kadar bakılması gereken bir sürü yeğenim filan olur. Ben de onca parayı ileride bebek bezi değiştirmek için harcayacak değilim.

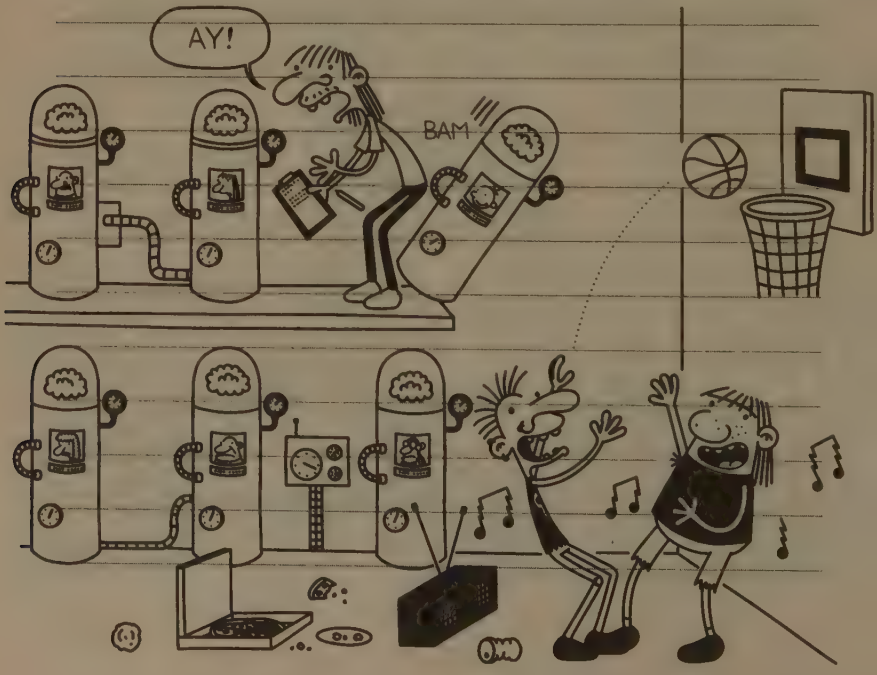
Ben çok daha uzun süre donmuş halde kalmayı planlıyorum. BİN yıl falan mesela. O zaman her şey çok daha İLGİNÇ olur eminim.

Ama daha da ileriye gitmek istemem çünkü o zaman insanoğlu ne kadar evrilmiş olur kim bilir.

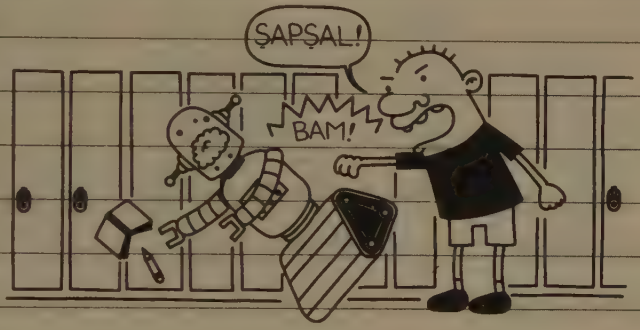

Eğer önümüzdeki birkaç yıl içinde piyangodan para kazanmazsam, daha ucuz bir seçenek bulmam gerekecek sanırım. Albert Sandy, bütün vücutlarını donduracak kadar parası olmayan insanların sadece BEYİNLERİNİ dondurabileceklerini söyledi.

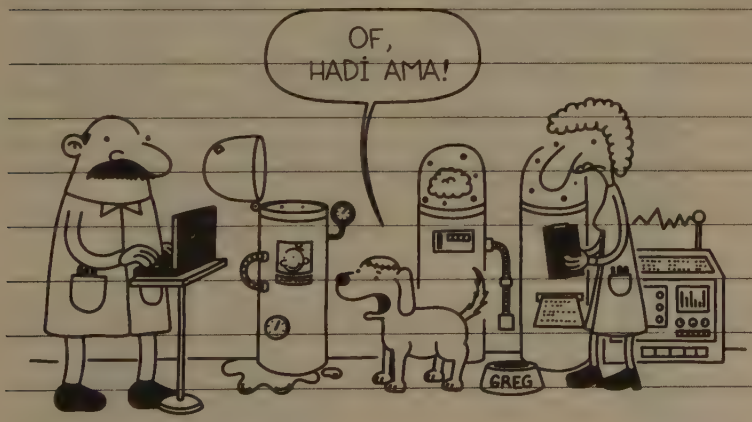
Ama ben beynimi hiç tanımadığım insanlara emanet etmekten çekiniyorum biraz. Çalışanlarına hiçbir şey yapmadan beklesinler diye çok fazla para ödemiyorlardır diye düşünüyorum. Bu yüzden insan dondurma yerlerinde verilen hizmetin kalitesi konusunda biraz endişeliyim.

Beyniniz donduktan sonra, onu bir robot bedene koyarlar herhalde. Bu robot bedene alışmak çok zordur.

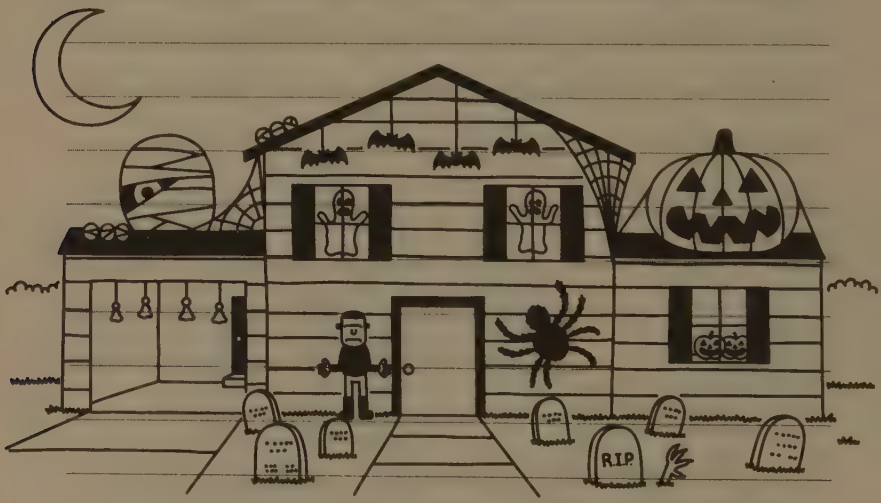
Ama eğer yeterince para biriktirebilirsem, BÜTÜN bedenimi donduracağım ve bunu DOĞRU DÜRÜST yapacağım. Çünkü ne zaman ucuz seçeneği tercih etsen, sonunda pişman oluyorsun.

Cumartesi

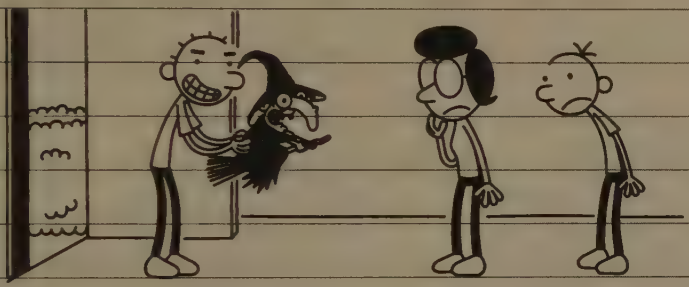
Cadılar Bayramı'na sadece birkaç hafta kaldı ve bizim aile bütün sabahı evin önüne süsler asarak geçirdi.

Eskiden süslerimiz çok sade olurdu; birkaç örümcek ağı, plastik örümcekler ve balkabağı feneri asardık. Ama sonra komşularımız da Cadılar Bayramı süslemelerine başlarlardı ve bizim süsler onlarınkinin yanında pek sönük kalırdı.

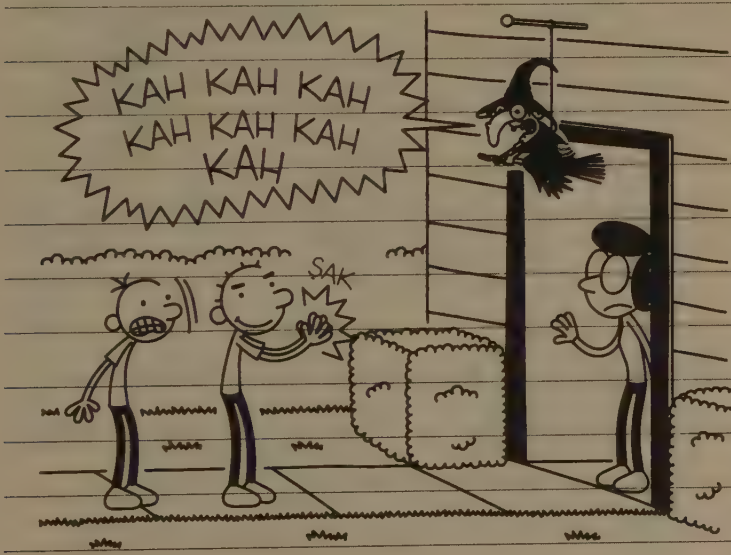

Bu yüzden geçen yıl annem, Rodrick'e para verdi ve gidip ön verandamız için daha fazla süs almasını söyledi.

Ama Rodrick bütün parayı iğrenç bir elektronik plastik cadıya harcamış.

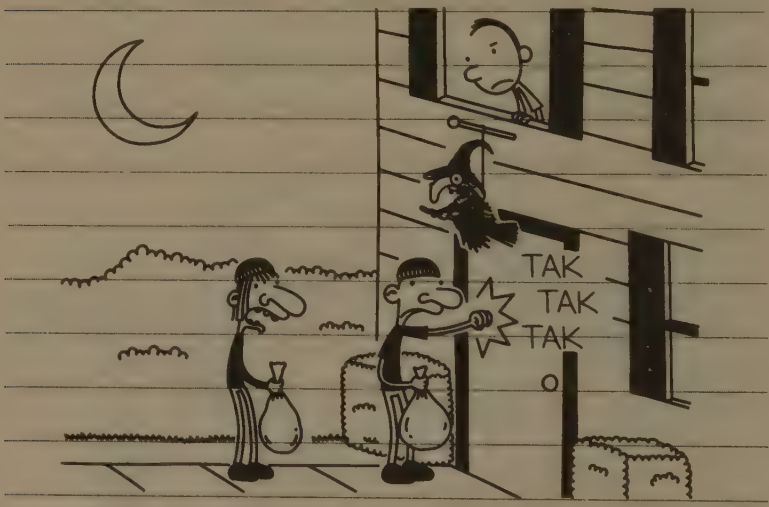

Cadı şöyle çalışıyor: Elinizi çırptığınızda ya da yüksek bir ses çıkardığınızda, insanın kanını donduran kahkahalar atmaya başlıyor ve susmak BİLMİYOR. Sonra titriyor ve gözleri kıpkırmızı parlıyor.

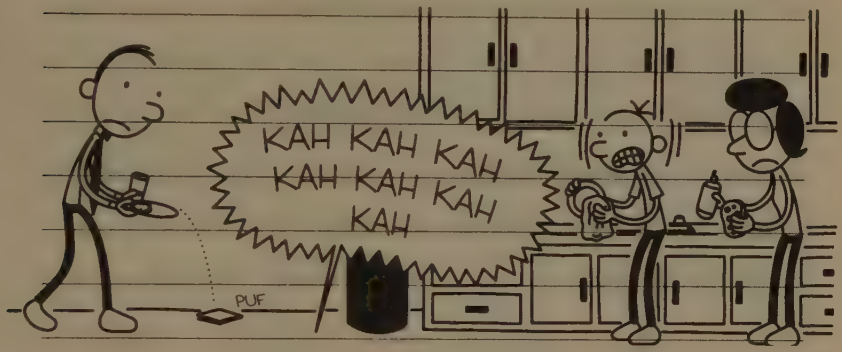
Ama oyuncağı kim yaptıysa sesini fazla yüksek ayarlamış, kısmak ya da kapatmak da mümkün değil. Cadının kendi kendine susmasını bekliyorsunuz, bu da iki dakika kadar sürüyor.

Geçen yıl cadıyı ön verandaya astık ama küçük çocuklar çok korktular. Bu yüzden kapımızı çalanlar, sadece gece saat ondan sonra gelen birkaç ergendi.

Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün, babam cadıyı bodrumdaki depoda bir rafa koydu, o zamandan beri de orada duruyor. Ama bu SORUN yaratmaya devam etmediği anlamına gelmiyor.

Cadı, seslere karşı fazlasıyla duyarlı, bazen başka bir kattan gelen en küçük bir ses bile onu çalıştırmaya yetiyor.

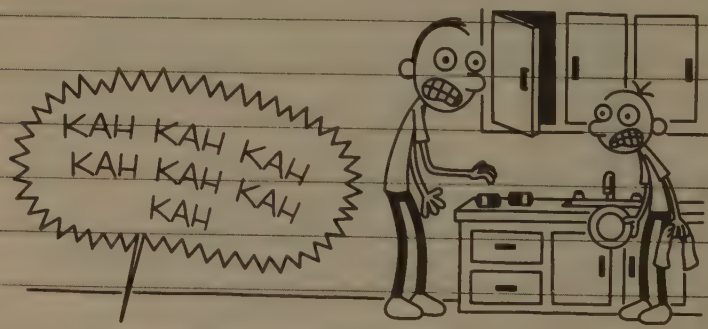
İşin daha da kötüsü, cadının kendine ait bir aklı var sanki. Bazen kimse SES çıkarmasa da çalışmaya başlıyor. En az iki pijama partisi onun yüzünden erken bitmek zorunda kaldı.

Annemle babamı cadıyı çöpe atmak konusunda ikna etmeye çalışıyorum ama babam bunun altı üstü plastik bir oyuncak olduğunu ve bu kadar korkak fare olmamam gerektiğini söylüyor.

Ama galiba annem de cadının ikide bir kendi kendine çalışmasından çok sıkıldı. Geçen hafta babama bodruma inmesini ve cadının pillerini çıkarmasını söyledi. Babam da onun dediğini yaptı.

Bundan sonra OLANLAR yüzünden o günden beri depodan içeri adım atmıyorum.

Ne yazık ki bütün Cadılar Bayramı kostümlerim depoda. Yani eğer annem bana yeni kostümler almayı kabul etmezse, bu yıl şeker toplamaya gidemem ben.

Pazar

Of... Cadılar Bayramı süslemeleri için verdiğimiz onca emek boşa gitti.

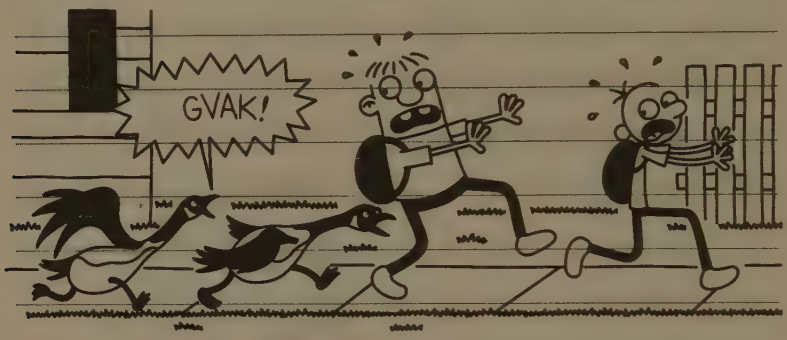
Bir kaz sürüsü gece yarısı balkabağı fenerlerimize saldırmış ve ortalığı DARMADAĞIN etmiş.

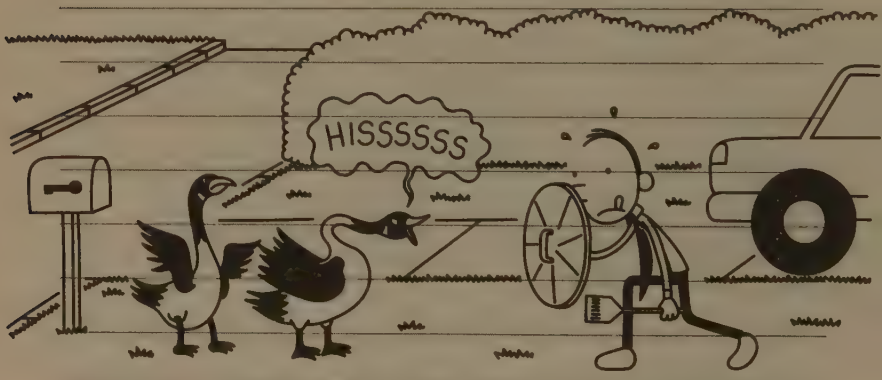
Her sonbaharda, kışı geçirmek için güneye uçan kazlar önce bizim kasabaya uğruyorlar ve yeniden yola çıkmadan önce birkaç hafta konaklıyorlar. Genellikle kasabanın futbol sahasının her yerine pisliyorlar ama onun dışında son derece zararsızlar.

Ama bu yıl nedense insanlara karşı da AŞIRI saldırganlar.

Son birkaç haftadır Rowley'le ben hemen her gün eve dönerken kazların saldırısına uğradık.

Kazlar sadece ÇOCUKLARI kovalamıyorlar. Babam da ne zaman posta kutusuna bakmak için dışarı çıksa, kendini korumak için hazırlıklı olmak zorunda...

Babam, kazlarla ilgilenmeleri için belediyeyi aramak istiyor ama annem izin vermiyor.

Annem kazların binlerce yıldır buralarda yaşadıklarını ve asıl BİZİM onların hayatına müdahale ettiğimizi söylüyor.

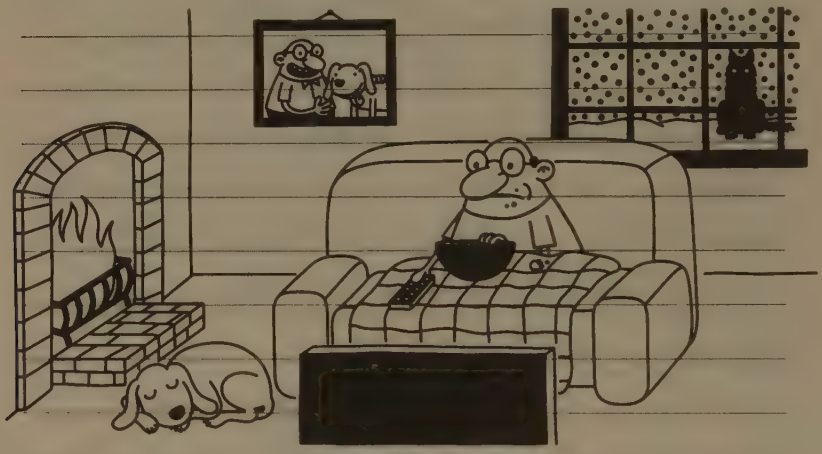
Aramızdaki mesafeyi korudukları sürece benim hayvanlarla bir derdim yok. Ama eğer bir sınır belirlemezsek, başımız derde girebilir.

Fen bilgisi öğretmenimiz, 40.000 yıl önce köpeklerin de tıpkı kurtlar gibi vahşi hayvanlar olduğunu söyledi. Ama o zamanlar bizim sıcak ateşlerimizi, korunaklı mağaralarımızı görmüşler ve hayatımıza girmek istemişler herhalde. Bu yüzden kuyruklarını sallamışlar, birkaç numara yapmışlar, olmuş bitmiş.

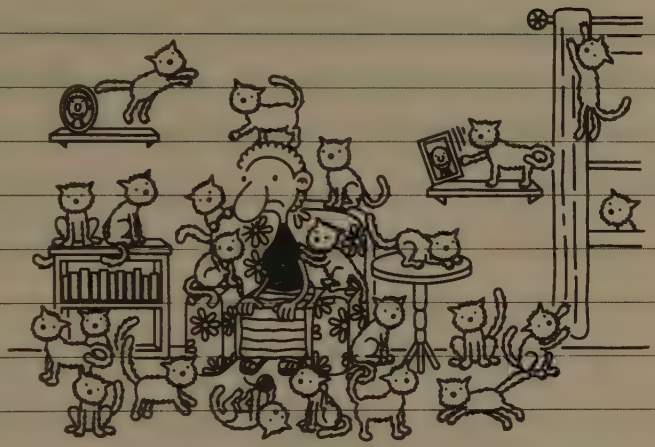

Artık köpeklerin KEYFİ yerinde. İnsanlar onlara lezzetli mamalar, yumuşacık yataklar almak için bir sürü para harcıyorlar.

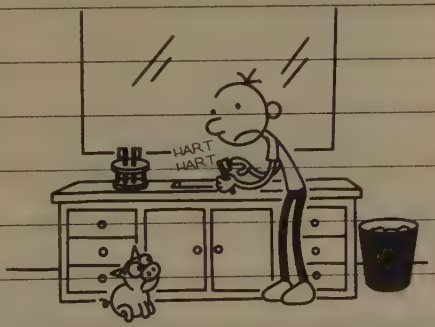
Bence kurtların bunca zamandır bu kadar saldırgan olmalarının nedeni, insanlara yanaşmayı ilk kendileri akıl etmedikleri için KISKANÇLIK duymaları.

KEDİLER de aptal değil. Geçen yaz üst sokakta oturan Bayan Fredericks bahçesinde dolanan bir kediyi beslemiş. Sonra her gece DAHA fazla kedi gelmeye başlamış. Derken kediler bütün evi işgal etmişler, Bayan Fredericks de onların karnını doyuracak para bulabilmek için arabasını satmak zorunda kalmış.

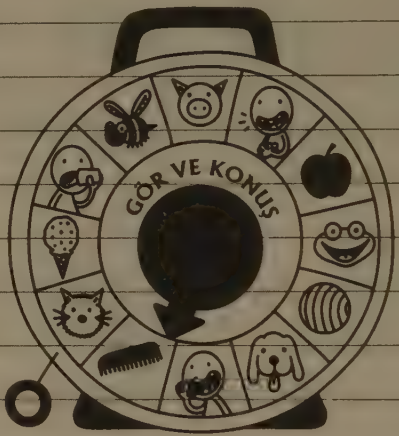

Bizim de EVCİL hayvanımızla sorunlarımız var, kendisi bir DOMUZ. Bence dışarıda bir mağarada ya da barınakta filan yaşamalı ama bunun yerine bizim evde, BİZİMLE yaşıyor. Benimle aynı küveti kullanmakla kalmıyor, aynı DİŞ FIRÇASINI da kullandığından %99 eminim.

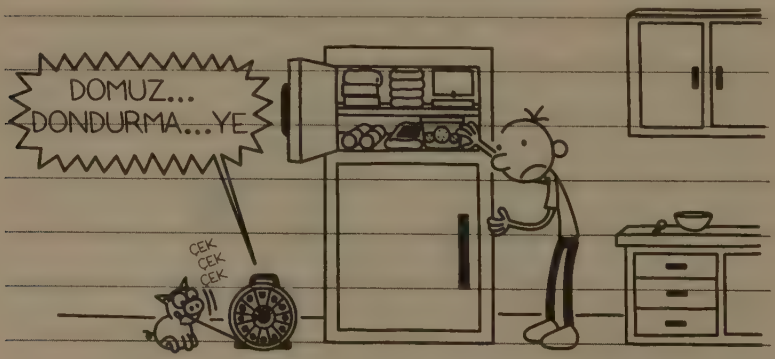

Üstelik o kadar AKILLI ki beni tedirgin ediyor.

Bence domuz, bizimle İLETİŞİM kurmayı öğrenmeye çalışıyor. Manny'nin "Gör Ve Konuş" adında bir oyuncağı var; ipini çekiyorsun ve bir kelime söylüyor.

Domuz bir şekilde bu oyuncağı KULLANMAYI öğrenmiş; şimdi ikide bir düzgün bir cümle kurmayı başarıyor.

Son zamanlarda ikimizin bir takım olabileceğimizi düşünmeye başladım. Bir domuzun koku alma duyusunun insanınkinden 2000 kat güçlü olduğunu öğrendim. Bu yetenek çok işe yarayabilir.

Annem, Cadılar Bayramı'nda dağıtacağı şekerleri birkaç hafta önceden alıyor ve bizim bulamayacağımız bir yerde saklıyor. Evin altını üstüne getiriyorum ama şimdiye kadar bulmayı başaramadım. Eğer domuz da benim ne aradığımı biliyorsa, pek yardımcı olmuyor bana.

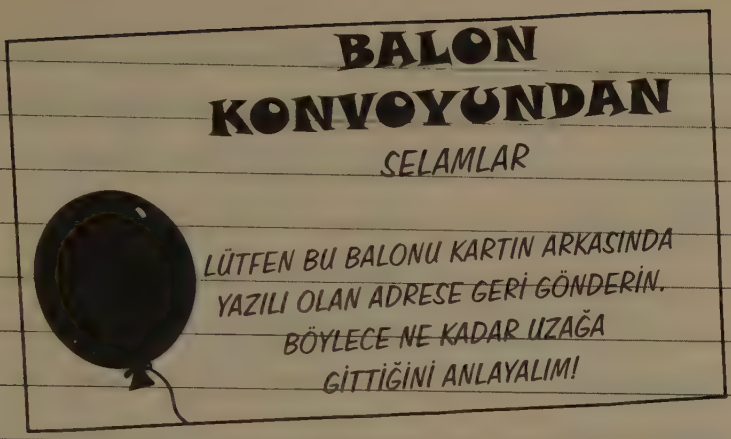
Yılın bu zamanı bir çocuk için İŞKENCE. Televizyonda sürekli şeker reklamları var; markete girdiğinizde de her yer şeker dolu.

Ama annem Cadılar Bayramı akşamına kadar şeker yiyemeyeceğimizi söylüyor. Bence bu zalimlik.

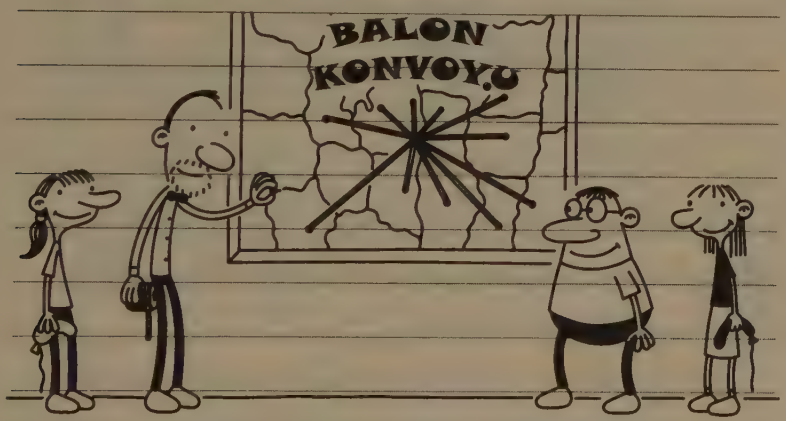

Ama ben yine de Cadılar Bayramı'ndan ÖNCE biraz şeker yemenin bir yolunu buldum galiba. Bizim okulda her Ekim ayında "Balon Konvoyu" adında bir yarışma düzenleniyor.

Her öğrenci bir uçan balon alıyor ve herkes kendi balonunu aynı anda uçuruyor. Size üzerine adınızı ve adresinizi yazacağınız küçük kartlar veriyorlar; bu balonları bulan insanların onları geri göndermeleri bekleniyor.

Okulda kütüphanenin yanındaki mantar panoda kocaman bir harita asılı. Müdür Yardımcısı Roy, balonların ne kadar uzağa gittiklerini buraya işaretliyor.

Hafta sonunda mesafeleri hesaplayıp kimin balonunun en uzağa gittiğini buluyor ve o çocuk bir ÖDÜL kazanıyor.

Geçen yıl Andrea Gennarro'nun balonu kırk üç kilometre uzağa gitmişti; böylece Andrea kitap fuarında geçerli olan otuz dolarlık bir hediye çeki kazandı.

Ama bu yılki ödül, şu anda Müdür Yardımcısı Roy'un odasında duran kocaman bir kavanoz dolusu şeker.

Okul her balonun üzerine bir şifre koyuyor, böylece kimse hile yapıp marketten alınmış bir balonu geri getiremiyor.

Benim balonlarımdan hiçbiri geri dönmedi gerçi. Balonumu bulan kişinin beni yok saymadığından emin olmam gerek; bu yüzden ona üç sayfalık bir mektup yazdım. Umarım cevap alırım.

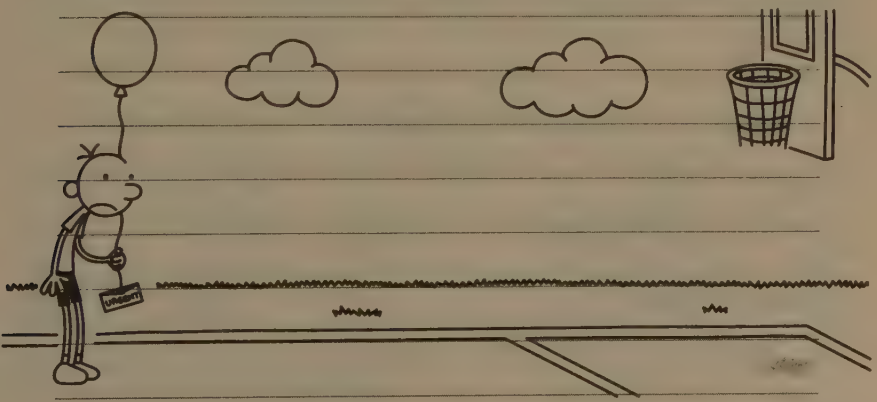
Çünkü sözkonusu bedava şeker olduğunda, işimi şansa bırakamam.

Bu balonu bulana:

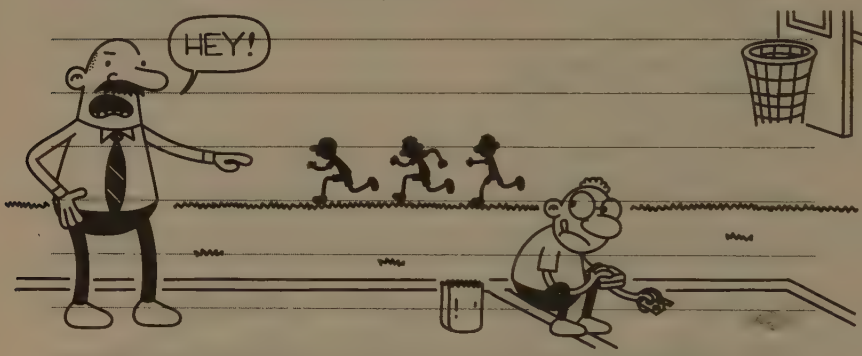
~~Ben hiç arkadaşı olmayan yapayalnız bir çocuğum.~~ Bu balonu, belki onu kibar bir insan bulur da bana mektup yazar ve hayatıma biraz neşe katar diye uçurdum.

Pazartesi

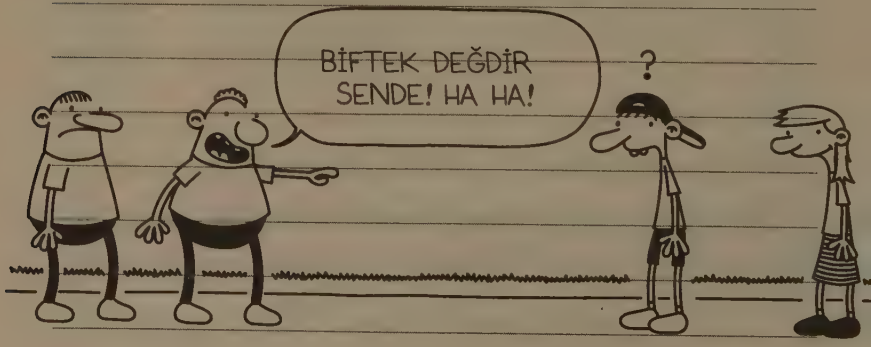
Bugün öğle tatilinden sonra öğretmenler hepimizi Balon Konvoyu için basketbol sahasına çıkardı. Hâlâ basketbol sahasına adım atarken biraz tedirgin oluyorum çünkü Peynir bir buçuk yıl boyunca orada durdu. Hatta eskiden olduğu yerde lekesi kalmış.

Peynir'in okulda dehşet yaratmasının üzerinden uzun zaman geçti ama galiba korkulacak bir şeyler olması bazılarının HOŞUNA gidiyordu. Birkaç kez çocuklar Peynir Değdiri yeniden başlatmayı denediler ama öğretmenler hep tetikteydi çünkü bütün o saçmalıkla bir kez daha uğraşmak istemiyorlardı.

Çocuklardan biri öğle tatilinde sahaya yemekten kalan bir parça eti atmayı başarmış ama Biftek Değdir aynı etkiyi yaratmadı.

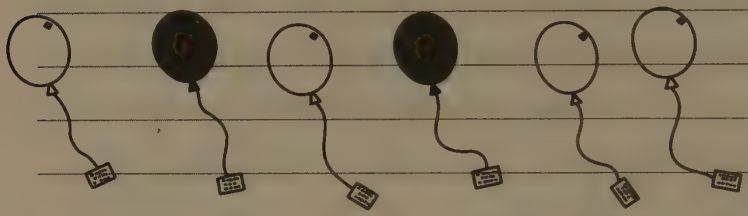
Yine de birileri SÜREKLİ yeni bir şeyler başlatmaya çalışıyor. Bu yıl konferans salonundaki iskemleler gündemde.

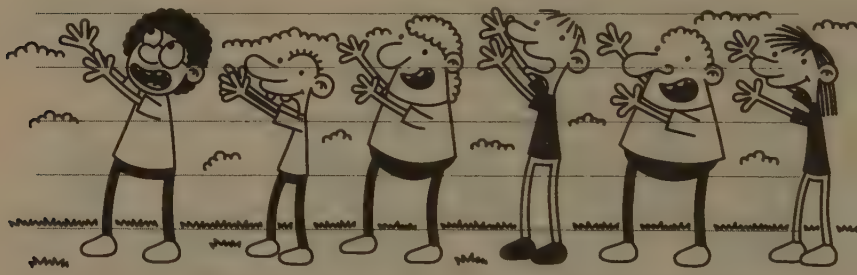
İskemlelerin BİRİ hariç hepsi kırmızı; o tek iskemle ise sarı ve bacağı kırık. Belli ki geçen ay upuzun bir konferans sırasında çocuklardan biri iskemleye işemiş. Eğer dikkat etmez ve o sarı iskemleye otururşan, yıl sonuna kadar yandın demektir.

Bana kalırsa, herkes Peynir Değdir geçmişte kaldığı için sevinmeli ama bunun yerine başka bir şey bulmaya çalışmaktan vazgeçmeli. Çünkü ortaokulda ihtiyacınız olan son şey, aklınızı takmanız ve endişelenmeniz gereken DAHA FAZLA şey çıkması.

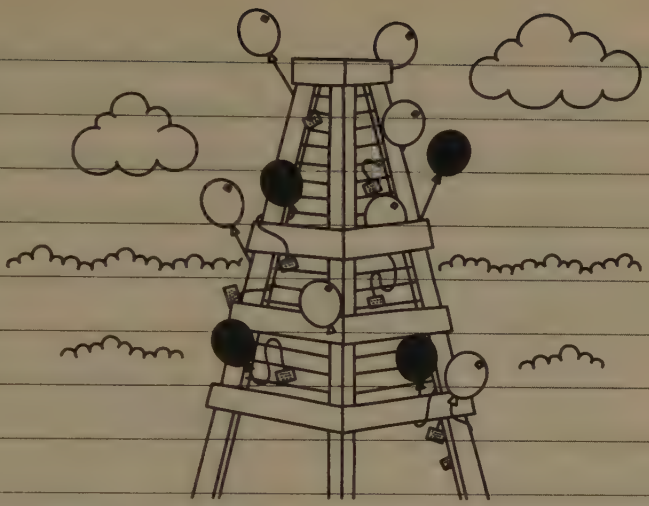
Bugün Müdür Yardımcısı Roy gerisayım yaptı, düdüğünü çaldı ve herkes balonunu uçurdu. İtiraf edeyim, balonların hepsinin aynı anda yükselmesini izlemek heyecan vericiydi.

Ama heyecan UZUN sürmedi.

Neredeyse bütün balonlar, futbol sahasının yanındaki tepeye dikilen yeni cep telefonu kulesine kadar gitti ve orada kaldı.

Neyse ki benim balonum, yazdığım mektubun ağırlığı yüzünden, kulenin altından geçti ve diğer taraftaki ağaçların arasına kaçtı.

Benim balonumun Andrea Gennarro'nunki kadar uzağa gideceğini sanmıyorum ama buna İHTİYACIM da yok. Biri balonu bulup geri göndersin yeter ki, o zaman bir kavanoz şeker BENİM olur.

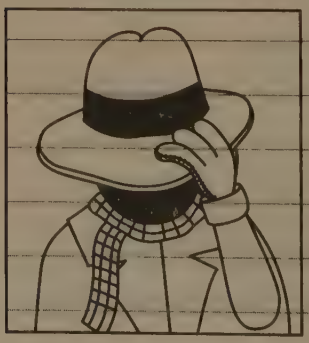
Umarım telefon etmez ve gelirler. Mektubuma annemin cep telefonunu da yazmıştım ama belli ki kuleyi tamir etmeleri ve kasabadaki insanların yeniden telefon hizmeti almaya başlamaları birkaç gün sürecek.

Çarşamba

İki gün oldu ama hâlâ balonumdan haber yok. Biraz endişelenmeye başladım çünkü yarışma pazartesi günü bitiyor ve eğer kimsenin balonu geri gelmezse eminim Müdür Yardımcısı Roy şekerlerin hepsini KENDİ yer.

Son günlerde dikkatimi okula vermekte zorlanıyorum ama neyse ki ödevler zor değil. Okuma ödevimiz ünlü bir yazarın biyografisini yazmaktı; ben de Tüylerürperten serisinin yazarını seçtim.

Meğer yazarla ilgili pek fazla bilgi yokmuş. Tek bulabildiğim, kitapların arkasındaki kısacık yazı oldu.

I.M. SPOOKY Kimdir?

Gizemli yazar I.M. Spooky hakkında hemen hiçbir şey bilinmemektedir. Tek bildiğimiz Tüylerürperten serisinin devamı için korkunç bir kitap daha yazmakta olduğudur.

İşin iyi tarafı şuydu: I.M.Spooky ile ilgili pek fazla bilgi bulamadığım için, yazar biyografisi ile ilgili ödevimi iki dakika içinde tamamladım.

YAZAR BİYOGRAFİSİ

YAZAR ADI: I.M.Spooky

DOĞUM TARİHİ: ???

DOĞUM YERİ: ???

HOBİLERİ: ???

EĞİTİM: ???

YAZAR HAKKINDA İLGİNÇ GERÇEKLER:

???

I.M. Spooky gibi bir ismi olan bir yazarın hayatını kazanabilmek için korkunç kitaplar yazmaktan başka şansı yoktur herhalde.

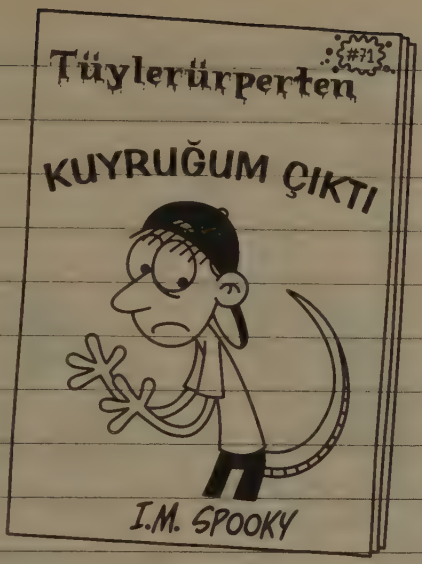
Ama keşke Tüylerürperten serisini okumaya hiç başlamasaymışım. Çünkü bir kere okumaya başlayınca bırakmak çok ZOR. Üstelik günlük hayatımı da etkilemeye başladılar.

Dişçiye gitmek zaten hiçbir zaman eğlenceli değildi ama Tüylerürperten serisinin 67. kitabını okuduktan sonra DAHA DA BETER oldu.

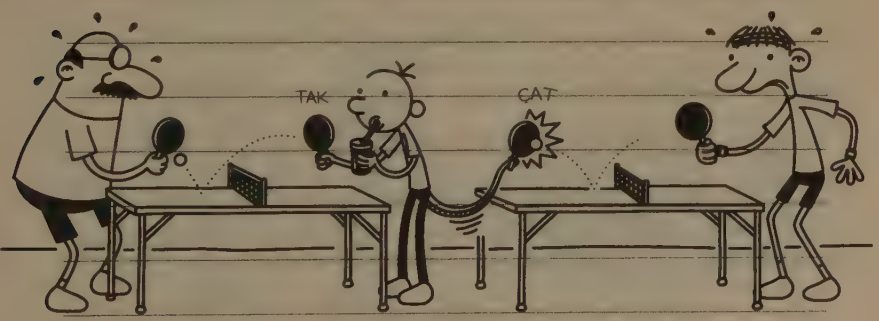
Kütüphanedeki bütün Tüylerürperten kitaplarını okudum; hatta Rowley'deki Mini Tüylerürperten kitaplarından birkaçını bile okudum.

Ve tam tahmin ettiğim gibi, kitaplar yüzünden kâbuslar görmeye başladım. Tüylerürperten 71, kertenkele kuyruğu çıkan ve bunu ailesinden ve öğretmenlerinden gizlemek zorunda kalan bir çocuğu anlatıyordu.

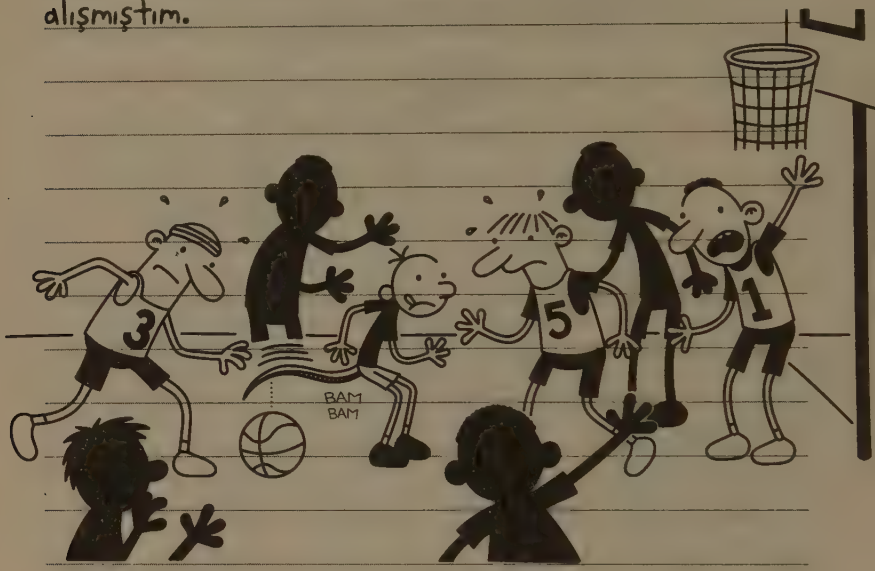

Bu beni gerçekten strese soktu. Kitabı okuduğum gece ben de rüyamda kuyruğumun çıktığını gördüm.

Aslında rüyam çok güzel başlamıştı çünkü kuyrukla daha önce aklınıza bile gelmeyen bir sürü şey yapabilirsiniz.

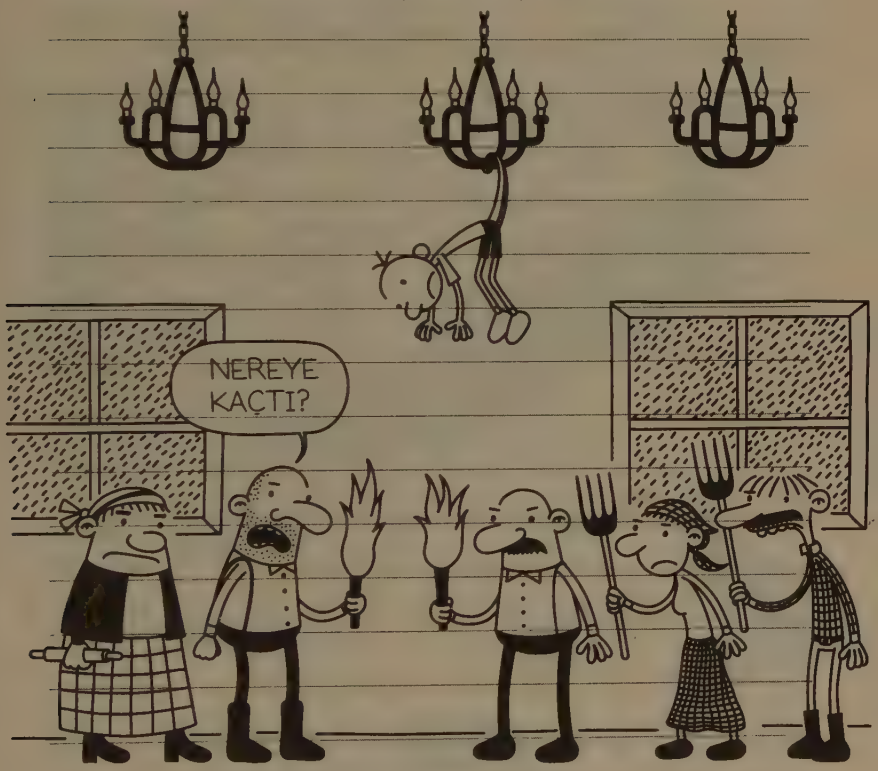
Rüyamda kuyruğumdan utanmıyordum, onunla GURUR duyuyordum. Faydalarına da çok alışmıştım.

Sevmediğim tek tarafı, bir konuda heyecanlandığımda herkesin bunu fark etmesiydi.

Derken birden kuyruğum SORUN olmaya başlıyordu. İnsanlar beni kıskanıyorlardı ve beni bir canavar gibi avlamaya çalışıyorlardı.

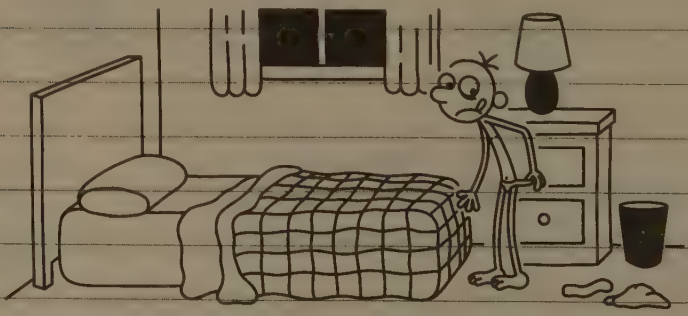

Ben de canımı kurtarmaya çalışıyor, bir pencereden kaçıyordum. Kasaba halkı beni sokakta, alışveriş merkezinde kovalıyordu. Tam kurtulacak gibiyken, kuyruğum asansörün kapısına sıkışıyordu.

Sanki hepsini YAŞADIM, öyle hissettiğime yemin ederim. Sonunda uyandım.

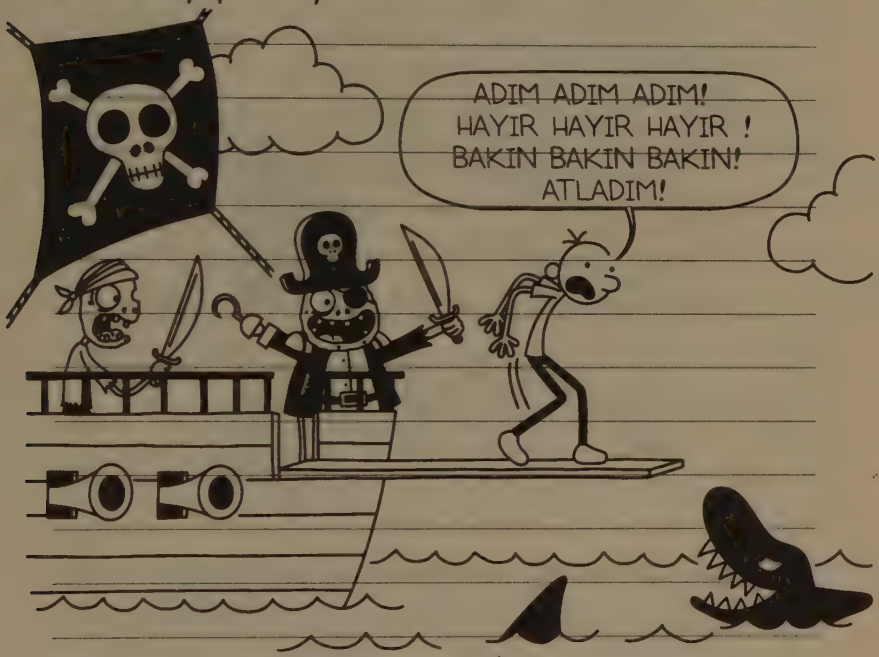

Rüya o kadar gerçekti ki, ışığı yaktım ve bir kuyruğumun olup olmadığına BAKTIM. İtiraf edeyim, hiçbir şey olmadığını görünce biraz hayal kırıklığına uğradım.

O kitaplar yüzünden gördüğüm TEK kötü rüya bu değil tabii.

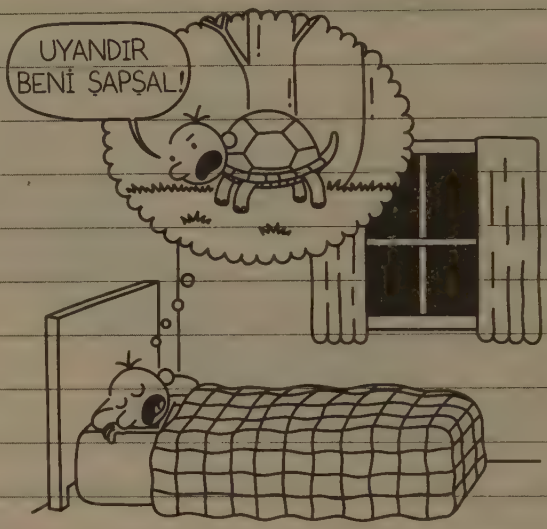
Önceki gece de rüyamda zombi korsanlar beni yakalıyorlar ve bir kalasın üzerinde yürütüyorlardı. Nedense aynı aptal sözleri tekrarlayıp duruyordum.

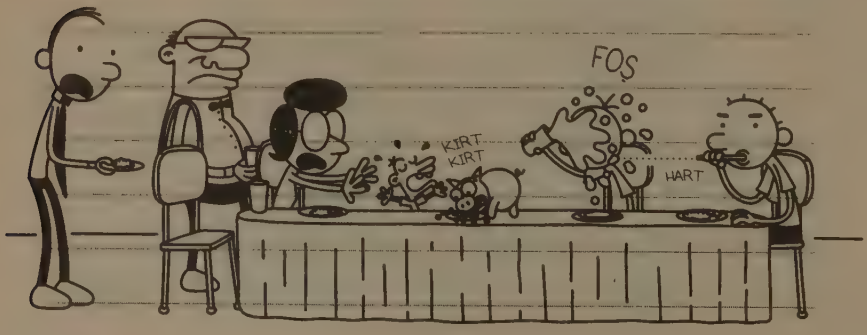
Ne yazık ki bunları gerçekten söylüyormuşum. Rodrick de uykumda beni videoya çekmiş.

Bazen rüyalarım o kadar saçma oluyor ki kâbus gördüğümün gerçekten FARKINDA oluyorum. Böyle zamanlarda, bundan kurtulmaya çalışıyorum.

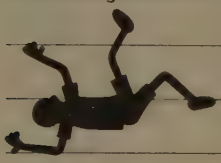

Bazen de kâbus gördüğümü sanıyorum ama aslında görmüyorum. Böyle zamanlarda, kendimi uyandırmaya çalıştığımda, aslında uyumadığımı fark ediyorum.

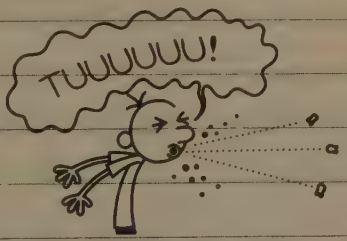
Geçen hafta en az beş çocuk ödev için aynı kitabı seçti. Bu da Bayan Matti'i çıldırtmaya yetti.

Düşmek Düşmek ile ilgili bir rüya sizin hayatınızın kontrolünü kaybetmekten korktuğunuz anlamına gelir. Aynı zamanda her şeyi yoluna koymak için yeterince zamanınız olmadığından korktuğunuz anlamına da gelebilir.

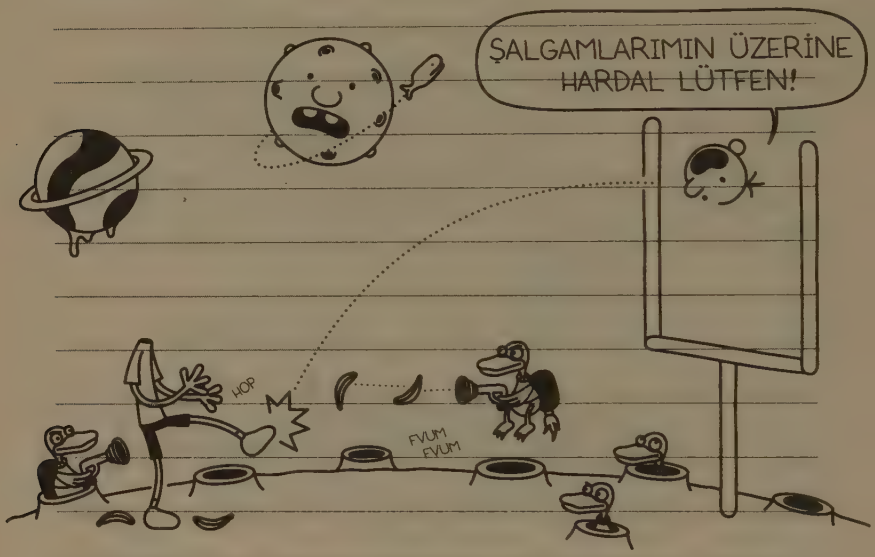

Benim kuyrukla ilgili rüyam, geçmişimde bir şeyden utandığım anlamına geliyormuş. Korsanlarla ilgili rüyam ise yeterince iyi bir arkadaş olmadığım için stres yaşadığımı gösteriyormuş.

Geçen gece rüyamda bütün dişlerimin sallandığını görmüştüm. Bu da insanın yaşlanmaktan korktuğu anlamına gelirmiş. Bence çok mantıklı.

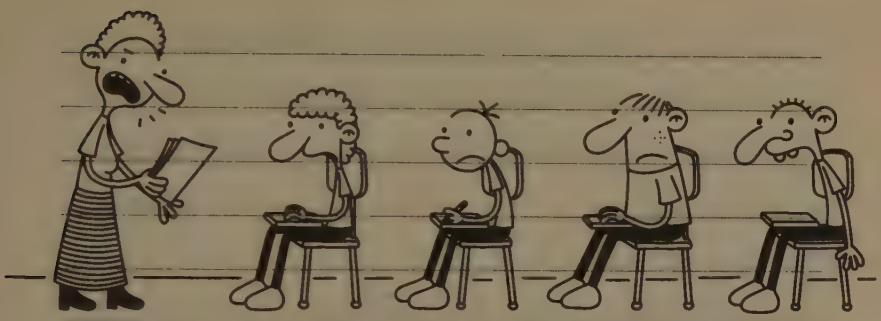

Ama dün gece gördüğüm rüyayı SONSUZA DEK yorumlayamam sanırım çünkü çok ama çok saçmaydı.

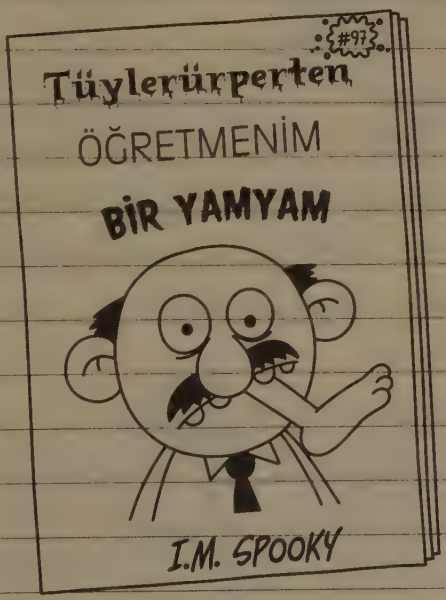
Perşembe

Okuma ödevim için Tüylerürperten'in yazarını seçmem pek iyi bir fikir değilmiş galiba. Sınıftaki neredeyse BÜTÜN çocuklar yazar olarak I.M. Spooky'yi seçmişler ve HİÇ KİMSE onunla ilgili bilgi bulamamış. Öğretmenimiz Bayan Matt bizim komik olmaya çalıştığımızı düşünmüş olmalı ki hepimizin ödevlerimizi yeniden yapana kadar öğle tatillerinde sınıfta kalmak zorunda olduğumuzu söyledi.

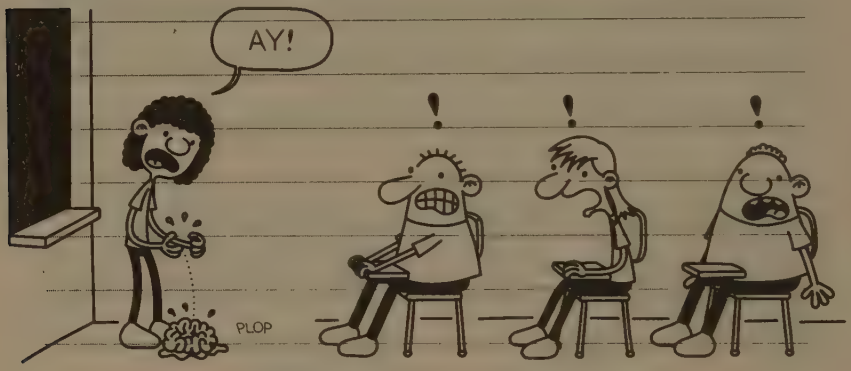

Bence Bayan Matt'in bu kadar kızmasının bir nedeni de herkesin kitap yorumları yazarken de Tüylerürperten serisini tercih etmesi.

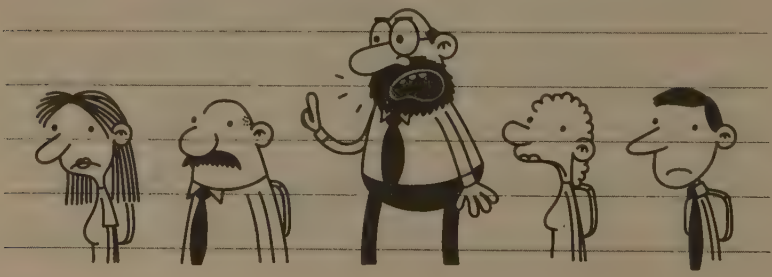
Geçen hafta en az beş çocuk ödev için aynı kitabı seçti. Bu da Bayan Matt'i çıldırtmaya yetti.

Ama bardağı taşıran son damla, Amanda Pickler'in Kitap Konuşması'nı "Beyin Kendi Kendine Çalışır" kitabı hakkında yapması oldu. Amanda yanında jöle gibi bir şeyden yapılmış beyin getirmişti. Ama beyin elinden kayıp yere düştü ve bunu gören iki çocuk bayıldı.

Velilerden bazıları da Tüylerürperten serisinden şikâyetçi. Danny McGlurk'ün babasının geçen haftaki okul-aile birliği toplantısına gittiğini ve bu kitapların CADILIĞI teşvik ettikleri için yasaklanmasını istediğini duydum.

Meğer Bay McGlurk, Danny'yi garajda "karanlık işlerle uğraşırken" yakalamış ve bundan da Tüylerürperten serisinin kitaplarını sorumlu tutmuş.

Ama benim duyduğuma göre, Danny sadece okulda sonbaharda düzenlenecek olan yetenek gösterisi için sihir numaraları alıştırmaları yapıyormuş.

Umarım Tüylerürperten kitapları yasaklanmaz; çünkü benim okuma notlarımı yükselten tek şey onlar.

Bu yıl sonuna kadar on beş kitap okumamız isteniyor. Benim seçtiğim bütün kitaplar o seriden. Bir kitabı okuyup bitirdiğinizi kanıtlamak için bilgisayarda bir testi cevaplamanız gerekiyor.

Ben bugüne kadarki her testte soruların %100'ünü doğru cevapladım; bu da kitapları ne kadar dikkatli okuduğumu kanıtlıyor.

SORU 12:

Tak Tak Takma Dişler Kimi Yedi?

○ Anne ○ Bebek Ellis

○ Baba ● Hepsi

Eve geldiğimde, anneme Bayan Matt'in hepimizden yazar biyografisi ödevini yeniden yapmamızı istediğini ve ne yapacağımı bilemediğimi söyledim.

Annem de bana I.M. Spooky ile ilgili hiç bilgi bulamamamın nedeninin onun gerçek bir İNSAN olmaması olduğunu söyledi.

Anneme bunun çok saçma olduğunu çünkü bu adamın 200'den fazla kitap yazdığını söyledim. Ama annemin anlattığına göre bazı yayıncılar uydurma bir yazar yaratırlarmış ve bir sürü insana bu isimle kitaplar yazdırırlarmış.

Of, eğer bu doğruysa kendimi çok fena kandırılmış hissederim. Ama daha çok ROWLEY için üzülürüm çünkü o bir de oturup I.M. SPOOKY'ye mektup yazdı.

Sevgili Bay Spooky
~~Öncelikle sizin büyük bir hayranınız olduğumu söylemeliyim.~~
~~Ama size yazmamın nedeni,~~
"Korkunç Kedicik Perili Evde" kitabının AŞIRI korkunç olduğunu söylemek, bundan şikâyetçiyim.

Annem benim gerçek bir insan olan farklı bir yazar bulmama yardımcı olmaya çalışırken kapı çalındı. Gidip açtım. Karşımda bir kadın ve daha önce hiç görmediğim bir çocuk duruyordu.

Kadın bana adımın Greg Heffley olup olmadığını sorduğunda çok şaşırdım. O sırada çocuğun elindeki sönmüş balonu gördüm ve kafamda bir şimşek çaktı.

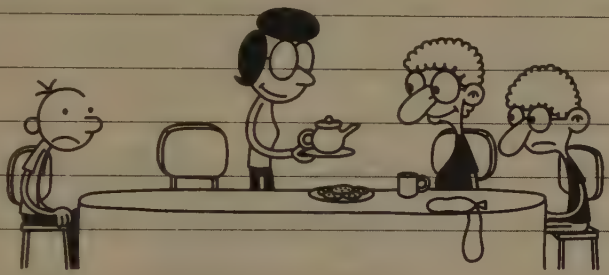
Önce heyecanlandım çünkü eğer biri BALONUMU bulduysa, bu o kocaman şeker kavanozunun benim olacağı anlamına geliyordu. Ama sonra mektupta yazdıklarımı hatırladım ve bazılarını geri alabilmeyi diledim.

Ve son olarak, eğer bu balonu bulur ve gecikmeden bana getirirseniz, size büyük bir nakit ödül sözü veriyorum. Benim zengin bir amcam var, size bu ödülü vermekten mutlu olacaktır.

Saygılarımla Greg Heffley

Bu insanların benim uçan balonlara iliştirilmiş mektuplar göndererek insanlarla arkadaşlık kurmaya çalışan garip bir çocuk olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Ama galiba bunun bir önemi yoktu. Balonumu geri alıp onları gönderebilirdim.

Ama buna fırsat kalmadan annem kapıya çıktı ve onları İÇERİ davet etti. Otuz saniye sonra bu iki yabancı mutfak masamızda oturuyorlardı.

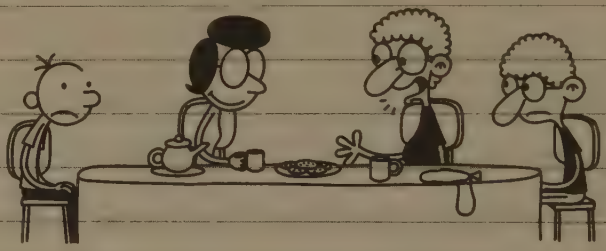

Kadın kendini Bayan Selsam olarak tanıttı ve oğlunun adının Maddax olduğunu söyledi. Komşu kasabada oturuyorlarmış. Maddax denen bu çocuk odasında keman çalarken dışardaki ağaçlardan birinin dalından balonumun sarktığını görmüş.

Bayan Selsam evlerinin ormanlık bir yerde olduğunu, pek komşularının olmadığını söyledi. Ayrıca kendisi tam zamanlı olarak çalıştığı ve akşamları da okula gittiği için Maddax'e "oyun fırsatı" sağlama şansı pek olmuyormuş.

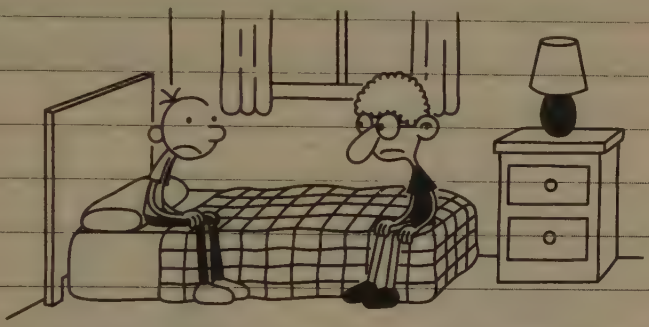
Mektubumu okuduğunda bunun bir "işaret" olduğunu düşünmüş ve arabaya atlayıp yola çıkmışlar.

GERÇEKTEN huzursuz olmaya başlamıştım. Benim tek yapmak istediğim şeker kazanmaktı ama şimdi işler kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Ancak benim her şeyin bir yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını açıklamama fırsat kalmadan, annem bana Maddax'i üst kata çıkarmamı ve kendisi mutfakta bayan Selsam ile sohbet ederken onu daha yakından tanımamı söyledi.

Böylece şimdi çocuk benim ODAMDAYDI. Ve bu durumun benim kadar onun için de GARİP olduğu belliydi.

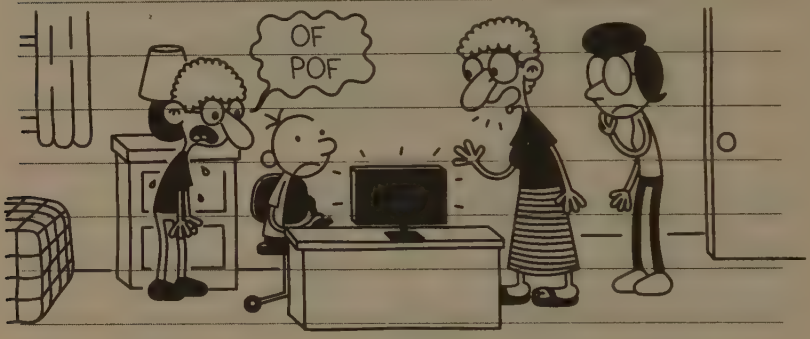

Sohbet etmeye çalıştım ama çocuğun ağzından tek SÖZCÜK çıkmıyordu. Sonunda pes ettim ve sanki o yokmuş gibi davranmaya başladım.

Ama oyun oynamak için bilgisayarı açtığımda, Maddax TAMAMEN farklı birine dönüştü. Canlandı ve garip sesler çıkarmaya başladı.

Neler olduğunu anlayamadım ama beş saniye sonra Bayan Selsam koşarak odama geldi ve bilgisayarımı kapattı. Maddax'in bilgisayar oyunları oynamasına izin vermediğini, çocuğun böyle "hareketlenmesinin" nedeninin daha önce bilgisayar oyunu GÖRMEMİŞ olması olduğunu söyledi.

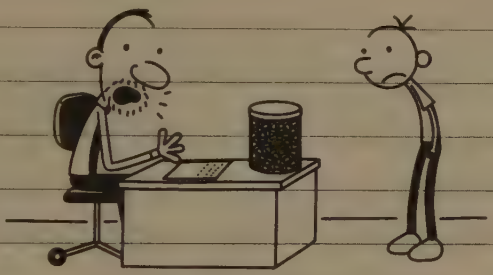

Keşke Bayan Selsam çocuğunun hiç bilgisayar oyunu oynamadığını söylemeseydi. Annemin çılgınca fikirlere kapılmasına hiç gerek yok çünkü.

Maddax sakinleşmekte zorlanıyordu; bu yüzden Bayan Selsam artık eve dönmelerinin iyi olacağını söyledi. Benim açımdan HİÇ sakıncası yoktu. Ama keşke onların gitmeleri konusunda bu kadar hevesli olmasaydım. Çünkü yola çıkmalarından bir süre sonra balonumu geri almadığımı hatırladım.

Cumartesi

Dün Müdür Yardımcısı Roy'a birinin benim balonumu bulduğunu söyledim. Ama balonu getirip bunu kanıtlayana kadar bana şeker vermeyi kabul etmedi.

Bu yüzden bugün annem beni birlikte oynamamız için Maddax'in evine götürmek istediğini söylediğinde, bu teklifin üzerine atladım. Maddax'le biraz çene çalar, sonra da balonumu geri alır ve işime bakardım.

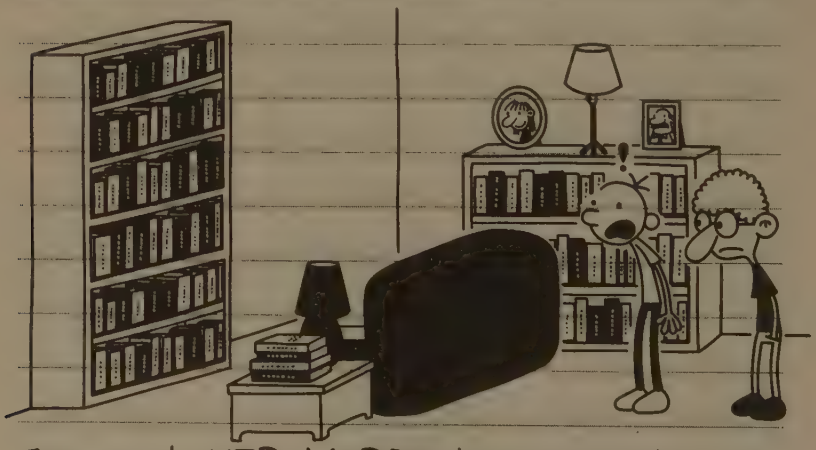
Ama annemin BAŞKA planları vardı. Selsamların dünyanın öbür ucundaki evine vardığımızda, annem kendisinin kasabaya gidip Bayan Selsam'la kahve içeceğini söyledi. Ben de Maddax'le zaman geçirecektim.

İnanın bana, eğer başıma bunların geleceğini bilseydim, arabadan bile inmezdim.

Annem beni arabadan indirdiğinde, elimden geldiğince keyif almaya çalışmam gerektiğini düşündüm. Maddax bu kez gerçekten KONUŞUYORDU, yani en azından iyi bir başlangıçtı.

Maddax'e evde hiç abur cubur olup olmadığını sordum ama annesinin öyle yiyecekler yemesine asla izin vermediğini söyledi. Televizyon izlemek isteyip istemediğini sordum ama evlerinde televizyon olmadığını söyledi.

Önce şaka yaptığını sandım ama gerçekten de salonda televizyon olması gereken yerde bir KİTAPLIK vardı.

Zaten evde HER YERDE kitaplar vardı.

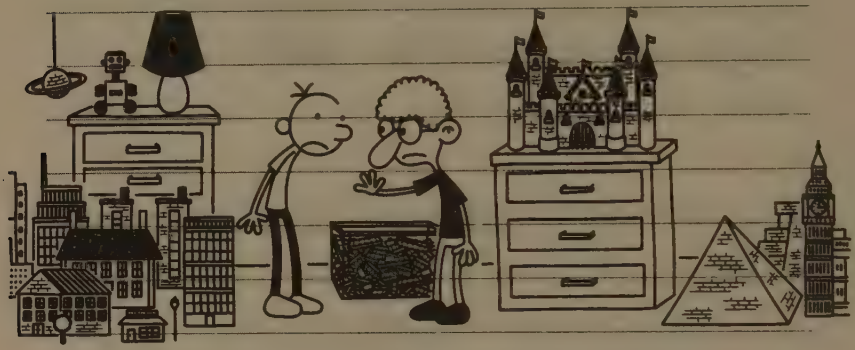
Maddax'e eğlenmek için ne yaptığını sordum. Keman çaldığını ya da Legolarıyla oynadığını söyledi. En azından OYUNCAKLARININ olduğunu duyunca rahatladım çünkü bu çocuğu merak etmeye başlamıştım.

Ama bana odasını gösterince, neye uğradığımı şaşırdım.

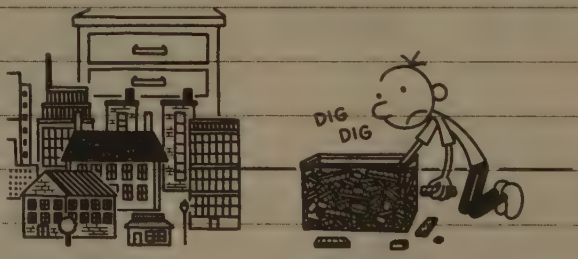

Odada tam bir Lego ŞEHRİ vardı. Maddax büyüdüğünde mühendis olacağını ve ne zaman bir Lego seti istese annesinin aldığını anlattı. Şunu söyleyebilirim: annesi bu Legolara bir SERVET harcamış olmalı.

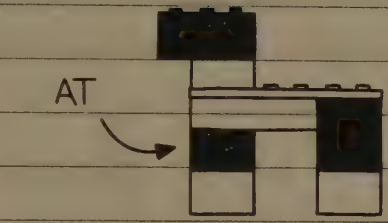
Kocaman setlerden bazılarıyla oynamak istedim ama Maddax onlara yaklaşmama izin vermedi.

Eğer Legolarla oynamak istiyorsam, "artıklar" kutusundaki parçaları kullanabileceğimi söyledi. Ama bu çok can sıkıcıydı çünkü artıklar kutusu birbiriyle uyumsuz parçalarla doluydu.

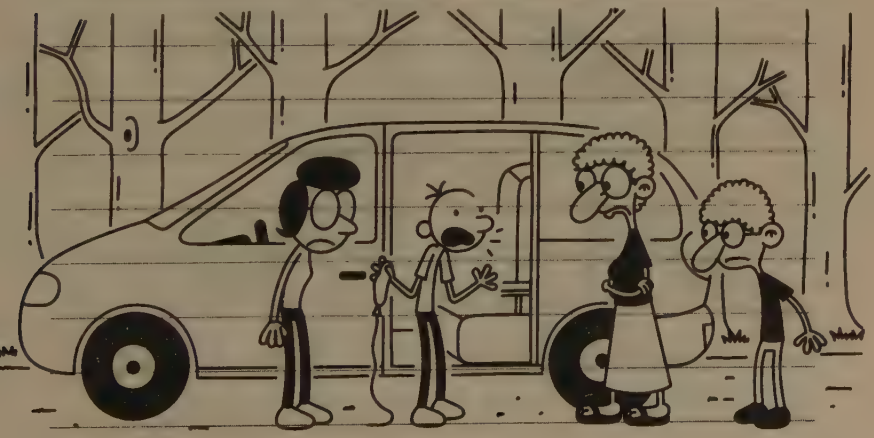

Yani Maddax 500 parçalık bir Lego uzay gemisi yaparken, ben de elimdekilerle ne yapabiliyorsam onu yapmaya çalıştım.

Bir buçuk saat kadar sonra, annem ve Bayan Selsam nihayet geldiler. Neyse ki balonum ön kapının yanındaki küçük masanın üzerinde duruyordu. Evden çıkarken balonu kaptım.

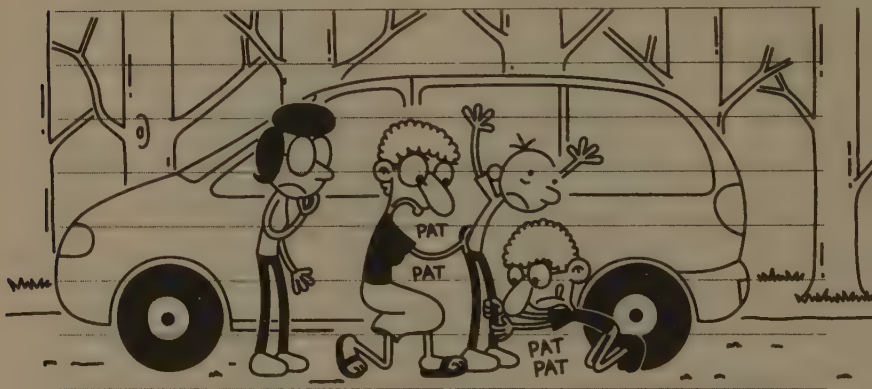
Ama tam biz arabaya binerken, Bayan Selsam arkasında Maddax ile koşarak geldi. Maddax benim "hırsızlık" yaptığımı söyledi. Balonun aslında BENİM olduğunu ve onu GERİ aldığımı açıklamaya çalıştım.

Ama Maddax balondan söz etmiyordu Benim LEGOLARINDAN birini çaldığımı söyledi. Artıklar kutusundaki parçalardan biri kaybolmuş. BUNU nereden anladığını hiç bilmiyorum, bana sormayın.

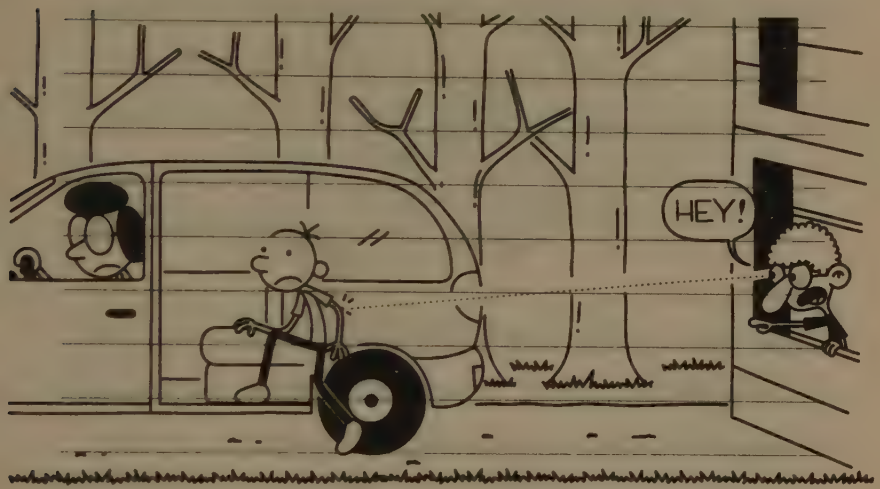
Onun Legolarından hiçbirini almadığıma dair yemin ettim. Hatta bunu kanıtlamak için ceplerimi dışarı çıkardım. Ama YİNE DE ikna olmuyordu.

Sonunda Maddax ve Bayan Selsam'ın üzerimi aramalarına izin verdim, bu çok aşağılayıcıydı. Ama üzerimde hiçbir şey bulamadıklarında çok memnun oldum doğrusu.

Sonra temize çıktığıma karar verdim ve arabaya yöneldim.

O sırada Maddax dirseğime yapışan Lego'yu fark etti.

Işin sinir bozucu tarafı, o minik kare parçalardan biriydi bu ve Maddax'in artıklar kutusunda bunlardan bir milyar tane olduğundan eminim.

GERÇEK BOYUT

Neyse işte, oyun arkadaşlığımız böylece sona erdi.

Olumlu acıdan bakacak olursak, amacıma ulaşmış ve istediğimi almıştım. Ama eve dönüş yolunda annem çok üzgün görünüyordu. Onun Lego parçasına kızdığını sandım ama öyle değildi.

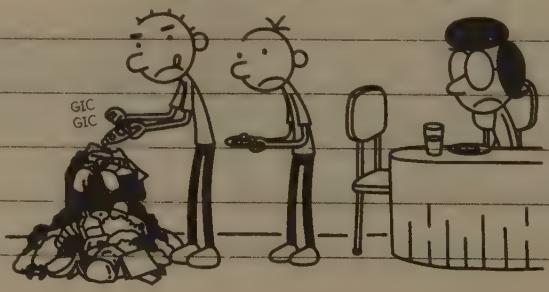
Maddax'le anlaşamadığım için hayal kırıklığına uğradığını çünkü onun benim için iyi bir "rol model" olduğunu düşündüğünü söyledi.

Ama eğer annem beni HAYRANLIK duyacağım biriyle bir araya getirmek istiyorsa, bunun için biraz daha fazla uğraşmak zorunda.

Pazartesi

Son birkaç gündür annem Rodrick ve benim üzerimde bir deney yapıyor. İkimizden birinin bize söylenmeden çöpü çıkarması için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini görmek istedi. Ama sanırım sınavda başarısız olduk çünkü dün akşam pes etti.

Yemekten sonra annem kendisinin üniversiteye herkesin arkasını toplayıp temizlik yapmak ve ayakkabılarımızdaki sakızları kazımak için gitmediğini söyledi. "İlham veren" bir ortamda bulunmaya ihtiyacı varmış, bu yüzden yüksek lisansını tamamlamak üzere tam zamanlı olarak okula dönecekmiş.

Bunu yapabilmesi için de evde herkesin daha fazla çaba sarf etmesi gerekiyormuş. Ev işlerini "eğlenceli" hale getirmek için bir "Çek Bakalım" torbası icat etti. Bu üzerlerinde rasgele ev işlerinin yazılı olduğu küçük kâğıt parçalarıyla dolu bir yastık kılıfı.

Eminim annem bu fikri yine o ünlü dergilerinden birinde okumuştur.

Rodrick'le benim her gün Çek Bakalım torbasından kâğıt çekip birer iş yapmamız gerekiyor.

Annem eğer işlerimizi yaparsak, Cadılar Bayramı şekerlerinden biraz daha önce yememize izin vereceğini söyledi.

Demek şekerler evde BİR YERLERDE. Ama bunlar benim için BONUS şekerler olacak çünkü bugün okulda balonumu verip Müdür Yardımcısı Roy'un odasındaki o kocaman şeker kavanozunu aldım. Eve gelir gelmez kavanozu dolabımın en alt çekmecesine sakladım; böylece kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacaktım.

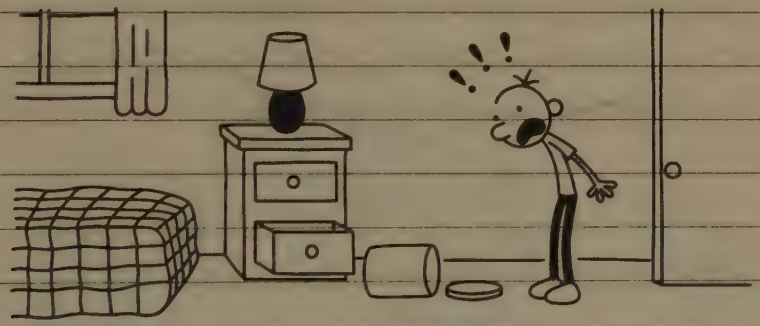
Bu işi hallettikten sonra, Çek Bakalım torbasından bir kâğıt çektim. Üzerinde "Çatal Kaşıkları Parlat" yazıyordu. Herhalde çantadaki en berbat işti bu.

Rodrick torbaya KENDİ işlerini eklemiş olmalıydı çünkü onu üzerinde kendi el yazısı olan bir kâğıt parçasının yanında uyurken buldum.

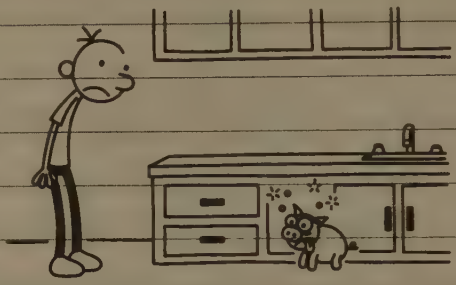
Ben ev işimi bitirdiğim için ödül olarak biraz şeker yemeye karar verdim. Ama odama girdiğimde dolabımın en alt çekmecesi açıktı ve kavanoz BOMBOŞTU.

Suçluyu bulmam uzun sürmedi. Domuzu mutfakta sarhoş gibi yalpalayarak dolaşırken buldum.

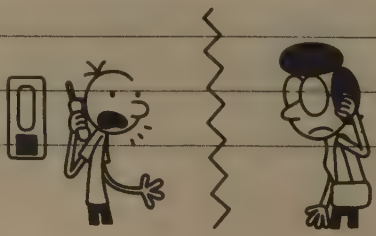
Önce çok öfkelendim çünkü domuz şekerlerimin hepsini yemekle kalmamış, bunu yapabilmek için kavanozun kapağını açmayı da bir şekilde başarmıştı.

Sonra biraz endişelenmeye başladım çünkü domuz pek iyi görünmüyordu.

Büyükbabam ne yapmak gerektiğini bilirdi ama o da Bayan Fredericks'le buluşmaya gitmişti. Rodrick'i uyandırdım ve ne yapmamız gerektiğini sordum, babamı aramamız gerektiğini söyledi. Aradım ama babam toplantıdaydı.

Annemi rahatsız etmek istemiyordum çünkü onun kayıt olmak için okula gittiğini biliyordum. Ama domuz yemyeşil olmaya başlamıştı; ben de dayanamayıp annemi aradım. Ona domuzun çok hasta göründüğünü söyledim. Annem de bana onun olmadık bir şey yiyip yemediğini sordu.

Anneme domuzun benim şeker kavanozuma daldığını söylemek istemiyordum, bu yüzden ona emin olmadığımı söyledim. Annem de her ihtimale karşı domuzu veterinere götürmemizin iyi olacağını, kendisinin de okuldan çıkıp bizimle veterinerde buluşacağını söyledi.

Rodrick onu birkaç dakika içinde ikinci kez uyandırdığım için sinir olmuştu ama domuza şöyle bir bakınca, bir an önce yola çıkmamız gerektiği konusunda ikna oldu.

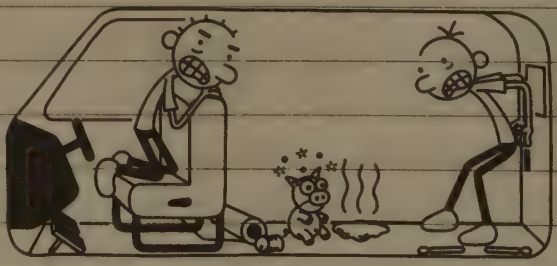
Yolda, Rodrick'in minibüsünün arkasında oturdum ve domuzu kucağımda taşıdım. Ama yolun yarısına gelmiştik ki domuz garip sesler çıkarmaya başladı.

Rodrick'e arabayı kenara çekmesini söyledim ama o bunu yaptığında artık çok geçti.

Artık Rodrick'in minibüsünde yerde kocaman, yapış yapış, turuncu-sarı bir gölcük vardı. Ben de bundan sonra bir daha asla şekerlere eskisi gibi bakamayacağımdan emindim.

Rodrick, domuzun hastalanmasının benim suçum olduğunu, temizliği de BENİM yapmam gerektiğini söyledi. Sonra bana kâğıt havlu ruloları verdi ve işe koyulmamı istedi.

Yerdeki gölcük şekerlemeydi ama hiç de öyle KOKMUYORDU. Nefesimi tutarak silmeye çalıştım ama işe yaramıyordu.

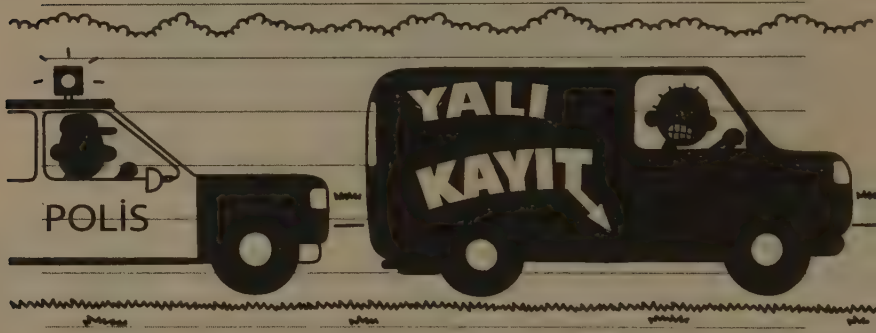
Sonunda daha fazla dayanamadım ve BENİM de midemin bulandığını hissettim. Neyse ki minibüsten tam zamanında çıkmayı başardım.

NE YAZIK Kİ minibüsü evinin önüne park ettiğimiz kadın o sırada bahçede yaprakları süpürüyordu ve her şeyi gördü.

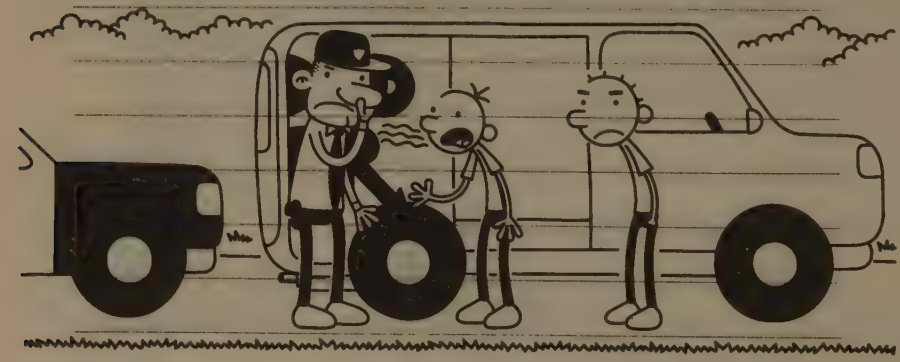

Galiba bizim iki kötü çocuk olduğumuzu ve bunun da gençlere özgü bir şaka olduğunu sandı çünkü POLİS çağıracağını söyledi.

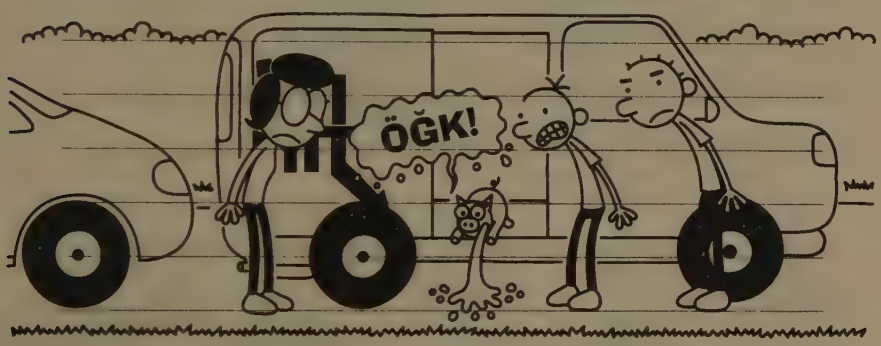
Bunun üzerine hemen arabayı çalıştırdık ve olabildiğince hızlı yol alıp otobana çıktık. Ama pek fazla uzaklaşamadık.

Neyse ki polise her şeyi açıklayabildim ama ayrıntıları dinlemeye pek meraklı değil gibiydi.

Polis gittikten sonra, annem otobanda Rodrick'in minibüsünü gördü ve arkamızda durdu. Bu arada domuz midesini tamamen boşaltmamış olmalı ki bir kez daha böğürdü ve yere kustu.

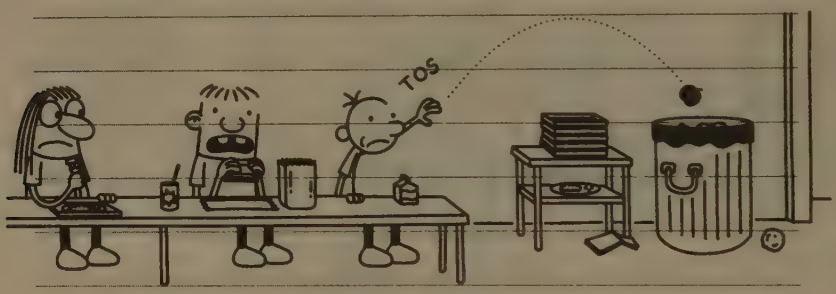
Salı

Dün akşam eve döndüğümüzde, annem bana kızmadığını ama HAYAL KIRIKLIĞINA uğradını söyledi. Sözkonusu annem olunca, bu daha FENADIR.

Benim "çevirdiğim dolaplardan" rahatsız olduğunu ve Maddax'in evinde olanlarla domuzun başına gelenleri gördükten sonra, bana güvenemeyeceğini hissettiğini söyledi. Ona milyonuncu kere Lego meselesinin bir yanlış anlaşılma olduğunu açıkladım ama annem bu konuda bir fikre varmıştı bir kere.

En son böyle bir konuşma yaptığımızda ben dördüncü sınıftaydım ve itiraf edeyim, o zamanlar iyi bir cezayı hak etmiştim.

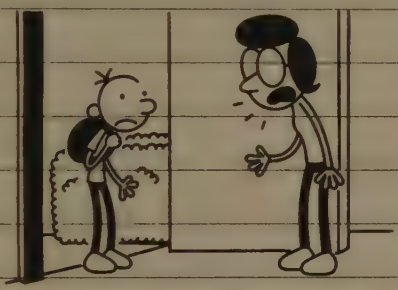
Her şey bir kokuyla başlamıştı. Eskiden öğle yemeğimi sabahları annem hazırlardı. Ben de sandviçimi ve atıştırmalığımı yer ama annemin pakete koyduğu meyveyi çöpe atardım.

Annem sonunda benim meyvelerimi yemediğimi anladı. Bunun üzerine bir gün pakete elma koydu ve bu elmayı yediğimi kanıtlamak için çekirdeğini eve getireceğime dair söz vermemi istedi. Eğer bunu YAPMAZSAM, bir daha pakete atıştırmalık koymayacağını söyledi.

Ben de öğle yemeğinde verdiğim sözü unuttum ve meyvemi her zamanki gibi çöpe attım.

Eve döndüğümde, annem bana elma çekirdeğimin nerede olduğunu sordu.

Aslında dürüst davranabilirdim ama nedense yalan uydurdum. Anneme, o sabah okula giderken bir kabadayının yolumu kestiğini ve elmamı çaldığını söyledim.

O an için umutsuzca bir çabaydı bu ama ne yapayım; eğer doğruyu söylersem annemin ertesi gün bana atıştırmalık vermeyeceğinden korkuyordum.

Hikâyemin çok inandırıcı olduğunu, annemin ikna olacağını düşünüyordum. Ama annem bu kabadayı hakkında daha fazla şey öğrenmek istedi, ben de uydurdukça uydurdum.

Anneme çocuğun adının Curtis Litz olduğunu, benden on beş santim kadar uzun olduğunu, kaşlarının bitişik olduğunu, çenesinde de bir ben olduğunu söyledim. Madem annem ayrıntı istiyordu, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Annem, duruma kendisinin müdahale edebileceğini ama bunun kendi meselelerimi tek başıma çözmem için iyi bir FIRSAT olduğunu söyledi.

O akşam bana bir kalem ve kâğıt verdi ve Curtis'e mektup yazmamı istedi. Ben de dediğini yaptım.

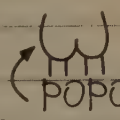
Sevgili Curtis
Lütfen bir daha benim elmamı alma
~~Annem, o elmanın benim~~
~~beslenmem için gerekli olduğunu~~
söylüyor.

~~Saygılarımla~~
Greg Heffley

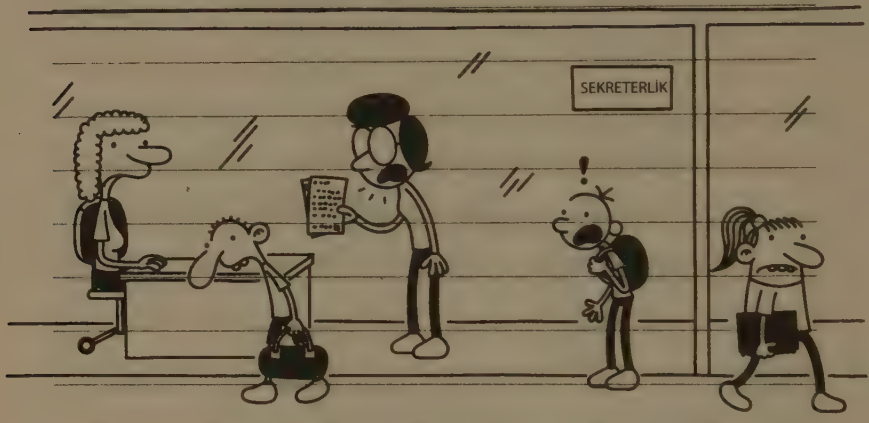
Belki de burada kessem iyi olurdu. Ama ben bir de Curtis'ten bana uydurma bir mektup yazdım. Annemin bu çocuğun ne kadar KÖTÜ olduğunu görmesi için en sona bir de ayıp bir çizim ekledim.

SEVGİLİ GREGORY
ELMAN NEFİSTİ. ANNENE
SÖYLE, YARIN BANA BİR
TANE DAHA GÖNDERSİN.

CURTIS

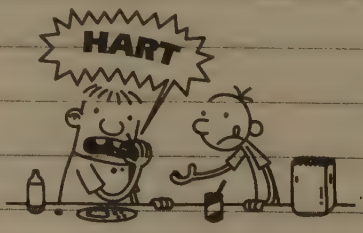

Galiba fazla ileri gitmişim. Çünkü annem ertesi gün elinde mektupla okula geldi ve Curtis Litz'i görmek istediğini söyledi.

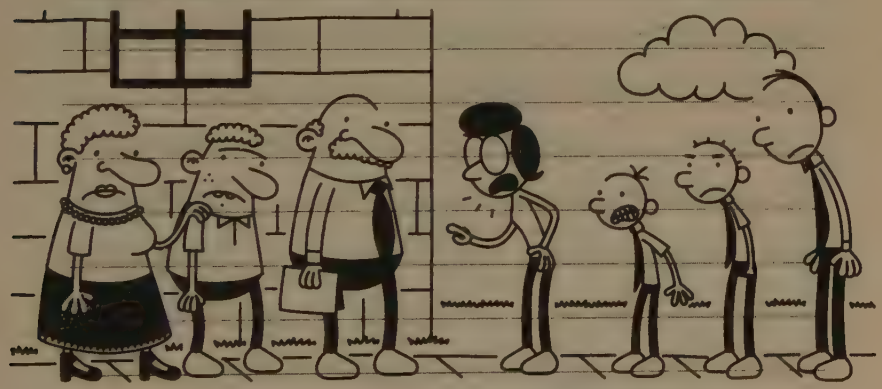
Sekreter anneme okulda Curtis Litz diye bir çocuk olmadığını söyledi. Annem bana sorunca, ben de Curtis'in belki de evde eğitim gördüğünü söyledim.

Ondan sonra biraz gerildim ve iki hafta boyunca elmamı Rowley'ye yedirip çekirdeğini aldım.

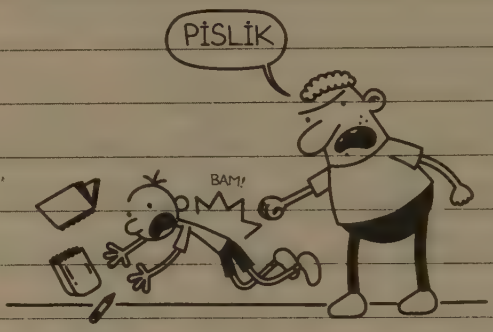
Annem meseleyi unutmuş gibiydi. Derken bir hafta sonu kilisede Bartlemanların arkasındaki sıraya oturduk. Bartlemanların beşinci sınıfa giden oğulları, Tevin, tıpkı benim Curtis Litz tanımıma uyuyordu ve annem de bunu fark etti.

Annem, Tevin'in anne babasına çok kötü bir çocuk yetiştirdiklerini ve çocuğun kendisine elma borçlu olduğunu söyledi. Kendimi çok kötü hissettim çünkü Tevin iyi bir çocuktur ve ailesi de her cumartesi kasabadaki aşevinde gönüllü olarak çalışır.

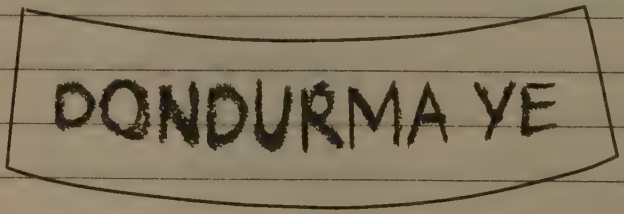
O yılın ilerleyen zamanlarında annem Bayan Bartleman'ın başkanlığını yaptığı Hayır İşleri Komitesi'nde çalıştı. Çok geçmeden her şeyi öğrendi ve bana da ceza olarak bir ay boyunca televizyon yasağı getirildi.

Aslında İKİ ceza aldım çünkü yılın geri kalanı boyunca, Tevin koridorda her karşılaşmamızda bana haddimi bildirdi.

Dün akşam annem yalan söylememin karşılığında cezamın bu hafta her gün Çek Bakalım torbasından ÜÇ ev işi çekmek olduğuna karar verdi.

Ne yazık ki annem, Rodrick'in yazdığı kâğıtları torbadan çıkarmıştı. Bu yüzden kolay bir iş çekme şansım hiç yoktu.

Dün akşam konuşmamızın sonunda, annem benim geniş bir hayal gücü olan iyi bir çocuk olduğumu ama bu hayal gücünü değerlendirecek bir şeyler yapmam gerektiğini söyledi.

Yani, ben de yalan söylediğim için kendimle gurur duymuyorum ama inanın bana, bu ailede gerçekleri çarpıtan tek kişi ben değilim.

Bir hafta içinde büyüklerin on tane yalan söylediklerini kulaklarımla duydum ama bana sorarsanız, söyledikleri yalanların DAHA da fazla olduğuna bahse girerim.

Annem bana ilk yalan söylediğinde üç yaşında filandım ve kendisi bana brokoli yedirmeye çalışıyordu.

Annem, MANNY'ye yalan söylerken de hiç sıkıntı çekmiyor.

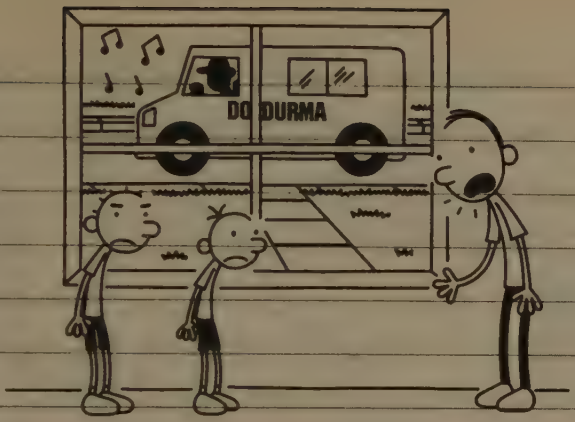
Geçen aralık ayında, annem zencefilli ekmekten evi mutfak masasının üzerine koydu ve Manny'ye buna Noel'e kadar el sürmemesi gerektiğini, yoksa ekmek evin bir milyon örümceğe dönüşeceğini söyledi. Bu, bir çocuğa söylenmesi sakıncalı bir şeydi aslında. Ama Manny'nin ekmekten eve elinde bir böcek ilacı spreyle saldıracağı kimsenin aklına gelmemişti.

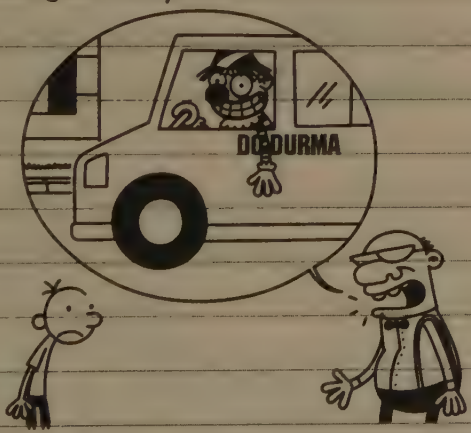
Babam genellikle dürüst bir adamdır ama o bile mecbur kaldığında pembe yalanlar söylüyor.

Eskiden dondurma kamyonetinin bizim mahalleye gelmesinden nefret ederdi çünkü Rodrick ve ben müziğin sesini duyar duymaz babama bize para vermesi için yalvarmaya başlardık.

Babam da bize dondurma kamyonetinin dondurma BİTTİĞİ zaman müzik çaldığını söyledi.

Ben yalan söylemenin genetik olduğunu düşünüyorum çünkü BÜYÜKBABAM da bunu yapıyor. Ama büyükbabam ve babam aralarında konuşmuş olmalılar çünkü büyükbabam da eskiden dondurma kamyonunun sürücüsünün, dışarda dolaşırken gördüğü çocukları pataklayan bir palyaço olduğunu söylerdi.

Bunu söylemekten utanıyorum ama Büyükbabam bunu bana ilk söylediğinde ona İNANMIŞTIM.

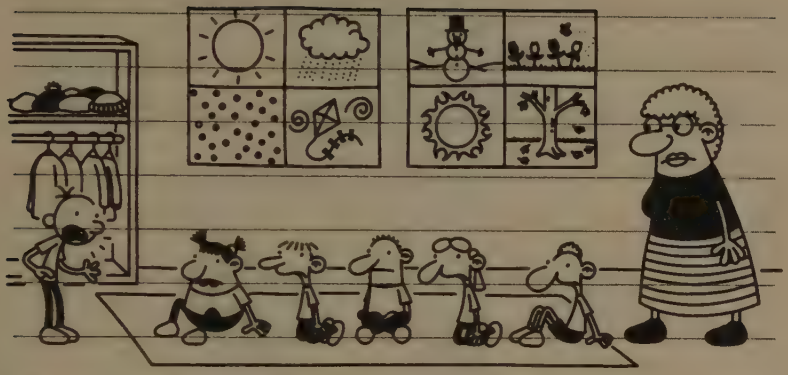
Bunu mahalledeki DİĞER çocuklara söyleyip onları da uyarmam gerektiğini düşündüm.

Bizim ailedeki büyüklere güvenmemeyi öğrendim ama kimse kafamı RODRICK kadar karıştırmadı.

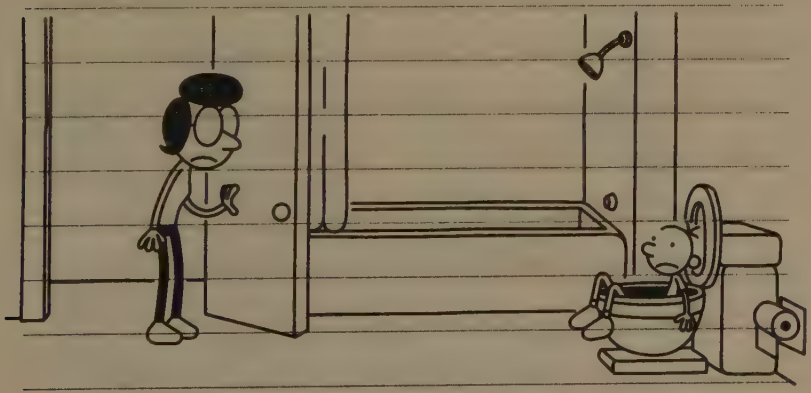
Hatırladığım kadarıyla onun bana söylediği ilk yalan, tuvaletin geldiğinde göbek deliğine bastırırsan, tuvaletini tutabileceğindi.

Ben de bunu anaokulundaki sınıf arkadaşlarıma söyledim ve okulda ortalık karıştı.

Aşağı yukarı aynı zamanlarda Rodrick bana klozetin kapağının sadece kızlar tarafından kullanıldığını, erkeklerin ne olursa olsun kapağı kaldırmaları gerektiğini söylemişti.

Ben de ona inandım. Eğer bir gece tuvaletin kapısını yanlışlıkla açık unutmasaydım, hayatımın geri kalanı boyunca tuvaleti yanlış kullanabilirdim.

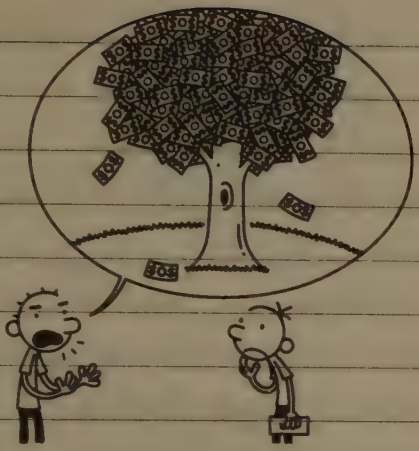
Kimi zaman Rodrick bana başımı BÜYÜK derde sokan şeyler de söyledi. Ben ikinci sınıftayken, kamuflaj kıyafetleri giyen birinin diğer herkes için GÖRÜNMEZ olduğunu söylemişti.

Onun bu yalanı yüzünden yazın geri kalanı boyunca kasabanın havuzuna gitmem yasaklandı.

Rodrick'in yalanlarının bana PARASAL açıdan pahalıya patladığı da oldu. Bir sene Rodrick bana eğer bir çukur kazarsam ve doğum günümde bana verilen bütün parayı içine koyarsam, burada bir ağaç çıkacağını ve ne zaman İSTERSEM o ağaçtan para toplayabileceğimi söylemişti.

Bu bana çok büyük bir fırsat gibi geldi tabii.

Ben de onun dediğini yaptım ve hatta çukuru günde iki kez suladım. Ama anneme Para Ağacımın büyümediğini söylediğimde, eline bir kürek alıp çukuru açtı. BOMBOŞTU.

İyi ki annem tam zamanında müdahale etmiş, yoksa bir iki gün içinde doğum günü paramın hepsi çikletlere ve çizgi romanlara harcanmış olacaktı.

Kimi zaman da Rodrick parama doğrudan el koyuyordu.

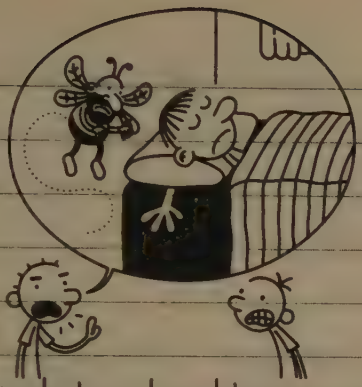
Bir keresinde, süt dişlerimden sonuncusu düştüğünde, dişi, diş perisi görsün diye yastığımın altına koydum. Ama perinin bana para bırakıp bırakmadığını görmek için yastığımın altına baktığımda, bunun yerine Rodrick'in kendisinin yazdığından emin olduğum bir not buldum.

ÖZÜR DİLERİM, BU AKŞAM PARASIZ KALDIM. BİR DAHAKİ SEFERE TELAFİ EDERİM.

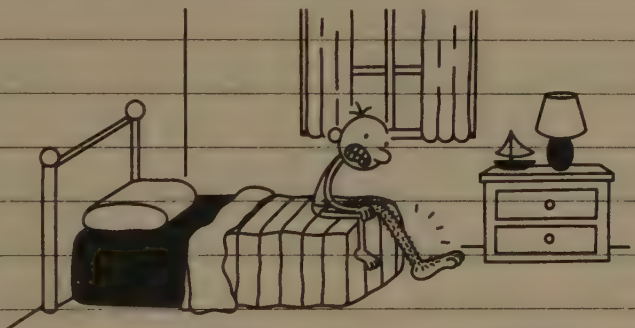
D.P.

Rodrick bana diş perisinin, gece yarısı gelen ve para bırakan perilerden YALNIZCA biri olduğunu söylemişti. Bunun dışında bir kol perisi, bir bacak perisi ve daha bir sürü peri varmış.

Rodrick demişti ki: Büyüdüğünde çocukluk kolların ve bacakların da düşermiş. Onları da yastığının altına koyar ve karşılığında para alırmışsın.

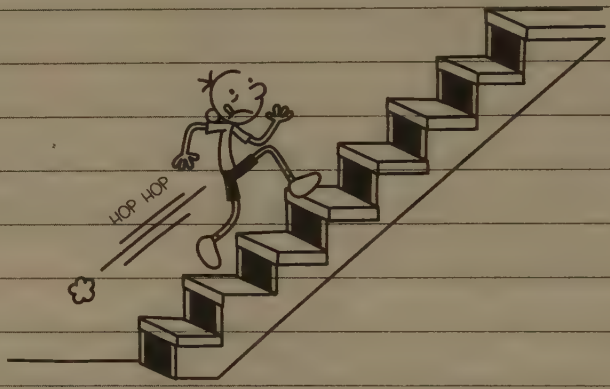
Sonra yetişkin kol ve bacaklarının çıkmaya başladığını söyledi. Ama bazen çocukların kolları ve bacakları sallanmaya başlarmış ve yetişkin kol ve bacakları erken çıkarmış.

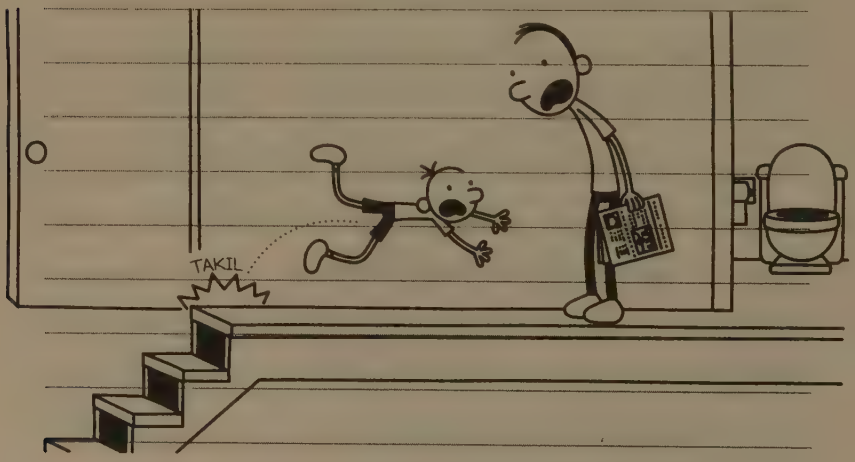
Benim başıma da bunun gelmesinden ÇOK korkmuştum. Her gece, kollarımın ve bacaklarımın hâlâ sıkı sıkı durup durmadığına bakıyordum.

Rodrick sürekli beni korkutmanın yollarını buluyordu. Bodrum katımız henüz tamamlanmamışken, merdiven basamaklarının aralarında boşluklar vardı.

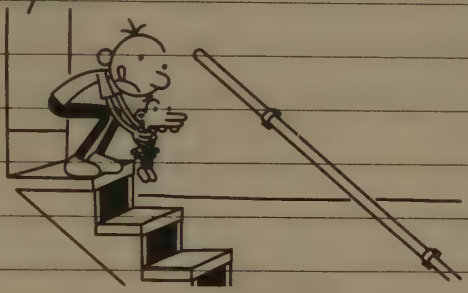
Rodrick eğer basamakları çok ağır çıkarsam, bir canavarın beni ayak bileğimden yakalayacağını söyledi. O günden sonra basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım.

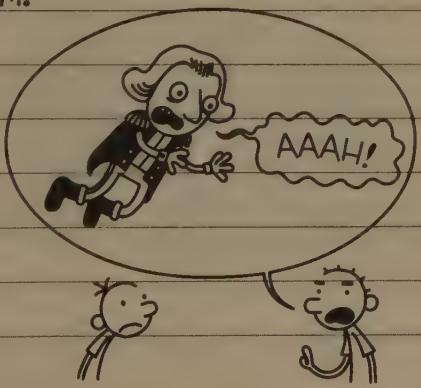
Bu konuda ustalaştıktan sonra, bu kez basamakları üçer üçer çıkmayı denedim. Ama sanırım abartmışım.

Sonunda bodrum kat tamamlandı ve boşluklar tahtalarla kapatıldı. Ama büyükannemlerin bodrumu hâlâ tamamlanmadı ve ne zaman orada merdivenlerden inecek olsam her yeri iyice kontrol ediyorum.

Rodrick'in beni korkutmak için söylediği şeylerden biri de şuydu: Eğer evin içinde geğirirsem, eski devlet başkanlarından George Washington'ın hayaleti gelip beni yakalarmış. BUNU nasıl uydurduğunu bilmiyorum ama o zamandan beri ne zaman bir gazozun kapağını açacak olsam iki kez düşünüyorum.

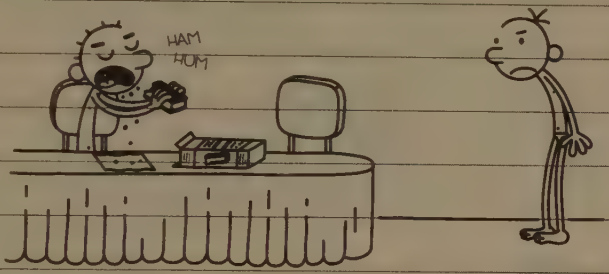
Bazen Rodrick gerçekten DOĞRU olabilecek şeyler söylüyor ve o zaman kafam iyice karışıyor.

Bir keresinde, geceleri ağzı açık uyuyan bir insanın gecede ortalama beş örümcek yiyebileceğini söylemişti. Buna inanmak pek de zor değil.

Bir keresinde de uyurgezen birini uyandırmanın tehlikeli olduğunu söyledi. Onun doğru söylüyor olabileceğini düşündüm çünkü bunu bir yerden daha duymuştum.

Ama birkaç gece sonra Rodrick'in BANA ait olan dondurmalı çikolatayı yediğini gördüm ve o anda bunun da onun hain numaralarından biri olduğunu anladım.

Yıllar içinde bana o kadar çok yalan söylendi ki, neyin doğru neyin yalan olduğunu anlamak için hayatımın geri kalanı boyunca uğraşmam gerekebilir.

Bu arada, işimi şansa bırakmıyorum.

Perşembe

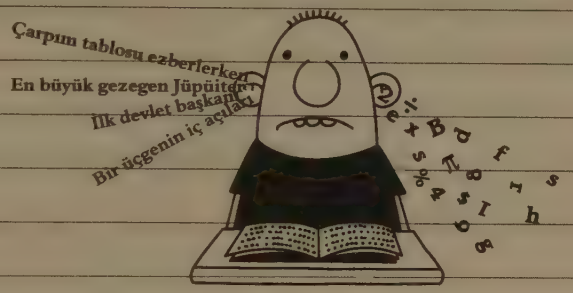
Annem okula başlayalı daha birkaç gün oldu ama artık TAMAMEN farklı biri gibi davranıyor. Akşamları eve geldiğinde çok keyifli oluyor. Ben ev işlerini bitirmemiş olsam bile öfkelenmiyor.

Annem okulda yaşadığı deneyimler yüzünden mutlu olduğunu ve bizim de yeni şeyler öğrenmeyi denememiz gerektiğini söylüyor.

Ama böyle konular sözkonusu olduğunda benim bir teorim var. Bence insanın beyni, sekiz ya da dokuz yaşına geldiğinde tamamen doluyor.

Yani bundan sonra yeni bir şey öğrenmek istediğinizde, bazı eski şeylerden kurtularak yer açmanız gerekiyor.

Bu yüzden sınıflar ilerledikçe dersler de zorlaşıyor. Her yeni bilgi geldiğinde, beyin yer açmak için eski bazı şeyleri otomatikman siliyor.

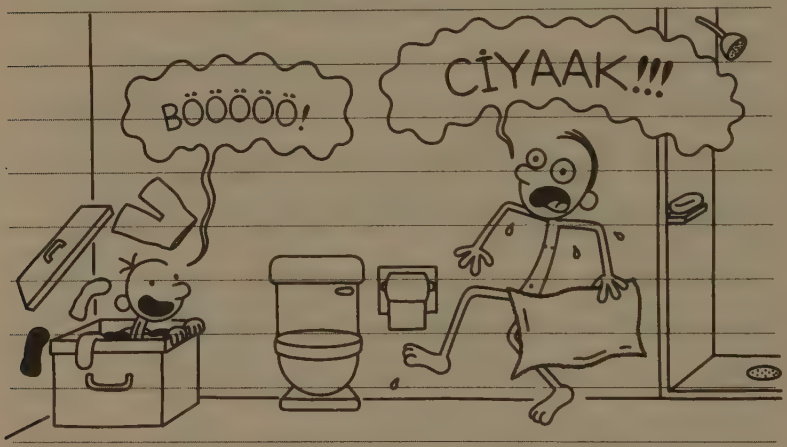
Bunu şöyle kanıtlayabilirim: Fen Bilgisi dersinde fotosentezi öğrendiğimden beri, uzun bölme işlemlerini yapamaz oldum.

Soru 1: 367 22 ile bölündüğünde sonuç kaçtır?

HİÇBİR FİKRİM YOK

Keşke beynimizin neleri silip atacağını biz seçebilseydik. Örneğin ben en sevdiğim bilgisayar oyununun hile şifrelerini unuttum ama babamı duştan çıktığında korkuttuğum anı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum.

Ve inanın bana, o anı belleğimden tamamen silmek için çok şey feda edebilirdim.

Annem, Rodrick ve benim ARTIK büyüyünce ne olmak istediğimizi düşünmeye ve gelecek için plan yapmaya başlamamız gerektiğini söylüyor. İnsan çocukluğunda neyi sevip neyi sevmediğini anlamak için olabildiğince çok şey yapmalıymış. Böylece büyüdüğünde ne üzerinde yoğunlaşacağına karar verebilirmiş.

Ben büyüyünce ne olacağımı BİLİYORUM zaten. Bilgisayar oyunları uzmanı olacağım. Elime oyun kumandası alabilecek kadar büyüdüğüm günden beri kendimi bu iş için eğitiyorum.

Ama bu planımdan anneme söz ettiğimde, hiç heyecanlanmış görünmüyor.

Annem hedeflerimi daha büyük tutmam, mühendis, doktor filan olmam gerektiğini söylüyor. Eğer bütün gün bilgisayar oyunları oynar ve okulu ciddiye almazsam, sonunda çöp toplayıcısı olurmuşum.

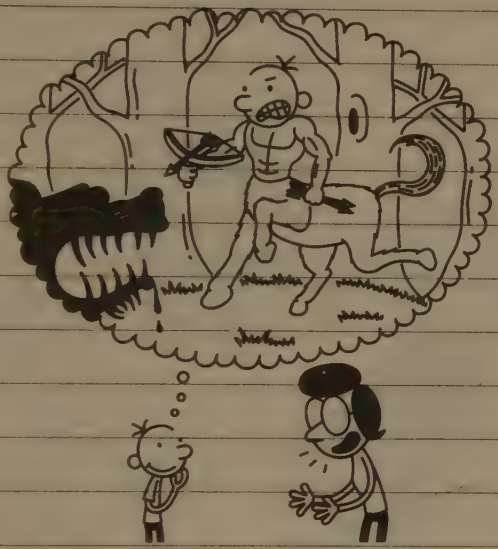
Bir kere, tanıdığım tek doktor çocuk doktorumuz Dr. Higgins ve hayatımın geri kalanını küçük çocukların burunlarındaki sümükleri çekerek geçirip mahvetmek istemiyorum.

İkincisi, bence çöp toplayıcısı olmak hiç fena fikir değil. Bizim çöplerimizi toplayan adamlar bütün günlerini dışarıda geçiriyorlar ve müziğin sesini sonuna kadar açıyorlar. Eğer bilgisayar oyunları uzmanı olamazsam, çöp toplayıcılığı benim için B planı olabilir.

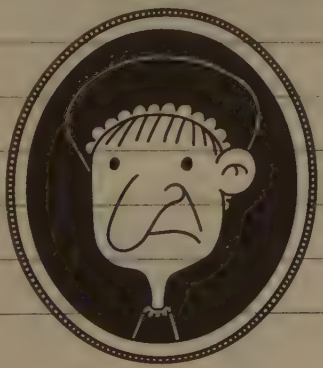

Küçükken annem bana büyüdüğümde ne istersem olabileceğimi söylemişti.

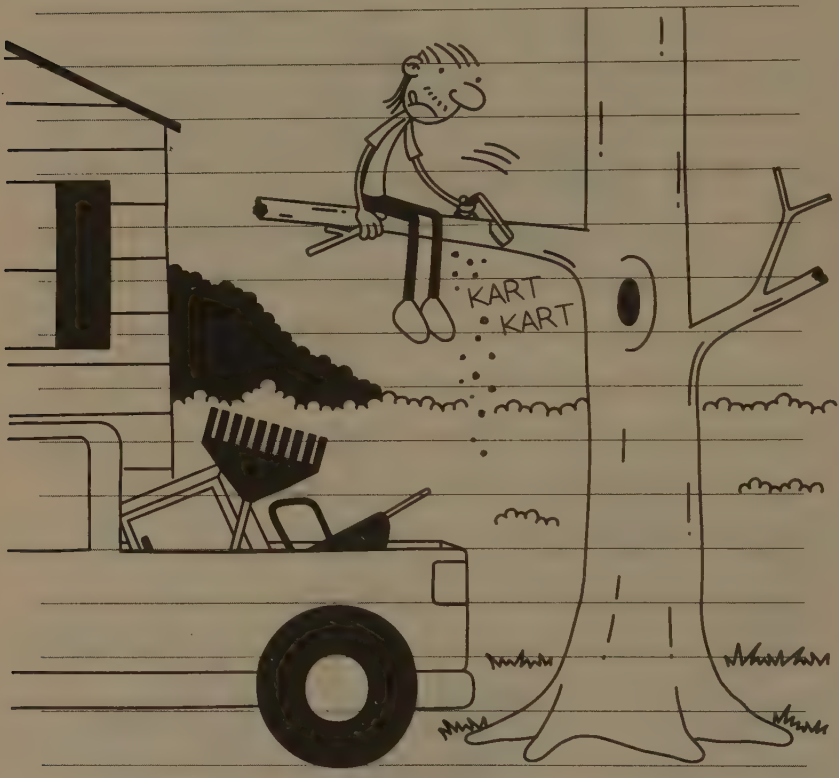
Onun bunu söylerken MESLEKLERİ kastettiğini çok sonra anladım. Oysa ben NE İSTERSEM olabilirim sanmıştım.

Annem hep bizim ailede dahiler olduğunu söyler. Büyük büyük büyük teyzelerimden biri, o zamanlar bir hastalığın tedavisinin bulunmasına yardımcı olmuş.

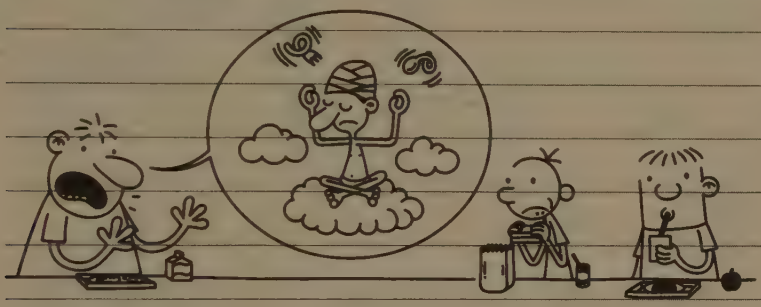

Ama inanın bana, bizim ailede bir sürü AHMAK da var. Daha geçen hafta Gary Amca yoluna çıkan bir ağaç dalını keserken düşüp köprücük kemiğini kırdı.

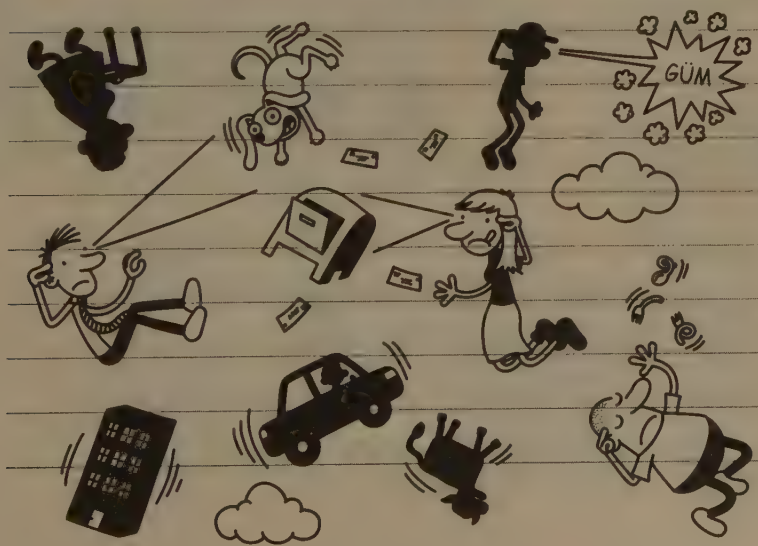

Gen havuzumda Gary Amca gibi insanlar varken, kendi ayakkabılarımı bağlayabilmem bile mucize. Ama annem, aklımı vermem halinde harika şeyler yapabileceğimi söylüyor hep.

Albert Sandy ise biz insanların beyinlerimizin yalnızca %80'ini kullandığımızı ve eğer diğer %20'ye de gecebilirsek müthiş şeyler başaracağımızı iddia ediyor.

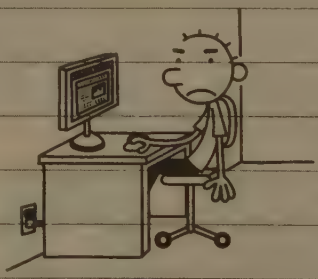
Ben diğer %20'ye nasıl geçildiğini bulsam da, bu bilgiyi kendime saklarım. Çünkü eğer etrafınız beynini tam kapasite kullanan insanlarla dolu olursa, bunun hiçbir anlamı kalmaz ki.

Çarşamba

Annem, Rodrick'i üniversite konusunda heyecanlandırmaya çalışıyor. Ona, artık okulları ciddi ciddi araştırmasının vaktinin geldiğini söyledi.

Ama Rodrick hâlâ müzik grubunun çok başarılı olup patlama yapacağına ve onun gibi insanlar için üniversitenin zaman kaybı olduğuna inanıyor. Bence annem endişelenmeye başladı çünkü artık Rodrick'ten ev işleri yapmasını değil, her gün yarım saat üniversiteleri araştırmasını istiyor.

Rodrick birkaç okula yazıp broşür istedi; annem de posta kutusundaki broşürleri görünce çok heyecanlandı. Ama bu okulların çoğu KÖPEKLER içindi; Rodrick ya bunu fark etmedi ya da bunların dışında hiçbir okulun kendisini kabul etmeyeceğini düşündü.

Annem Rodrick'in ilgisini üniversitelere çekmeyi başaramayınca bana yöneldi. Pazartesi günü beni kampusü görmem için kendi okuluna götürdü. Müthiş bir yer olduğunu itiraf etmeliyim.

Annem üniversitede ne istersen onun üzerinde çalışabileceğini, başarılı olmak için "araştırmacı bir beyne" sahip olmak gerektiğini anlattı. Kendisi dersteyken benim de kampusü gezebileceğimi ve böylece buranın öğrenciler için nasıl bir yer olduğu konusunda fikir sahibi olabileceğimi söyledi.

Ben de bir süre dolaştım ama oraya ait olmadığımı hissettim.

Sonunda kütüphaneye gittim ve annemin dersinin bitmesini bekledim.

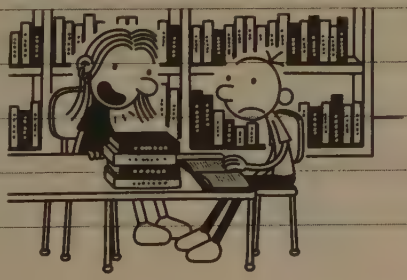
Ödevlerimi yapmaya başladım ama üniversite öğrencilerinin, bir ortaokul öğrencisinin onların kütüphanesinde ne aradığını merak ettiğini anlayabiliyordum.

O anda benim yaşlarımda, çok zeki bir kızla ilgili duyduklarımı hatırladım. Şimdiden tıp fakültesine gidiyor ve doktor olmaya çalışıyordu. Şöyle bir düşündüm, eğer ben de çok akıllı görünmeyi başarırsam, oraya aitmişim gibi durabilirdim.

Böylece, kalkıp en yakındaki raftan psikolojiyle ilgili bir sürü kalın kitap aldım ve bunları okuyormuşum gibi yaptım.

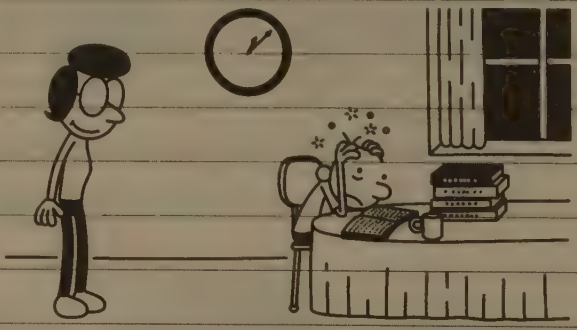
Birkaç dakika sonra bir kız yanıma bir iskemle çekti ve benimle konuşmaya başladı.

Kız bana çok zeki göründüğümü ve hafta içi gireceği psikoloji sınavı için ona ders çalıştırıp çalıştıramayacağımı sordu.

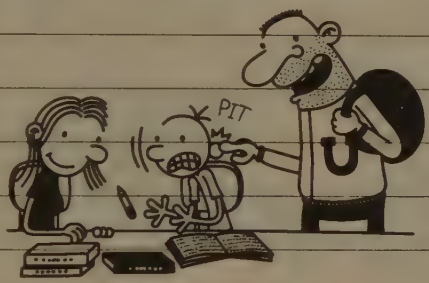
Yani, psikoloji konusunda tek kelime bilmiyorum ama böyle bir fırsatın insanın karşısına hayatta sadece bir kez çıkacağının farkındaydım. Kıza o anda meşgul olduğumu ama isterse kendisine yarın ders çalıştırabileceğimi söyledim.

Annem dersten çıkıp geldiğinde, onun kütüphane kartını kullanarak bulabildiğim bütün psikoloji kitaplarını aldım. O gece oturup daha önce hiç çalışmadığım kadar ders çalıştım.

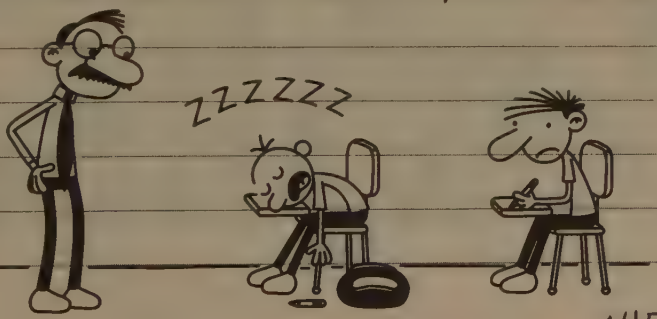

Ertesi gün HAZIRDIM. Annemden beni yine üniversiteye götürmesini istediğimde çok heyecanlandı.

O gün iki saatimi kızın psikoloji sınavına hazırlanmasına yardımcı olarak geçirdim. İşimiz bittiğinde, onun sınavdan iyi bir not alacağından emindim. Ama o sırada kızın ERKEK ARKADAŞI olduğu belli olan iriyarı bir tip geldi. İnanın bana, eğer ortada bir erkek arkadaş olduğunu bilseydim, bir sürü gereksiz bilgiyi öğrenmeye çalışarak kendimi öldürmezdim.

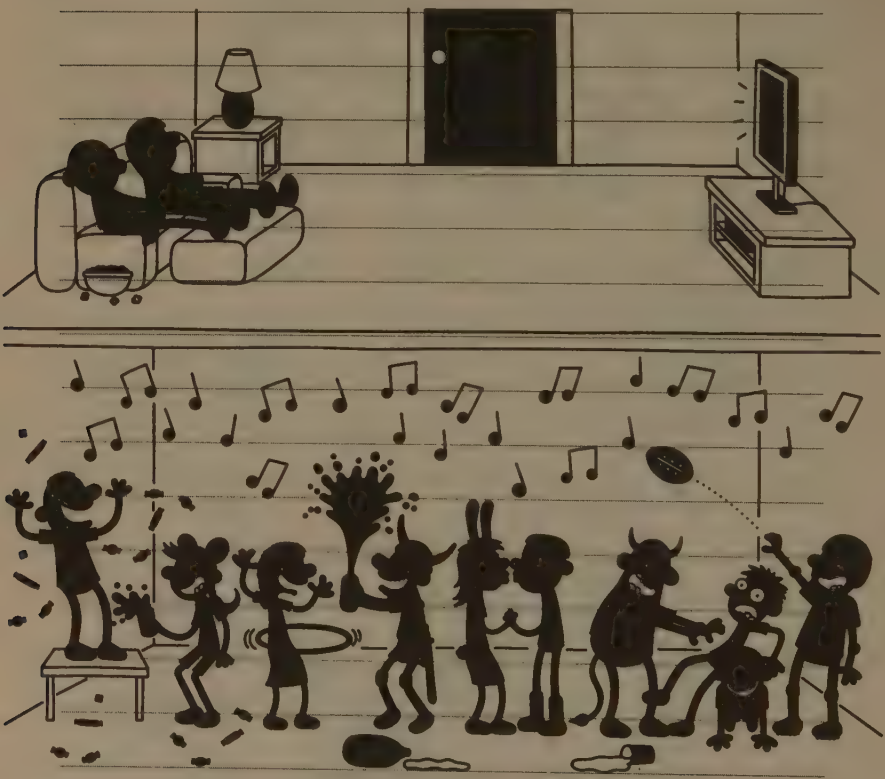
Eğer üniversitede böyle şeyler oluyorsa, VAZGEÇECEĞİM sanırım. Bu arada, yeni şeyler öğrendiğinizde neler olduğu konusunda haklıymışım. Bugün dünya başkentleri konusunda sınav olduk ve ben tek bir tanesini bile hatırlayamadım.

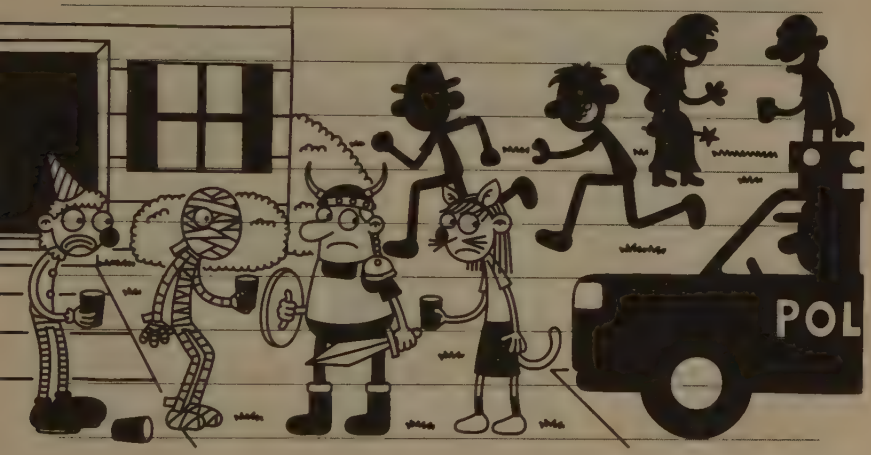
Pazartesi

Bugünlerde okulda herkes sadece Mariana Mendoza'nın cumartesi günü vereceği Cadılar Bayramı partisini konuşuyor. Bu benim için biraz sinir bozucu çünkü davetli değilim.

Mariana'nın partileri efsanedir çünkü anne babası, olup bitenler bodrum katında kaldığı sürece hiç karışmaz.

Geçen yılki parti tamamen kontrolden çıkmıştı. Parti bodrumda başladı ama o kadar çok insan geldi ki sonunda avluya taştılar ve polisler gelip müdahale etmek zorunda kaldı. Bir ortaokul partisi için büyük bir olaydı bu.

Bu yıl Mariana'nın annesi ona küçük bir parti vermesini söylemiş; bu yüzden Mariana yalnızca okul orkestrasında onunla birlikte olan kişileri çağırıyor. Bu, benim gibi bu yıl da davet edilmeyi bekleyen herkes için çok kötü bir haber.

Rowley davetli çünkü kendisi okul orkestrasında. Ama o böyle bir partide ne yapacağını bile bilemez ki.

Bugün okulda bunu düşünürken aklıma dahice bir fikir geldi. Eğer ben de okul orkestrasına girersem, partiye davet edilebilirdim.

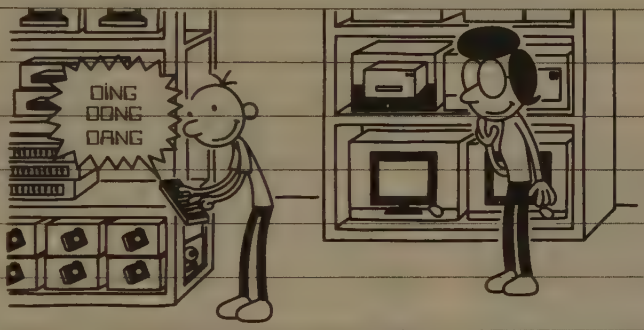
Bu gece, annemle babama orkestraya girmek istediğimi söylediğimde, annem çok heveslendi. Benim kendimi zorlamam ve yeni bir şeyler denemek istemem onu çok heyecanlandırdı. Ama babam bu fikre pek bayılmadı.

Babam müzik aletlerinin çok PAHALI olduğunu ve benim bu hevesimin geçeceğine inandığını söyledi. Ama annem, Rodrick'in bateri konusundaki hevesinin geçmediğini söyleyerek bana destek oldu.

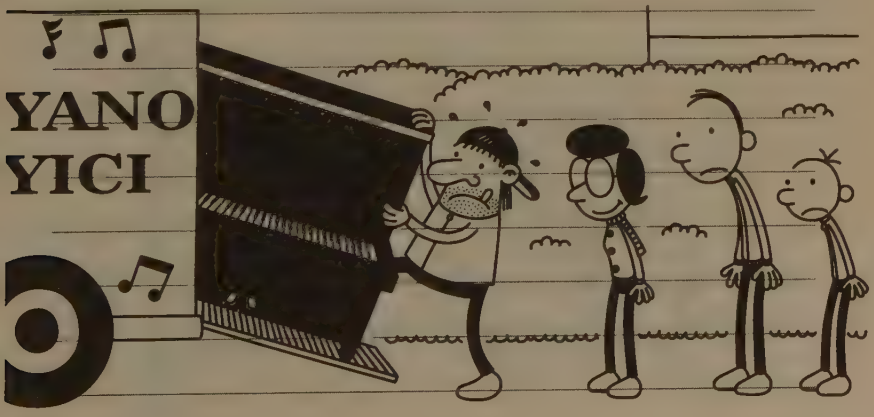

Bunun üzerine babam PİYANO konusunu gündeme getirdi.

İki yıl önce, annem Noel'den önceki hafta bir alışveriş merkezinde benim küçük elektronik klavyelerle oynadığımı görmüştü. Klavyeyi çok sevmiştim çünkü farklı sesler çıkaran bir sürü tuşu vardı.

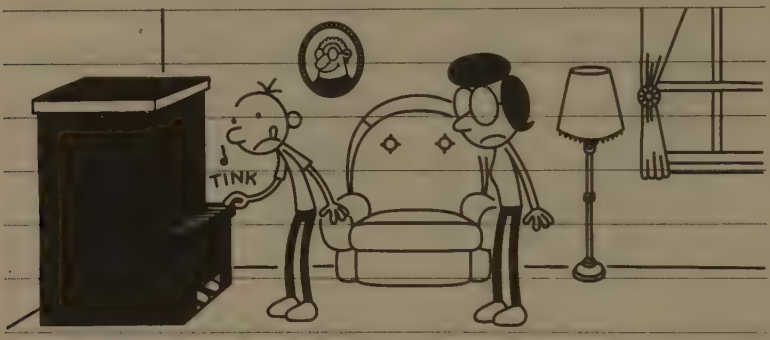

Benim bir müzik aletiyle ilgilenmem annemi çok heyecanlandırmış olmalı ki Noel'de evin önüne bir kamyon yanaştı ve bize kocaman bir piyano getirdi.

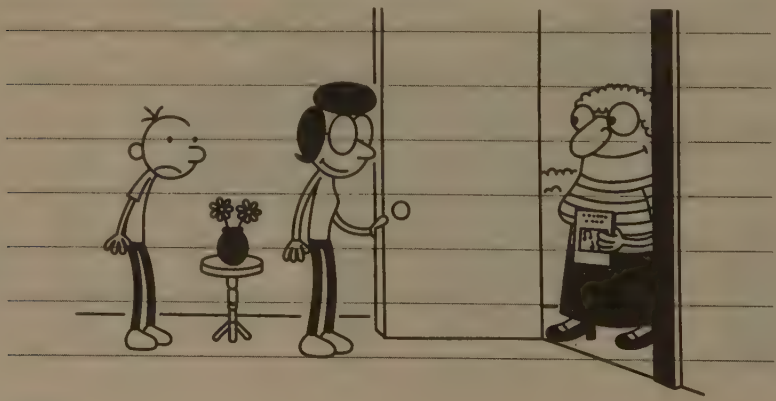

Babamın tepkisine bakılırsa, annem piyanoyu satın almadan önce ona fikrini sormamıştı.

Önce piyano beni de çok heyecanlandırdı ama ondan lazer sesleri filan çıkmadığını duyunca ilgimi çabucak kaybettim.

Ancak annem o kadar çabuk pes etmeyecekti. Haftada iki kez gelip bana özel ders vermesi için Bayan French adında bir kadınla anlaştı.
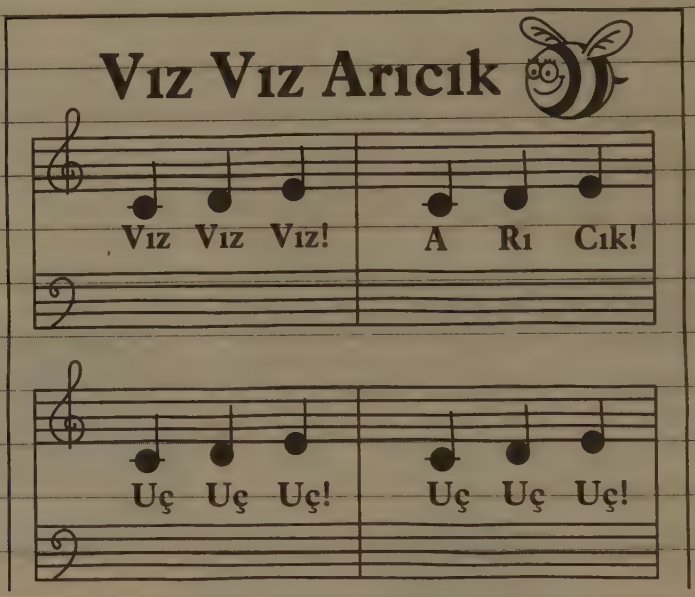

Bayan French piyano konusunda çok başarılıydı ama ben BERBAT bir öğrenciydim.

İlk sorun, Bayan French'in ders verme tarzıydı. Piyanonun başında hemen yanıma oturuyor, parmaklarını PARMAKLARIMIN üzerine koyuyordu Bu yaklaşım Bayan French'in bazı öğrencileri üzerinde işe yarayabilirdi ama BENİM hiç hoşuma gitmiyordu.

Bir de müziğin kendisi vardı. Eğer piyano çalacaksam, radyoda dinlediğim popüler şarkıları çalmalıydım. Ama Bayan French TEMELDEN başlamam gerektiğini söylüyordu. Bana kendisinden biraz daha yaşlı görünen "Yeni Başlayanlar İçin Melodiler" adında bir kitap verdi.

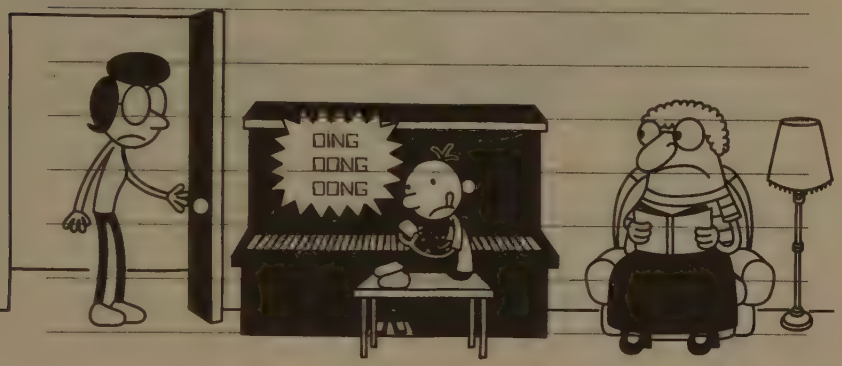
Kitaptaki şarkıların hepsi çok sıkıcıydı ve dikkatimi bunlara vermem çok zordu.

Kendimi çok kötü hissediyordum çünkü Bayan French her geldiğinde bana ödev veriyordu ama ben asla dersler arasında alıştırma yapmıyordum. Bu yüzden onun her gelişinde aynı şarkıyı çalışmak zorunda kalıyorduk, bu da kadını çıldırtıyordu.

Sonunda Bayan French bana bir şey öğretmekten vazgeçti. Ben kendi kendime oyalanırken o da dedikodu dergileri okuyordu.

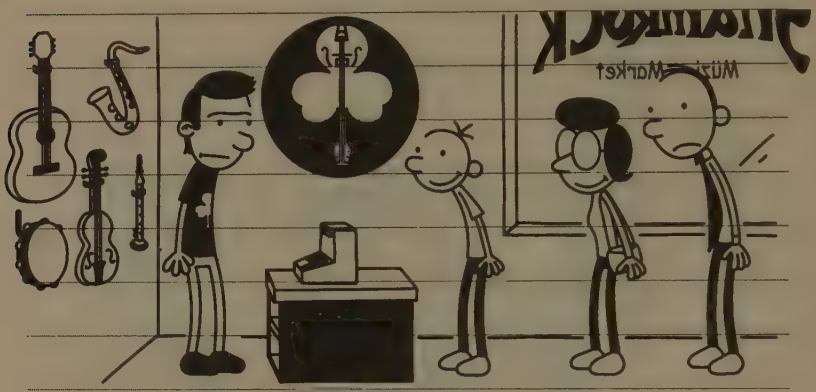
Bu bir ya da iki ay böyle devam etti; ama sonunda annem olanların farkına vardı ve bu da özel derslerin sonu oldu.

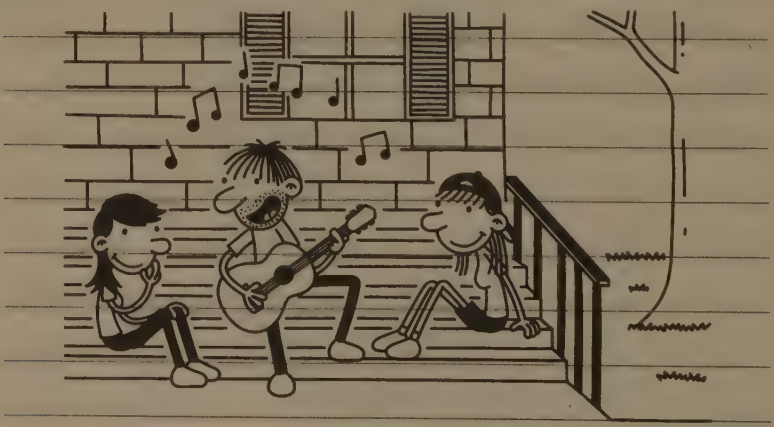
Şimdi piyano bizim salonda dev bir mobilya olarak yer kaplıyor. Galiba annemle babam hâlâ onun parasını ödüyorlar, bu yüzden babamın neden bana yeni bir MÜZİK ALETİ almak konusunda hevesli olmadığını anlayabiliyorum.

Neyse ki annem benim arkamdaydı. Belki de piyanonun benim için uygun olmadığını, bazen doğru müzik aletinin doğru kişiyle buluşması gerektiğini söyledi. Sonunda müzik aleti çalan çocukların matematikte daha başarılı olduklarını ve daha iyi işler bulduklarını söyleyerek babamı ikna etti.

Yarım saat sonra bir müzik mağazasında bana müzik aleti seçiyorduk.

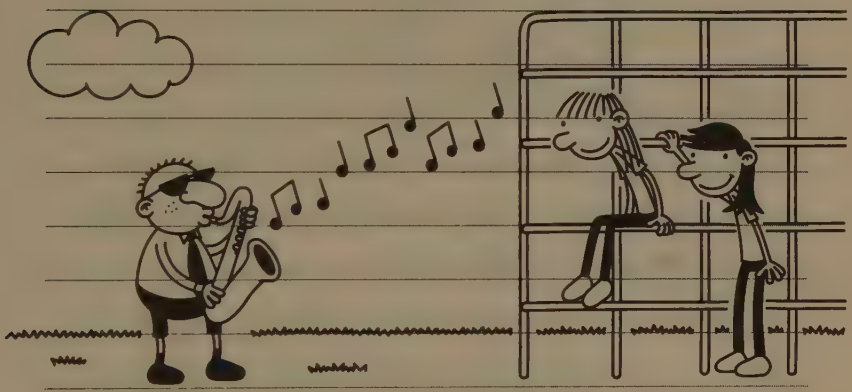

Benim için bir müzik aletinin en önemli özelliği beni HAVALI göstermesi. Annemin üniversitesinde dışarda gitar çalan bir çocuk görmüştüm; KESİNLİKLE doğru seçim yapmıştı.

Ne yazık ki bizim okul orkestrasında gitar çalınmıyor. Bu yüzden başka bir şey seçmeliydim.

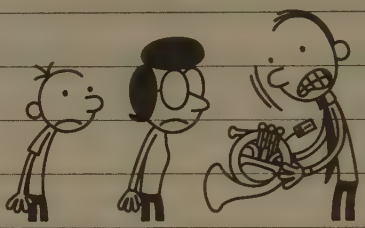
Gözümü önce saksofona diktim çünkü saksofon çalan birinin havalı görünmemesi imkânsız. Bunu teneffüslerde prova yapan Declan Vaughn sayesinde öğrendim.

Ama saksofonun üzerinde o kadar çok tuş var ki çalmak konusunda pek başarılı olamayacağımı hemen anladım.

Annem korno çalmamı önerdi; kendisinin çocukken en çok çalmak istediği enstrüman buymuş. Korno oldukça havalı görünüyordu ve yalnızca üç tuşu vardı. Belki üstesinden gelebilirim diye düşündüm.

Mağaza görevlisi kornoyu duvardan indirip bana uzattı. Ama babam üzerindeki fiyat etiketini görünce, hemen duruma el koydu.

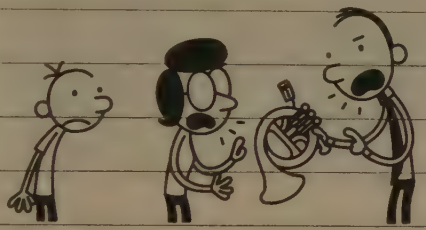

Müzik aletini satın almak yerine kiralayabileceğimizi, bunun çok daha ucuza mal olacağını söyledi. Ama kiralık müzik aletlerinin hepsi KULLANILMIŞTI.

Geçen yıl okul orkestrasında korno çalan çocuğun adı Joshua Ballard idi. Kiralık korno da ona ait olabilirdi.

Annemle babam herkesin önünde tartışmaya giriştiler; bu çok utanç vericiydi. Babam, iki hafta sonra vazgeçeceğim için çok fazla para harcadığımızı iddia ediyordu. Annem de babamın bana daha fazla İNANMASI gerektiğini söyledi.

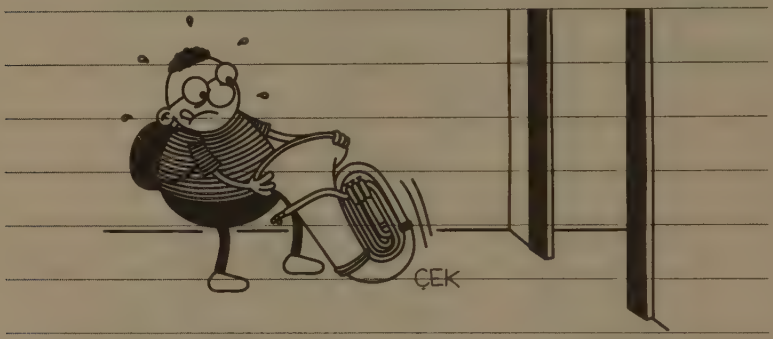
Sonunda, babam pes etti. Ama kredi kartını uzatmadan önce, benden her gece alıştırma yapacağıma dair söz vermemi istedi.

Keşke göründüğü kadar kolay olsa. Cadılar Bayramı partisine davet edilmek için bu kadar zahmete katlanmaya değer mi acaba?

Salı

Müzik aleti seçerken daha fazla düşünmeliymişim. Ben GÖRÜNTÜYE takıldım ama dikkate alınması gereken başka şeyler varmış.

Bugün kornomu okula götürürken çok zorlandım çünkü KILIFI da aletin kendisi kadar ağırdı Ama Grayden Bundy'nin halini görünce, kendi seçimim o kadar da fena gelmedi.

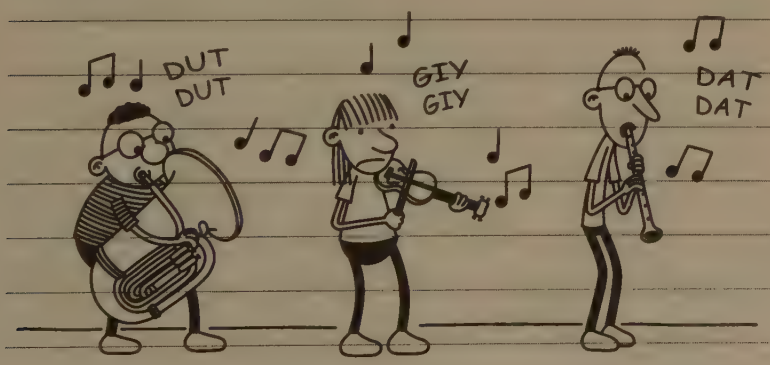
Herkes Annabelle Grier'in sınıfın en akıllı kızlarından biri olduğunu düşünüyor ve bunun nedenini anlamak hiç zor değil. Annabelle flüt çalıyor, yani ağır bir enstrümanı taşıyarak enerji harcamıyor hiç.

Ama George Deveney ondan da akıllı olabilir. O da perküsyon çalıyor ve aletleri her akşam evine götüremeyeceği için orkestra odasında bırakıyor.

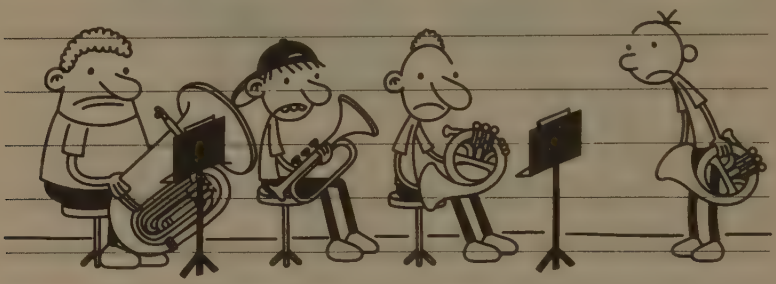

Daha önce hiç fark etmediğim bir şeyi fark ettim: Orkestradaki çocukların çoğu çaldıkları enstrümana BENZİYORLAR. İnsanlar bunu bilerek mi yapıyorlar mı yoksa tesadüf mü anlayamadım.

Orkestranın en iyi tarafı, seçmelerin filan olmaması. Bir müzik aleti alıp ilgilenen herkes orkestraya girebilir.

Ama ben müzik aletimi seçerken iyi düşünmemişim. Korno, pirinçten yapılmış nefesli çalgılar grubunda ve bu gruptaki herkes ERKEK.

Tahtadan yapılmış nefesli çalgılar grubu ise tam tersi. Rowley'nin de aralarında bulunduğu birkaç erkek dışında hepsi KIZ. Keşke Rowley beni bu konuda uyarsaydı; biraz tüyo almak fena olmazdı doğrusu.

Belki de Rowley, kendisine rakip olmayayım diye bana bunu bilerek söylememiştir.

Rowley'nin Mariana Mendoza'nın yanında oturduğunu fark ettim ve inanın bana, bu tesadüf değil.

Bayan Graziano bize önce ısınmamız gerektiğini söyledi. O anda dünyada en sevmediğim sesin, müzik aletiyle alıştırma yapan çocukların çıkardıkları sesler olduğunu hatırladım.

Ama Bayan Graziano bundan hiç rahatsız değil gibiydi. Kendisi bu yıl emekli oluyor ama sanırım şimdiden sağır olmuş bile.

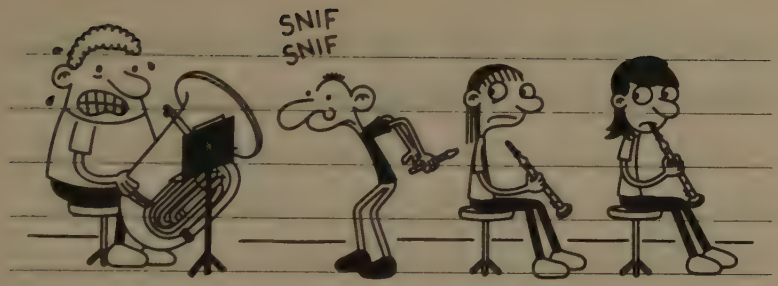

Ben korno çalan diğer tek çocuğun yanına oturdum. Evan Pitman ne yaptığını gayet iyi biliyor gibiydi. Parmaklarını kullanmasına bakılırsa, bu aleti çalmak benim düşündüğümden çok daha zordu. Ama ben de deneyebilirdim.

Yanaklarımı tıpkı Evan gibi şişirdim ve olabildiğince güçlü bir şekilde üfledim. Ama hava benim beklediğim yerden çıkmadı.

Bunu duyan orkestradaki herkes bir anda DONAKALDI. Jake McGough, bunu yapanın kim olduğunu bulmak için havayı koklamaya başladı çünkü kendisi böyle konularda garip bir yeteneğe sahip.

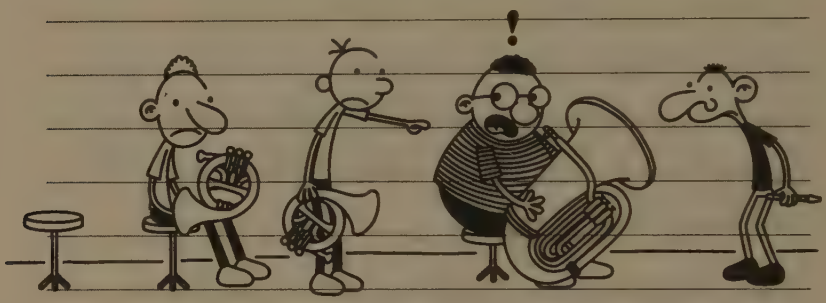
Ama benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey varsa, o da osuruk suçunu asla kabul etmediğimdir. Bunun için annemi bile feda edebilirim, inanın bana.

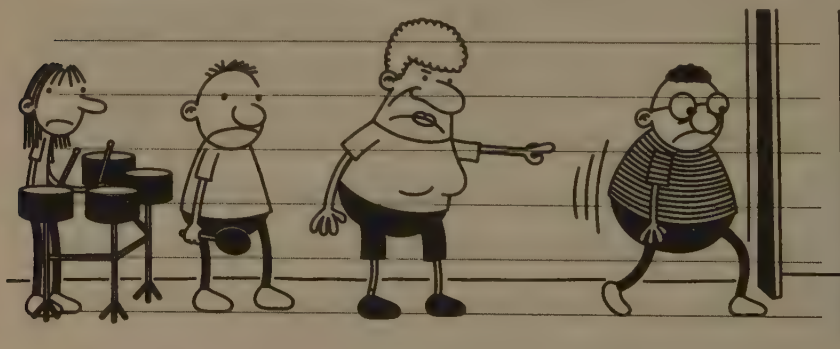
Orkestradaki çocuklar benim tarafıma doğru bakmaya başlamışlardı. Endişelenmiştim çünkü eğer Mariana Mendoza'nın Cadılar Bayramı partisine davet edilmek istiyorsam, adımı böyle lekelememeliydim.

Jake McGough giderek bana yaklaşıyordu; teşhis edilmeme birkaç saniye kalmıştı.

Ben de mecbur olduğum şeyi yaptım ve suçu Grayden Bundy'nin üzerine attım.

Kendimi ÇOK da kötü hissetmedim çünkü Grayden sınıfta gaz çıkarmalarıyla ünlüdür. Yani bir bakıma şimdiye kadar yaptıklarının cezasını çekmiş oldu.

Perşembe

Keşke zamanda geriye gidebilsem ve yeni bir müzik aleti secebilseydim çünkü bu korno fiyasko oldu.

Müzik mağazasındaki adım kornonun solaklar için olduğunu söylemedi ve ben SAĞLAĞIM.

Topu topu üç tuşlu bir müzik aletini çalmanın kolay olacağını sanmıştım ama sol elim bunun için yeterince güçlü değilmiş. Üstelik aletin ağızlığı çok küçük ve ses çıkarmak çok zor. Şimdiye kadar notayı andıran tek bir ses bile çıkarmayı başaramadım.

Ne yazık ki babam bu konuda hiç anlayışlı değil. Tam ona söz verdiğim gibi, her akşam kornoyla alıştırma yapmamı istiyor.

Neyse ki korno çalarak alıştırma yapan liseli bir kızın videolarını buldum. Şimdilik bu videolarla durumu idare ediyorum.

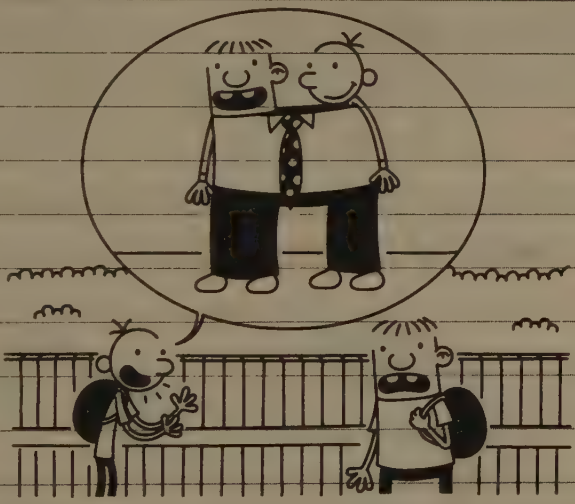
Ama bütün bu müzik aleti çalma meselesi tam bir zaman kaybı olabilir. Mariana yarın akşamki partiye bütün orkestrayı değil, sadece tahtadan yapılmış nefesli çalgılar bölümünü davet etmiş.

Yani benim gibi pirinçten yapılmış bir nefesli çalgı çalıyorsanız, şansınız yok. Ama sonra beynimde bir şimşek çaktı. Rowley, tahtadan yapılmış nefesli çalgılar grubundaydı ve madem o gidiyordu, ben de gitmenin bir yolunu bulabilirdim.

Onun yanında gidemezdim tabii, yoksa kapıdan geri çevrilirdim.

Ben de bunun olmaması için bir yol düşündüm. Eğer kendimi Rowley'nin kostümünün bir parçası haline getirirsem, o nereye giderse ben de gidebilirdim. Böylece aklıma iki başlı canavar olma fikri geldi.

Okuldan eve doğru yürürken, Rowley'ye planımı anlattım.

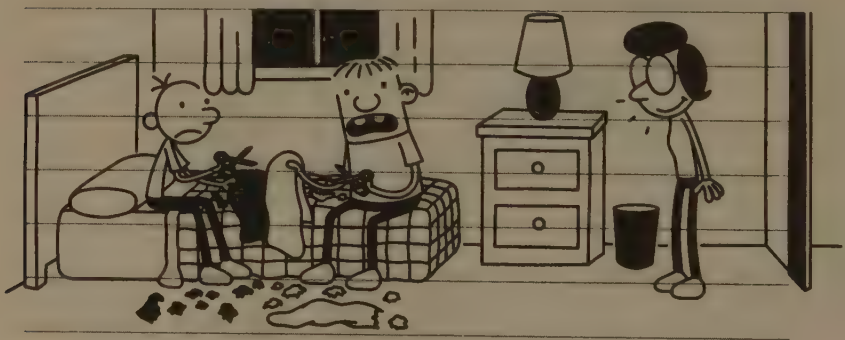

Ama Rowley partiye "iyi cadı" olarak gitmek istediğini, annesinin bu kostüm üzerinde çalıştığını söyledi.

Anladınız mı? Rowley'nin tam da bu yüzden yanında bana ihtiyacı var.

Rowley'ye eğer böyle bir partiye iyi cadı kılığında giderse, okulda herkesin onunla dalga geçeceğini söyledim. Sanırım bu onu biraz gerdi; çünkü sonrasında fikrini değiştirdi ve benim aklıma gelen iki başlı canavar fikrini kabul etti.

Böylece bu gece benim nevresim dolabında bulduğum çarşaflardan yapacağımız kostüm üzerinde çalışmaya başladık. Annem okuldan eve döndüğünde, çarşafları kesmeden önce ondan izin almam gerektiğini anladım. Yine de Rowley ile benim bilgisayar oyunu oynamak dışında bir şey YAPMAMIZA sevinmiş gibiydi.

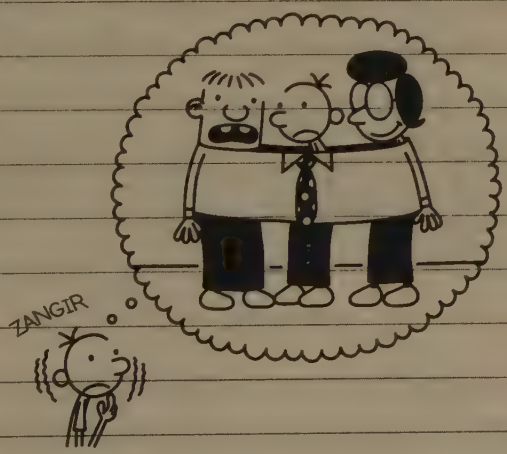

Ona iki başlı canavar kostümü yaptığımı söyledim; annem de bunun şeker toplamak için harika bir fikir olduğunu söyledi.

Anneme kostümün Mariana Mendoza'nın Cadılar Bayramı partisi için olduğunu anlattım. Bunu söyler söylemez de pişman oldum. Daha önce söylediğim gibi, geçen yılki parti ortalığı fena karıştırmıştı ve bütün kasaba bunu duymuştu.

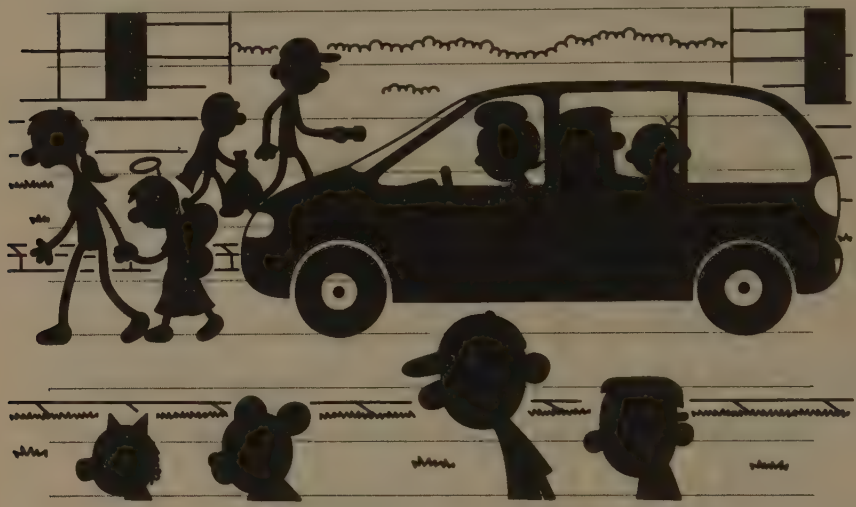
Ama annem bu fikri sevmişti. Partinin "sosyalleşmemiz" ve "arkadaş çevremizi genişletmemiz" için bir fırsat olduğunu söyledi. Bizi seve seve götürüp bırakacağını da ekledi.

Annem kostüme bir baş daha eklemeyi teklif etmediği için rahatladım çünkü inanın bana, bu TAM da onun aklına gelebilecek bir şey.

Cadılar Bayramı

Bu akşam Mariana'nın evine varmamız uzun sürdü çünkü sokaklar şeker toplayan çocuklarla doluydu.

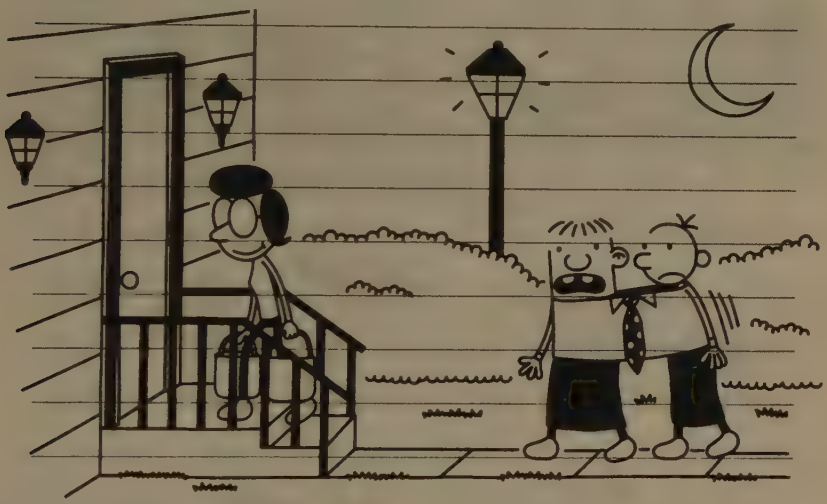

Birazcık geç kalmamıza memnun oldum aslında çünkü eğer tam zamanında gitseydik, fazla hevesli görünebilirdik. Sonunda Mariana'nın evine vardığımızda, anneme bizi bıraktığı için teşekkür ettim ve ondan partinin bitiş saati olan on bire kadar bizi almaya gelmemesini rica ettim.

Ama annem beni duymazdan geldi, arabadan indi ve arkadan çantalar çıkardı.

Ona ne yaptığını sorduğumda, içeri gelip Bay ve Bayan Mendoza ile tanışacağını söyledi.

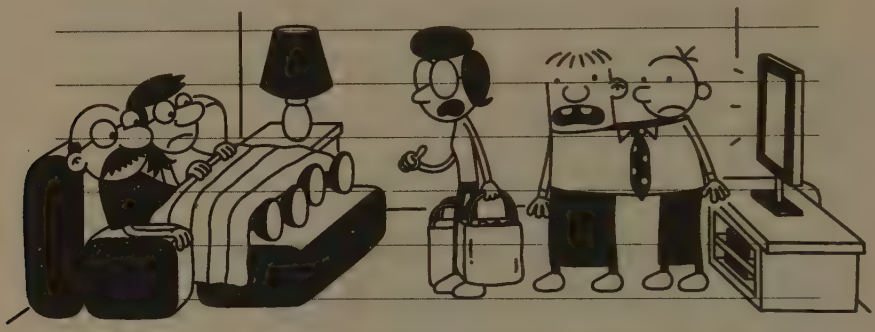
Anneme bunu yapmaması için yalvardım ama kendisi bir şey yapmaya karar verdiğinde ona kimse engel olamaz.

Kapıyı çaldık ama açan olmadı. Bodrumdan gelen gürültülü müziği duyabiliyorduk. Sonunda annem kapıyı açtı ve içeri girdik.

Bay ve Bayan Mendoza kanepede oturmuş, korku filmi izliyorlardı. Ayağa kalkıp annemle sohbet etmeye kalkışmadılar bile.

Annem alt kata inip partiyi kontrol edip edemeyeceğini sorduğunda da hiç itiraz etmediler.

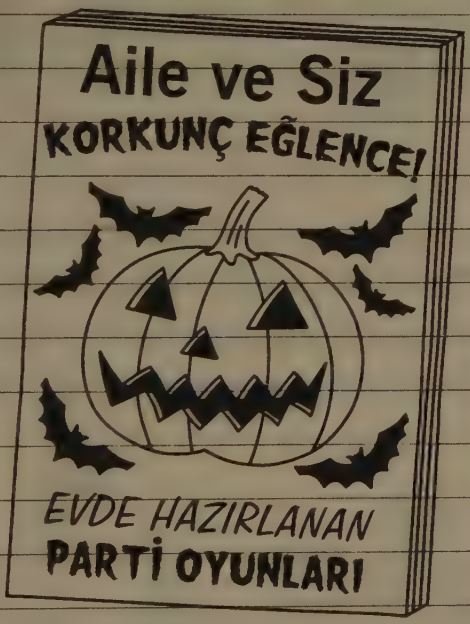

Şimdi gerçekten gerilmiştim. Annem bodruma inen kapıyı açıp aşağıya yöneldi. Rowley ve ben de çaresiz onu takip ettik. Şimdiden bir sürü kişi gelmişti ve çok eğleniyor gibi görünüyorlardı.

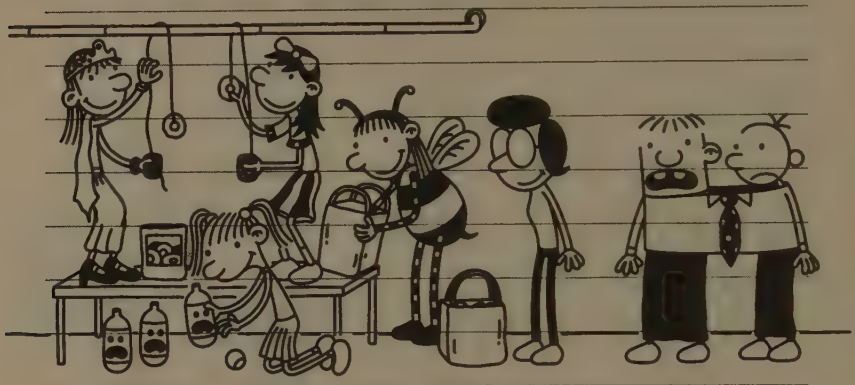
Ancak annemi gören herkes bir anda durdu.

Annem çantasından evde yapılmış Cadılar Bayramı oyunları çıkardı ve o anda midemin kasıldığını hissettim. Önceki gece annemin yine o dergilerden birini okuduğunu gördüğümde, onun bir şeylerin peşinde olduğunu tahmin etmeliydim.

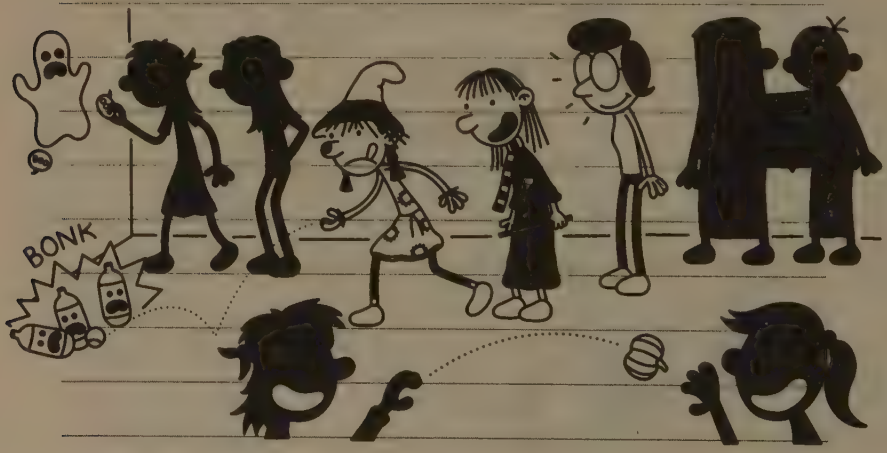

Annem parti oyunlarını çıkardığında, herkesin onu görmezden geleceğini ve eğlenmeye devam edeceğini sanmıştım. Ama çok ÇILGINCA bir şey oldu.

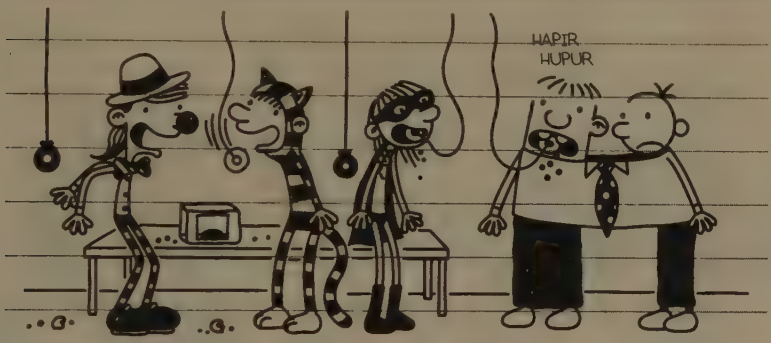
Bir grup kız annemin malzemelerini yerleştirmesine yardım etmeye başladı.

O andan sonra gösteriyi annem yönetti. Partideki herkesi bu eğlenceli Cadılar Bayramı oyunlarını oynamaya davet etti. Utançtan öleceğimi sanıyordum ama herkes oyunlara katıldı ve çok eğlenceli vakit geçiriyormuş gibi göründü.

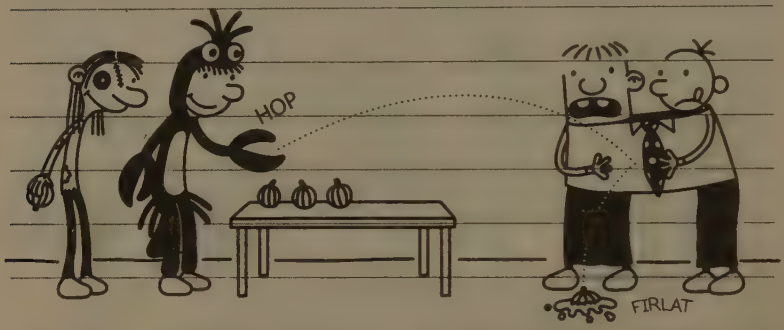
Bence en çok eğlenen kişi Rowley idi. Onun en sevdiği oyun, bir ipe geçirilmiş çöreği yemek oldu ve otuz saniye içinde beş çörek yiyerek rekor kırdı.

Herkesin çok iyi vakit geçirdiğini fark ettiğimde, biraz rahatladım. Hatta ben KENDİM de birkaç oyun oynadım. Rowley ve ben Hayalete İğne Batırma oyununda birincilik ödülünü kazandık ve itiraf etmeliyim, çok iyi bir takımdık.

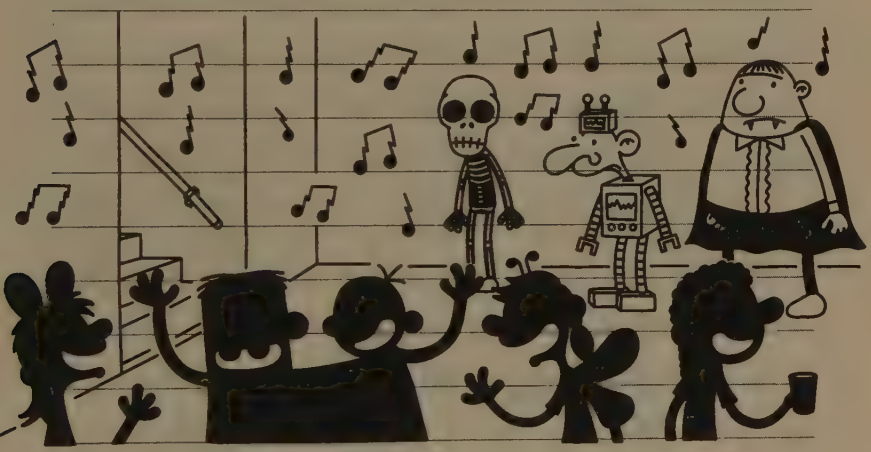
Aslında annemin oyunlarından BİRÇOĞUNU biz kazandık. Başarısız olduğumuz tek oyun Mini Balkabağı Fırlatma idi ama herhalde insan HER ALANDA başarılı olamaz.

Oyunlar bittikten sonra, biri müziğin sesini biraz daha açtı ve eğlence tam gaz devam etti. Rowley ile dip dibeyken en güzel figürlerimi sergilemem biraz zordu ama yine de iyi iş çıkardım.

Tek kelimeyle MÜTHİŞTİ. Eğlenmeyenler yalnızca orada bulunan birkaç erkekti. Ama bir avuç ekşi üzümün bütün keyfimi kaçırmasına izin verecek değildim herhalde.

Parti bir sonraki aşamaya geçmek üzereyken, Rowley bana tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Ama kostümü hazırlarken böyle bir şeyi hiç düşünmemiştik.

Kostümün fermuarı filan da yoktu. Yani çıkarmamızın tek yolu kesmek filandı. Ama ikimiz de altımıza bir şey giymediğimizden, böyle bir şey mümkün değildi.

Çok canım sıkılmıştı çünkü gecenin başında Rowley'ye meyve suyunu az içmesini söylemiştim ama tabii o dinlememişti.

Onun eve gidip de bu meseleyi halledene kadar beklemesi gerektiğine karar verdim. Sonra da eğlenmeye devam etmeye çalıştım. Ama Rowley bunu imkânsız hale getiriyordu.

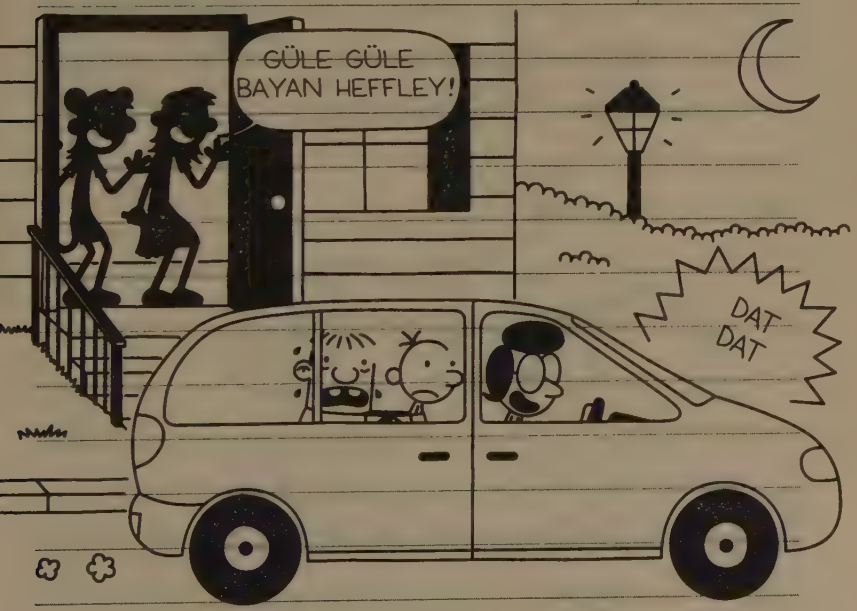
Sanırım annem Rowley'nin yüzündeki ifadeyi görünce neler olup bittiğini anladı ve artık toplanıp eve dönme vaktimizin geldiğini söyledi.

Şimdi GERÇEKTEN öfkelenmiştim. Parti son hız devam ediyordu ve biz Rowley'nin tuvaleti geldiği için gitmek zorundaydık.

Ama annem partiden sönükleşmeye başladığında değil, en güzel zamanında ayrılmanın en iyisi olduğunu söyledi. Böylece daha HAVALI görünürmüşüz ve herkes yapacak daha önemli bir şeylerimiz olduğu için gittiğimizi zannedermiş.

Mariana Mendoza ile takılmaktan daha güzel ve önemli ne olabilirdi bilmiyorum ama annem beni merdivenlere doğru iteklemeye başlamıştı bile.

Yola çıktığımızda çok üzgündüm. Annem onu daha önce hiç görmediğim kadar mutluydu.

Perşembe

Bütün hafta boyunca Mariana ve arkadaşları partinin ne kadar harika, annemin de ne kadar eğlenceli olduğunu konuştular. Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim ama sanırım bunu iltifat olarak kabul etmeliyim.

Bu arada artık canım orkestrada olmak istemiyor ama bunun nedeni partinin geçmişte kalmış olması değil sadece. Pazartesi günü okula gittiğimizde, tahtadan yapılmış nefesli çalgılar bölümündeki oğlanlar beni canımdan bezdirmeye başladılar.

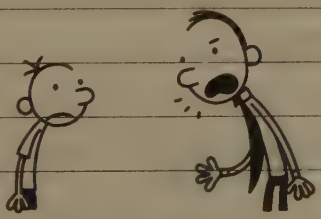

Sadece BÜYÜK oğlanlar da değil. Jake McGough bile işin içindeydi.

Annemle babama orkestradan ayrılmayı düşündüğümü açıkladığımda, babam bunu aklımdan bile geçirmememi söyledi. Müzik aletime bir sürü para ödediğini ve sözümü tutmak zorunda olduğumu hatırlattı.

Bir şeyden sırf ZOR olduğu için vazgeçmemeliymişim; eğer kendisinin bana öğretebileceği bir şey varsa o da AZİM imiş.

Babamın pes etmeyeceği belliydi, bu yüzden ona denemeye devam edeceğime dair söz verdim. Bunu duyunca çok mutlu oldu ve ben de paçayı kurtardığımı sandım.

Sonra babam bana tezahürat yapmak için Sonbahar Konseri'ne geleceğini söyledi. Ona konserin hafta içi olduğunu, dolayısıyla GELEMEYECEĞİNİ söyledim. Ama babam bu konserin onun için önemli olduğunu, bu yüzden işten izin alacağını söyleyerek ısrar etti.

Şimdi üzerimde gerçekten BASKI var. O zamandan beri şu aleti çalmaya çalışıyorum ama inanın bana hiç kolay değil.

Rowley'ye bu gece gelip bana yardım etmesini söyledim çünkü düşündüm de, kendisi bir süredir orkestrada ve müzik aletleri hakkında birkaç şey biliyor olmalı. Ama ne zaman ikimiz bir odada beraber bulunsak, sonunda bütün dikkatimiz dağılıyor.

Babam çok öfkelendi çünkü ne zaman Rowley ile bir araya gelsek yaptığımız tek şeyin ortalığın altını üstüne getirmek olduğunu söyledi. Sonunda Rowley'yi eve gönderdi, bana da çalışmaya dönmemi emretti. Ama o videolardaki kız bile korno çalmayı öğrenmekten vazgeçti; yani sanırım artık başımın çaresine bakmam gerek.

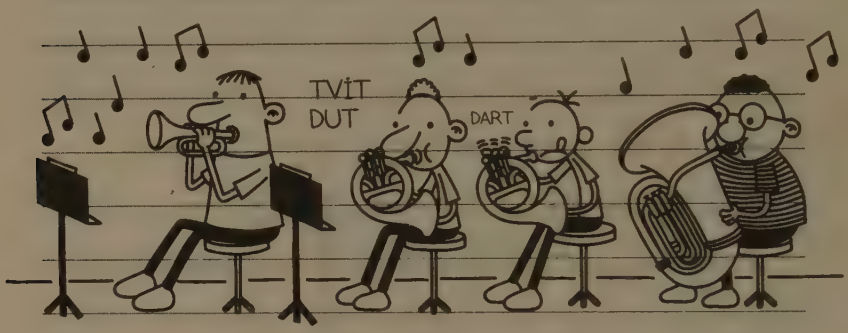

Çarşamba

Bugün büyük Sonbahar Konseri günüydü. Teknik olarak enstrümanımı çalmayı öğrenemedim ama idare edebilecek durumdayım galiba.

Orkestra provalarında Evan Pittman'ın yanında oturuyorum. Kendisi kornoyu gayet iyi çalıyor. Ben de onun hareketlerini taklit edip ÇALIYOR gibi yaparsam, onun ikimizin yerine de çalmış olabileceğini düşündüm.

Son iki haftadır bunu yaptım. Bayan Graziano bunu on metre öteden bile fark etmedi. Babamın salonun öbür ucundan fark etmesi imkânsız.

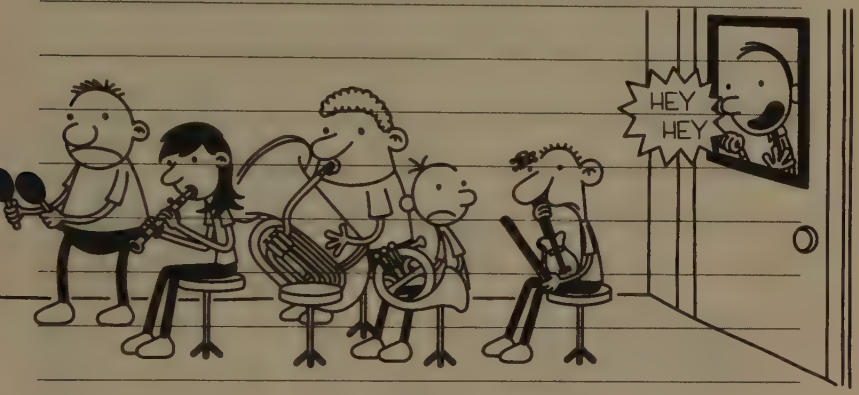

Ama gösteriye on dakika kala, Evan ortalarda yoktu. Onun en yakın arkadaşı Marcus Perez'e Evan'ın nerede olduğunu sordum. Marcus da bugün Evan'ın diş tellerinin çıkacağını, o yüzden de konsere gelemeyeceğini söyledi.

Evan'ın beni böyle yüzüstü bıraktığına inanamıyordum. Pirinçten yapılan nefesli çalgılar bölümünün birbirine DESTEK olması gerektiğini sanıyordum.

Orkestra ısınma çalışmaları yapmaya başladığında, ben terden sırılsıklamdım.

Babamın konseri unutmasını umuyordum ama çok geçmeden sahnenin kapısında belirmişti bile.

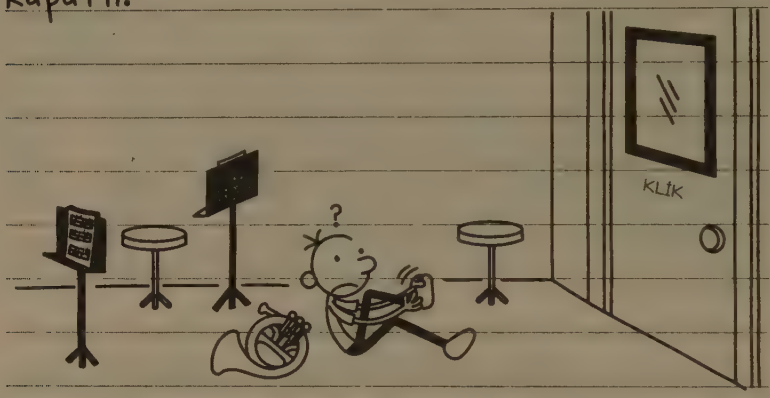

Seyirciler yerlerini aldıktan sonra, sahneye çıkma vakti geldi. Bayan Graziani bizi tek sıra halinde sahneye çıkardı.

Tahtadan yapılmış nefesli çalgılar bölümü bizim tam arkamızdaydı. O aptal Jake McGough ayakkabımın arkasına bastı ve ayakkabının lastiğinin açılmasına neden oldu.

Ayakkabımı düzeltmek için kornomu elimden bırakmak zorunda kaldım. O sırada tahtadan yapılmış nefesli çalgılar bölümündeki son çocuk sahne kapısından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

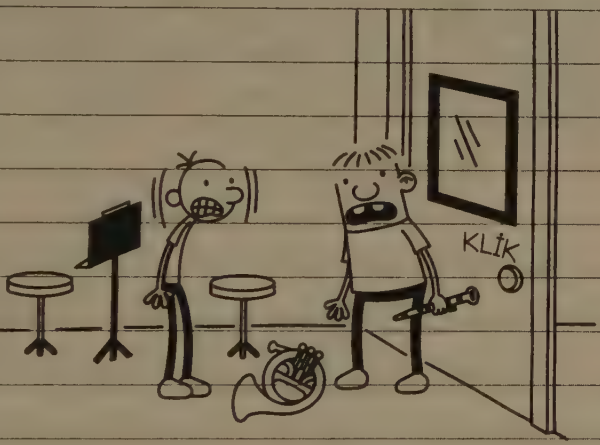

Kapıyı açmaya çalıştım ama KİLİTLİYDİ. Ben de cama vurdum. Ama herkes enstrümanlarını akort ediyordu, kimse beni duymadı.

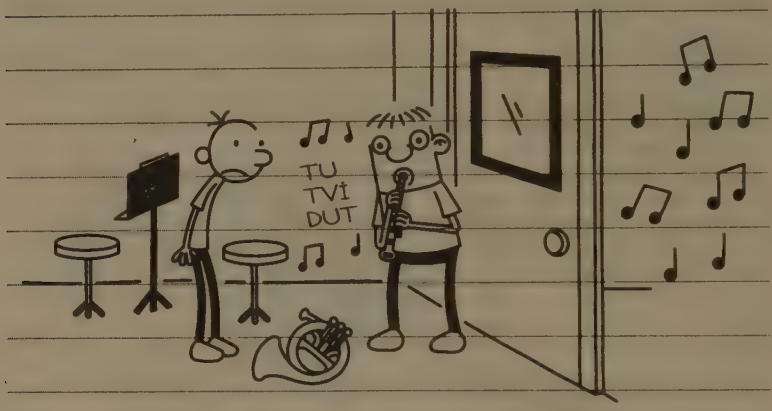
Konser başlıyordu ve tek düşünebildiğim, benim boş iskemleme bakan babamdı. Kapıyı DAHA sert yumruklamaya başladım.

Neyse ki Rowley camdan beni gördü, iskemlesinden kalktı ve kapıyı açtı. Ama o sırada odaya girmiş bulundu ve kapıyı ARKASINDAN kapattı.

Şimdi ikimiz de içeride KAPALI kalmıştık. Yeniden cama vurdum ama tam o sırada Bayan Graizano orkestraya komut verdi ve herkes çalmaya başladı. Artık durum tamamen UMUTSUZDU çünkü George Deveney perküsyon çalarken beni kimsenin duyması mümkün değildi.

Klarnet bölümü devreye girdiğinde, Rowley PANİĞE kapıldı. O da orkestrayla beraber çalmaya başladı ama bu meseleyi çözmedi ELBETTE.

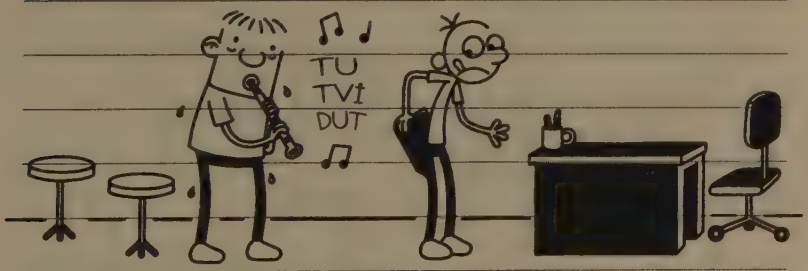
Oradan çıkmanın bir yolunu bulmak bana kalmıştı. Ayağımı duvara dayayıp kolu tüm gücümle çekerek kapıyı açmaya çalıştım. Ama sanırım pantolonum bu strese dayanamadı.

Hasarı görmek için arka duvardaki aynaya baktım; pantolonumun tam ortasında beş santimlik bir yırtık vardı. Çok fenaydı bu çünkü külodum görünüyordu.

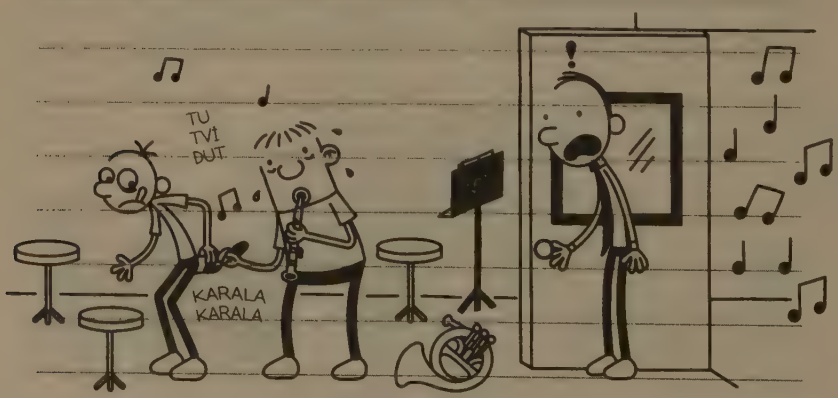
Kapı açılsa bile, pantolonumda kocaman bir DELİKLE dışarı çıkamazdım. Ben de orayı örtebileceğim bir şey bulmak için etrafıma bakındım. Bayan Graziano'nun masasının üzerinde siyah bir dosya bulup pantolonuma geçirdim.

Dosya deliği tamamen örtüyordu ve uzaktan kimse bunu fark etmezdi. Ama çok sertti, oturamıyordum bile. Sonunda dosyayı çıkardım ve başka bir fikir bulmaya çalıştım.

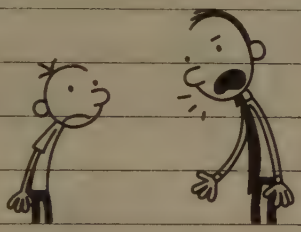
Derken aklıma bir çözüm geldi. Bayan Graziano'nun masasından siyah keçeli kalem aldım ve Rowley'den külodumun görünen kısmını boyamasını istedim. Böylece kimse pantolonumun yırtıldığını anlayamazdı.

Ne yazık ki tam o sırada BABAM kapıdan içeri girdi. Durum ona nasıl GÖRÜNDÜ bilmiyorum ama içimden bir ses bundan pek hoşlanmadığını söylüyordu.

Perşembe

Sonbahar Konseri'nde olanları babama kaç kez açıkladım bilmiyorum ama dinlemek bile istemiyordu. Bana, Rowley ile ikimizin konserde çalmak yerine dalga geçtiğimizi, bilmesi gereken tek şeyin bu olduğunu söyledi.

Ceza olarak iki hafta televizyon ve bilgisayar oyunları yasaklandı. Okuldan sonra eve arkadaşlarımın gelmesi de yasak. Yapabildiğim tek şey kornoyla alıştırma yapmak.

Ama o aletle uğraşmak bana stres yaşatıyor ve stres de beni ACIKTIRIYOR. Genellikle yılın bu zamanında bir yastık kılıfı dolusu şekerim olur ama bu yıl parti yüzünden şeker toplamaya da gidemediğim için, Cadılar Bayramı'nın en keyifli kısmını kaçırdım.

Evde bir yerlerde Cadılar Bayramı'ndan arta kalan şekerler olduğunu biliyordum çünkü o gece babam, anneme kazların şeker toplamaya gelen çocukları kovaladığını söylemişti.

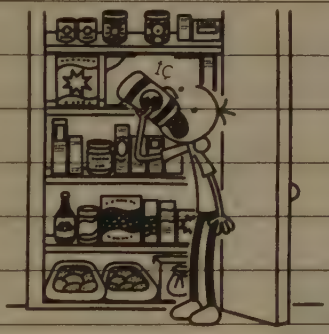

Ben de bugün okuldan sonra, annemin evde şekerleri gizlediği her yeri aradım ama elim boş kaldı. Canım o kadar çok tatlı bir şey istiyordu ki; ama kilerde bulabildiğim tek şey annemin bize almamızın kesinlikle yasak olduğunu söylediği çikolata çubukları oldu.

Sanırım annem kilisedeki hayır etkinliği için çikolatalı kurabiye yapmayı planlıyor. Ama şöyle bir düşündüm, bir çikolata çubuğu kaybolsa bunu fark etmezdi.

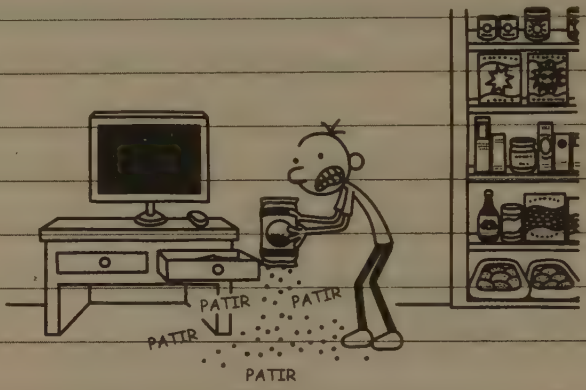
Böylece bir makas buldum ve paketin altında bir çubuğun gecebileceği kadar küçük bir delik açtım. Sonra bir çubuk iki, iki DÖRT oldu. Sonra da kendimi kaybetmişim.

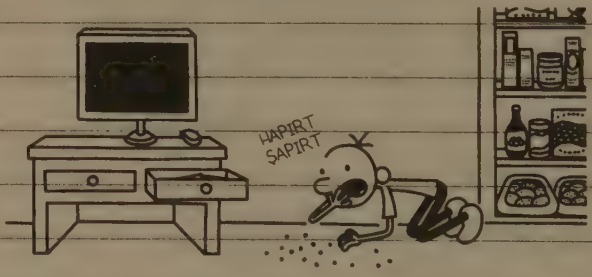
Kendime geldiğimde, kutunun en az çeyreğini yemiştim. Belki annem hâlâ fark etmezdi ama kutudaki delik BÜYÜMÜŞTÜ ve bu konuda bir şey yapmam gerekiyordu.

Ben de tel zımba aramak için ıvır zıvır çekmecesini karıştırdım.

Ama zımbayı kullanmama fırsat kalmadan, paketin altı tamamen yırtıldı.

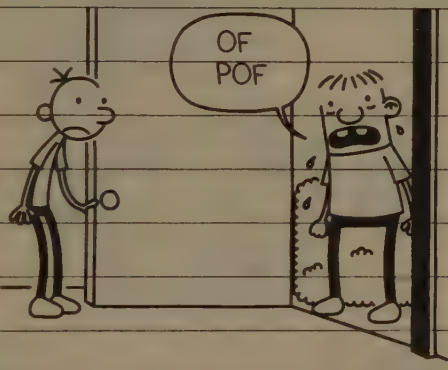
Paketi zımbaladım ve yerdeki çubukları olabildiğince topladım. Ama kendime engel olamadığım için birçoğu pakete yeniden giremedi bile.

Artık annemin FARK ETMEMESİ mümkün değildi. Başım zaten dertteydi ve daha fazla soruna ihtiyacımız yoktu. Ben de Rowley'yi yardıma çağırdım.

Ona durumumu anlattım ve olabildiğince fazla çikolata çubuğu getirmesini istedim.

Beş dakika sonra Rowley gelmişti ve soluk soluğaydı. Aslında daha erken gelebileceğini ama kazların sokakta olduğunu ve onlardan kurtulmak için komşunun bahçesinden dolanmak zorunda kaldığını söyledi.

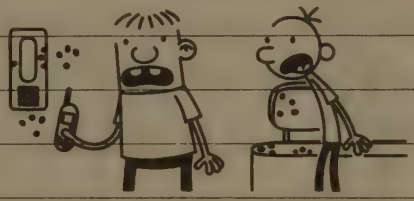

Rowley'den çikolata çubuklarını istedim, o da ellerini açtı. Ama çubuklar artık bir işe yaramazdı çünkü hepsi ERİMİŞTİ.

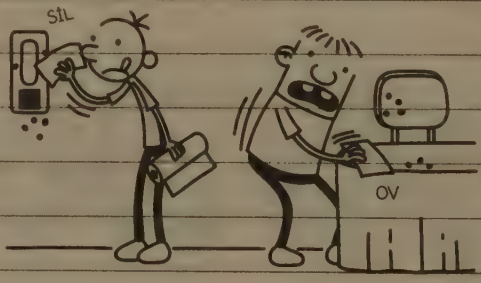

Rowley'ye geri dönüp biraz DAHA çikolata çubuğu getirmek zorunda olduğunu söyledim ama evde sadece bu kadar kaldığını söyledi. Sokağın başında oturan Scotty Douglas'ı arayıp ondan istememizi önerdi. Bu bana harika bir plan gibi geldi.

Ama Rowley telefonu aldığında, HER YERDE çikolatalı parmak izlerinin kaldığını fark ettim.

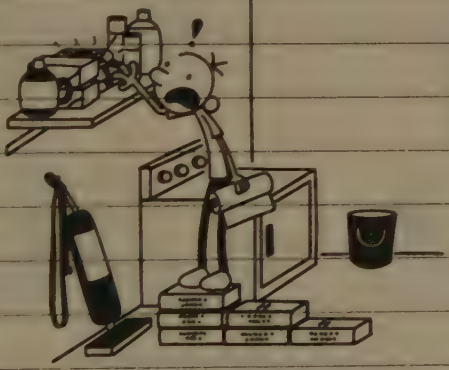

Babam mutfakta Rowley'nin parmak izlerini görürse, ölürdüm. Bunun üzerine kâğıt havlu aldık ve mutfağın her yerini silmeye başladık.

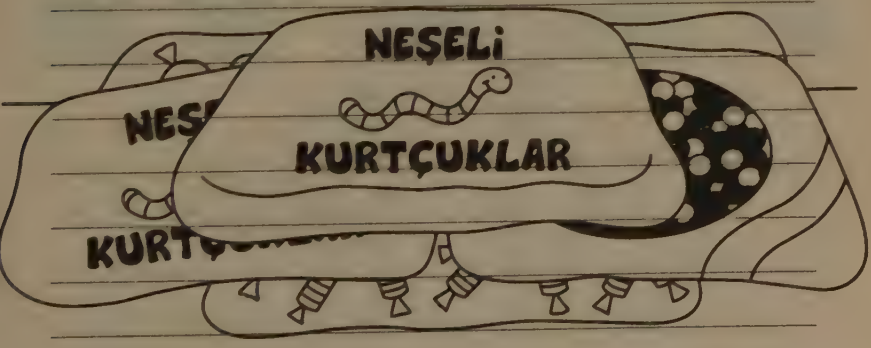

Kâğıt havlular bittiğinde, biraz daha almak için çamaşır odasına gittim. O sırada MÜTHİŞ bir şey keşfettim.

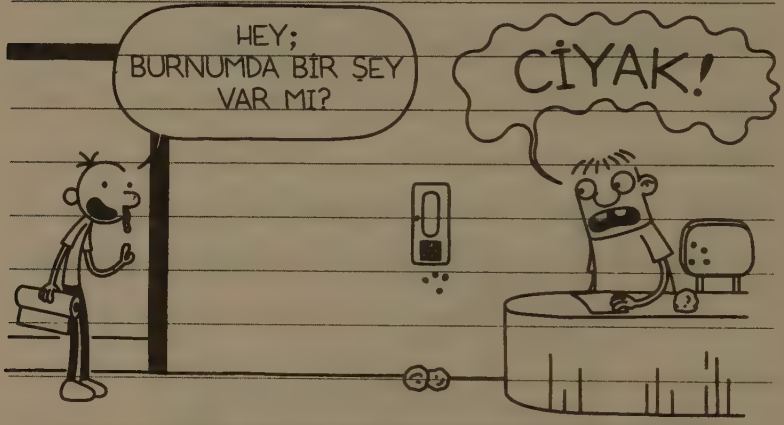
Annem Cadılar Bayramı'ndan geriye kalan bütün şekerleri kâğıt havlu rulolarının arkasına saklamıştı.

Tam beş tane açılmamış paket vardı ve hepsi en sevdiklerimdendi.

Bana yardım ettiği için Rowley'ye de biraz şeker vermem gerektiğini düşündüm. Ama önce ona biraz takılmak istedi canım.

Rowley'nin güleceğini düşünmüştüm ama o KORKTU! Ona kurtçuğun aslında bir şeker olduğunu gösterdikten sonra bile, korkusu geçmedi.

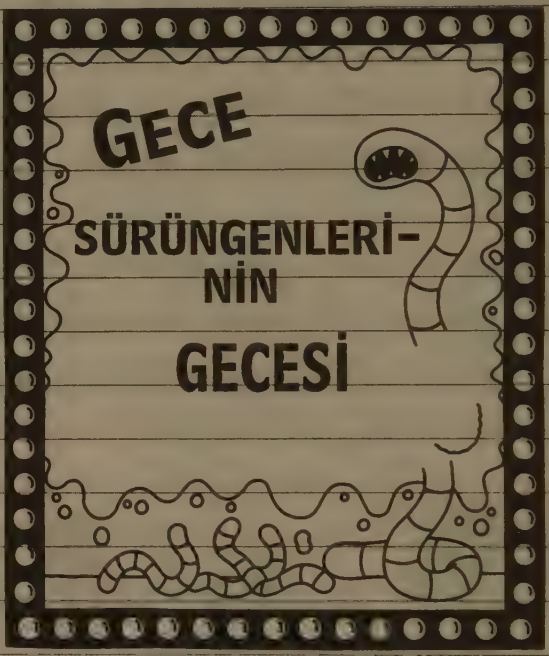
O anda beynimde bir şimşek çaktı. İnsanlar KORKMAYI seviyorlar ve eğer bu konuda iyiyseniz, bir servet kazanabilirsiniz. Bu o kadar da zor olamaz. I.M. SPooky son derece zengin ve üstelik böyle bir adam yok bile.

Bir ara, çok az para harcayarak korku film çeken üniversite öğrencilerini duymuştum. Sonra bu filmi büyük bir stüdyoya satmışlardı ve bu çocuklar şimdi MİLYONERDİLER.

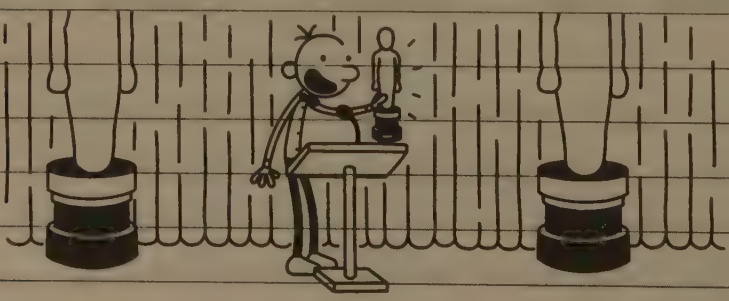

Eğer onlar yaptıysa, ben de yapabilirdim. Bunun için çok paraya da ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey iki paket neşeli kurtçuk şekeri ve annemle babamın eski kamerasıydı.

Afişi gözümde canlandırabiliyordum.

Filmim En İyi Film Ödülü'nü kazandığında, bu yolda bana yardımcı olan bütün insanlara teşekkür edecektim.

EN BÜYÜK teşekkürü hak eden kişi annem. O her zaman benim hayalgücümü kullanmam ve yaratıcı bir şeyler yapmam gerektiğini söyleyen kişi çünkü. Ben ünlü bir yönetmen olduğumda çok gurur duyacağından eminim.

Ama önce bu filmi çekmeye başlamamız gerekiyordu. Rowley'ye insan yiyen kurtcukların kasabaya dehşet saçmasını anlatan bir film çekme fikrimi anlattım. Bu onun gerilmesine neden oldu. Kurtçukların yerine daha az korkutucu şeyler, örneğin kelebekler kullanabileceğimizi söyledi.

Ama Rowley'ye kimsenin böyle bir film izlemek için para vermeyeceğini söyledim. KORKUNÇ olmayan komik kısımlar kullanabileceğimizi söyleyince, Rowley bu fikre ısınmış göründü.

Rowley filmi bir an önce çekmeye başlamak istiyordu ama ona SENARYO olmadan bunu yapamayacağımızı söyledim. Üst kata çıkıp bilgisayarımı açtık ve çalışmaya başladık.

GECE SÜRÜNGENLERİNİN
GECESİ

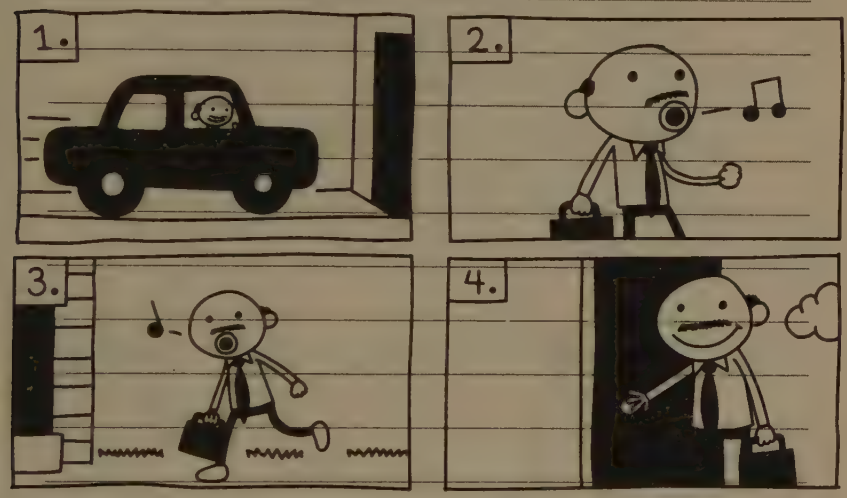
Yazan:
Greg Heffley

Fikri Geliştiren:
Greg Heffley

Rowley KENDİSİNİN de yazmak istediğini söyledi ama ben, bu BENİM fikrim olduğu için yazı işinden ona pay vermek istemiyordum. Rowley'ye onun da her kamera çekiminin nasıl olması gerektiğini gösteren küçük çizimleri hazırlayabileceğini söyledim.

Filme başlamak için iyi bir yol, kurtcukların saldırısına uğramadan önce sıradan bir gün yaşayan evli bir çiftin hayatını göstermek olabilirdi.

AKŞAM. Adam keyifli bir halde işten eve döner; neşeyle ıslık çalmaktadır. Yan kapıyı açar ve mutfağa girer.

Ama o anda bir sorun olduğunu fark ettim. Ben yönetmenlik yapıyordum, Rowley de oyuncuydu. Yani ekranda aynı anda iki oyuncuyu göstermemiz mümkün değildi.

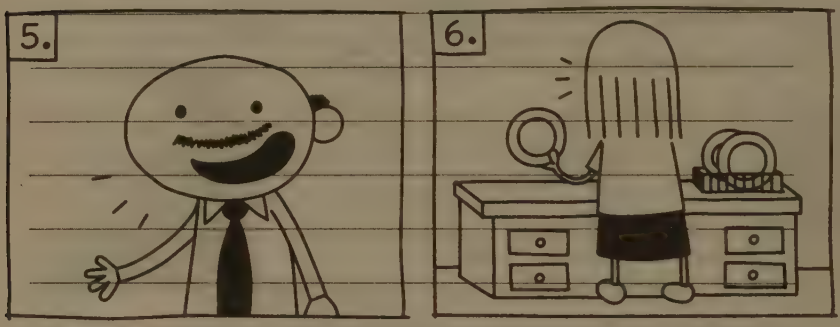
Başka bir sorun da, bütün rolleri Rowley'nin canlandırmasını istememdi. Yoksa insanlar filmimizin düşük bütçeli olduğunu düşünürlerdi. Yani biraz yaratıcı olmak zorundaydım.

KOCA

Selam canım. Ben geldim.

EŞİ

Selam, tatlım.
Umarım arkamı dönmememin
sakıncası yoktur. Bulaşık
yıkamakla meşgulüm de.

KOCA

Sorun değil. Ben yukarı çıkıp duş
alacağım.

EŞİ

Güzel, kokunu buradan bile
alıyorum (güler).

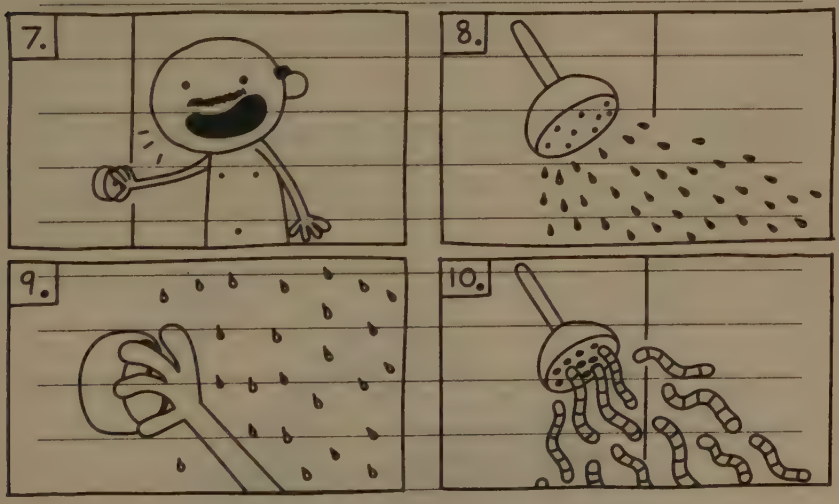
Çok fazla konuşma olduğu hissine kapıldım. Artık harekete geçme vaktiydi.

ÜST KAT BANYO. Adam duşa girer ve suyu açar.

KOCA

Ah! Duş ne iyi geldi! Karım da kötü koktuğum konusunda haklıymış.

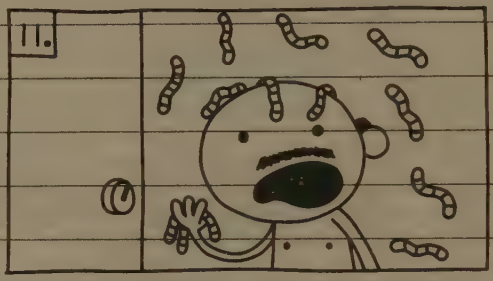
Derken duş başlığından kurtçuklar fırlar.

KOCA

Neler oluyor? Bu su değil!

Kurtçuklar!

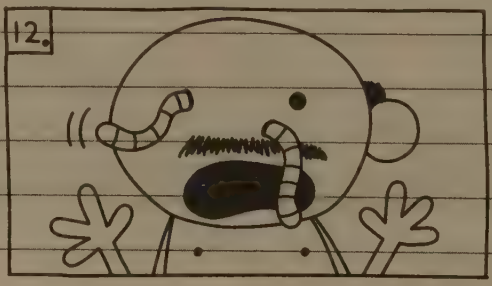
Ama bunlar sıradan kurtçuklar değil.

İnsan yiyen GECE SÜRÜNGENLERİ!

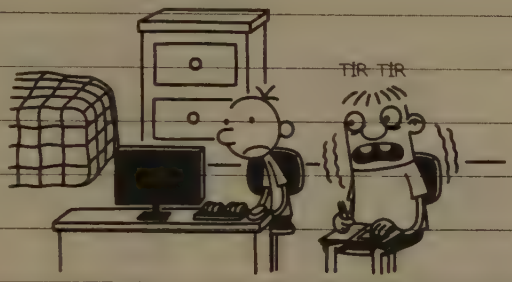
Koca

Aman ne güzel! Bunlar beni yiyor!

Adamın gözlerinden, burnundan kurtçuklar çıkar.

Rowley son çizimi bitirdiğinde, hayalet gibi bembeyazdı. Ona kurtçukların aslında şeker olduğunu hatırlattım da biraz sakinleşti.

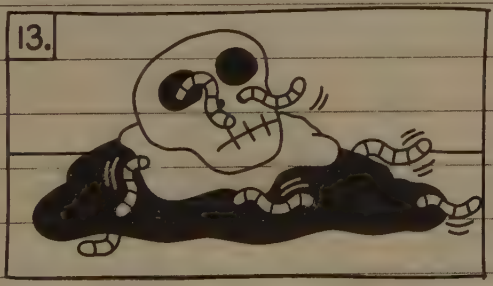

YENİDEN MUTFAK. Adam belinde havluyla mutfağa koşar.

KOCA

Tatlım! Suyu kullanma sakın! Çünkü...

Ama ÇOK GEÇTİR artık. Kadın bir iskelete dönüşmüştür.

Rowley iyice kendini kaybetmeye başlamıştı. Ona her şeyin uydurma olduğunu ve bu sahnede plastik bir iskelet kullanacağımızı hatırlattım. Yine de Rowley'nin korkudan ödü patlayacaktı.

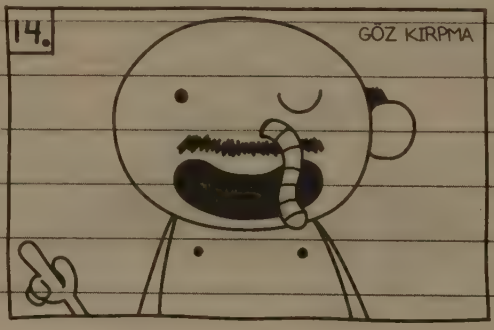

Buraya biraz komedi eklemenin iyi olacağını düşündüm. Rowley'nin biraz olsun kendine gelmesini sağlayacak bir diyalog ekledim.

KOCA

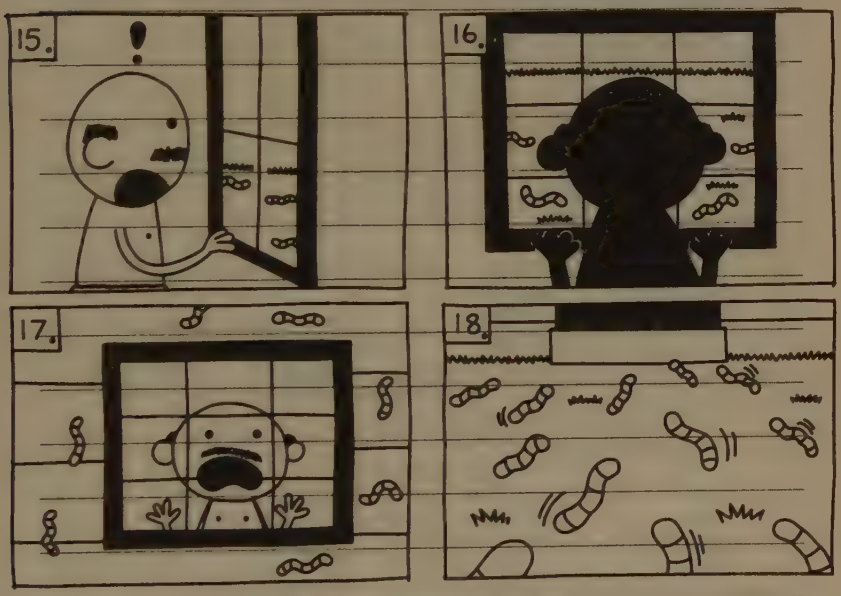
Ah, demek artık bekarım!

(göz kırpar)

Bunu hallettikten sonra yeniden hareketli sahnelere geçtik. Bundan sonraki sahne ÇOK önemliydi.

Adam dışarı bakar. Evin etrafı gece sürüngenleriyle çevrilidir.

KOCA

Ah! Etrafım sarılmış. Polisi arasam iyi olacak!

Adam telefonu kulağına götürür ve polisi arar.

KOCA

Alo? Polis mi?

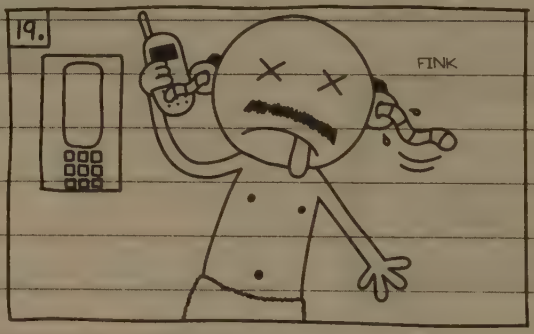
Bir ihbarda bulunacağım…

Bir dakika.. Neler….?

Telefondan çıkan bir kurtçuk adamın bir kulağından girer, öbür kulağından çıkar.

KOCA

AHHHHHHH (ölür)

Bu sahneyi yazdıktan sonra, çok fazla zaman harcadığımızı düşündüm. Üstelik henüz nasıl çekeceğimizi bilmediğim sahneler vardı. Örneğin filmin sonunda belediye başkanı ve Kral Gece Sürüngeni arasındaki savaşı nasıl çekeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Hepsini bir günde halledemeyeceğimiz için, bir yerden başlamaya ve yazdığımız sahneleri çekmeye karar verdik.

Annemlerin dolabında kamerayı buldum, neyse ki içinde film de vardı. Rowley'nin kostümleri için babamın dolabından giysiler aldık. Pantolonun boyu biraz uzun geldi ama idare ederdi.

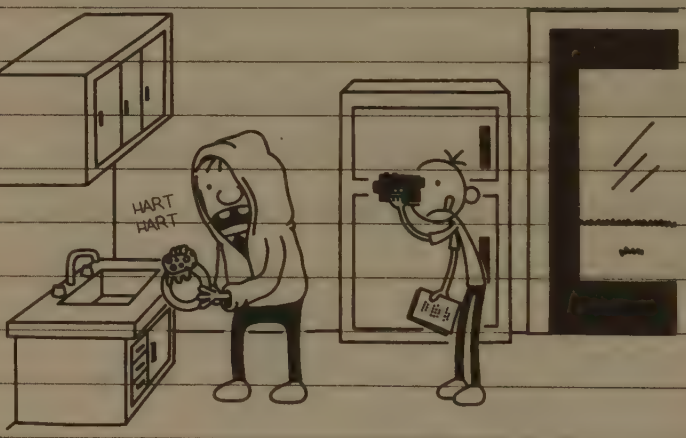
Açılış sahnesini çekmemiz beklediğimizden epey uzun sürdü çünkü Rowley repliklerini ezberlemekte zorlanıyordu.

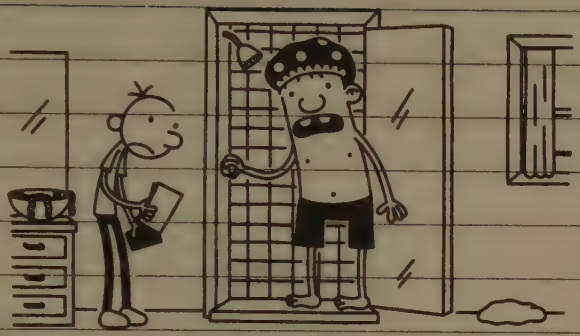
Sonra sıra Rowley'yi adamın karısı olarak çekmeye geldi.

Rowley annemin kıyafetleri içinde hiç rahat değildi. Biz de yoga pantolonunu denedik. Peruğumuz olmadığı için Rowley başını kapüşonla örttü.

Her şey istediğim gibi olmuyordu ama bazen elinizdekiyle yetinip devam etmeniz gerekir.

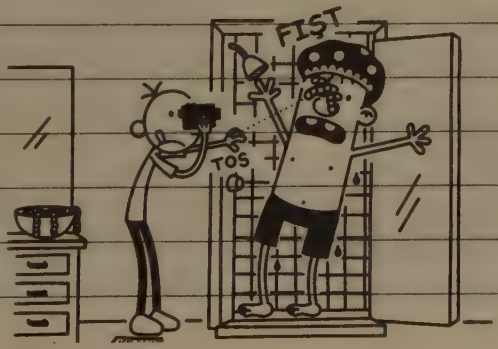

Mutfaktaki işleri hallettikten sonra, banyo sahnelerine geçtik. Rowley saçlarının ıslanmasını istemiyordu, bu yüzden lavabonun altında bulduğumuz duş bonesini taktı. Ben de babamın çekmecelerinden birinde mayo buldum. Rowley bunu giyip duşa girdi.

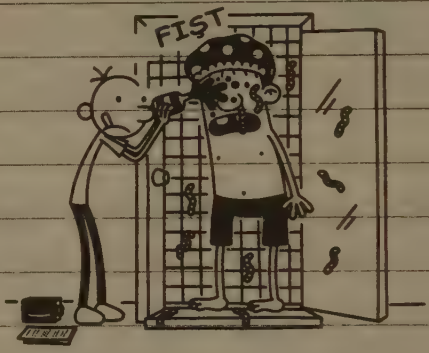

Duş sahnesini çekmek beklediğimden ÇOK ÇOK daha zor oldu. Rowley'nin mayo giydiğinin belli olmaması için onun belden yukarısını çekmek zorundaydım. Üstelik, duş başlığından çıkan kurtçukları nasıl çekeceğimi de hiç düşünmemiştim ve bir türlü istediğim gibi olmuyordu.

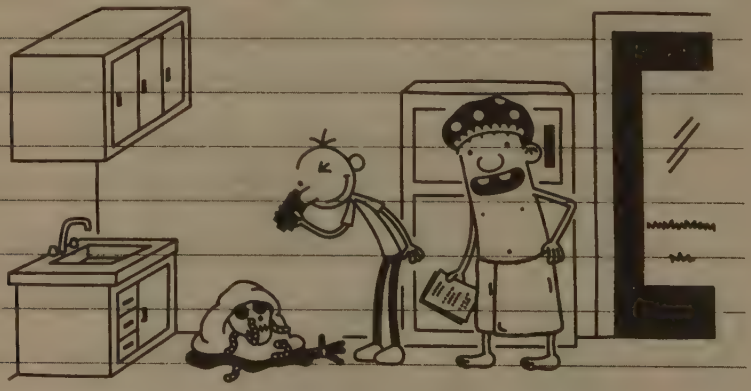
Sonunda kurtçukları Rowley'nin yüzüne atmaya karar verdim. Filme son halini verdiğimizde çok daha gerçekçi görüneceğini umuyorum.

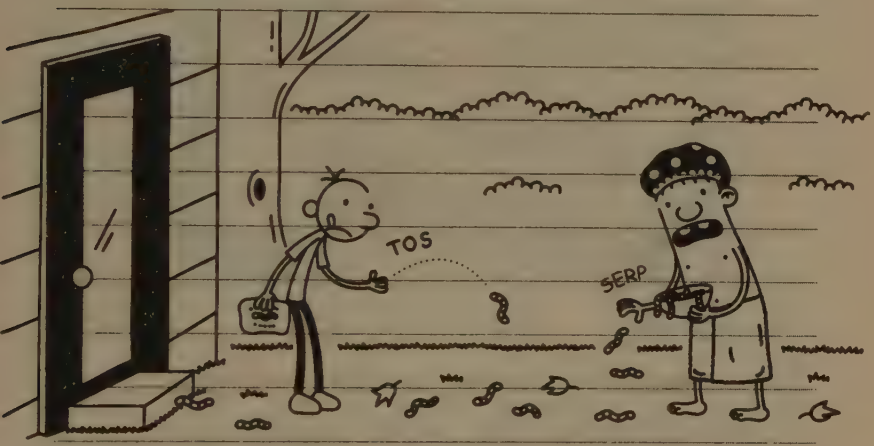
Annemin gıda boyalarını nereye koyduğunu bilmediğim için kan yerine ketçap kullandık. Biraz fazla koyu duruyordu ama bu da dünyanın sonu değildi.

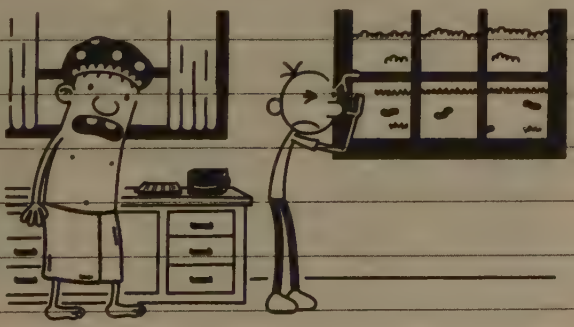
Banyodaki işler de bittikten sonra, yeniden mutfağa döndük. İskelet sahnesini çok hızlı çektik, kapüşon da işimizi kolaylaştırdı.

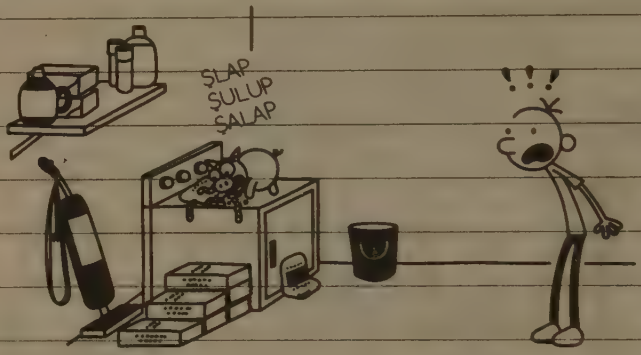
Saat geç olmaya başlamıştı. Annemle babam gelmeden sahnelerimizin hepsini çekemeyeceğimizden endişeleniyorduk. Bu yüzden hemen dışarı koştuk ve şeker kurtcukları bahçeye yaydık.

Ama bu sahne beni tatmin etmiyordu. Korkunç bir görüntü yaratacak kadar çok kurtçuk yoktu.

Sahnenin etkili olması için diğer şeker paketini de açmaya karar verdik. Ama çamaşır odasının kapısını açtığımda, tatsız bir sürprizle karşılaştım.

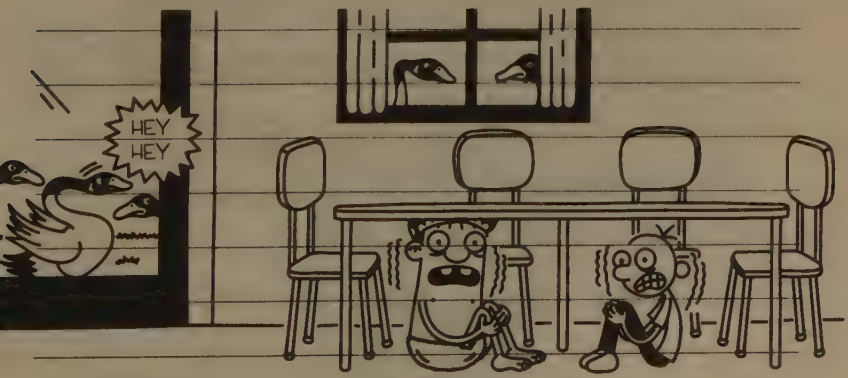
Tam domuza ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken, Rowley'nin mutfaktan seslendiğini duydum. Ben de ne olduğunu anlamak için koştum.

Bir kaz sürüsü şeker kurtçuklarımızı yiyordu. Kapıyı açıp onları kovalamaya çalıştım. Ama umursamadılar.

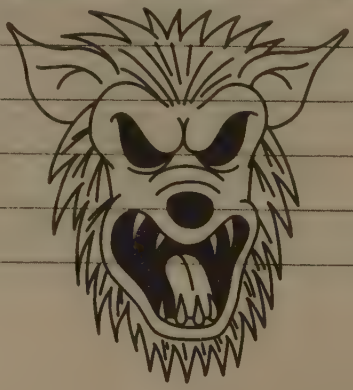
Kazlar, şekerleri bitirdiklerinde daha fazlasını istediler. Hemen kapıyı kapattım. Rowley ile birlikte bir sonraki hamlemize karar vermek için masanın altına saklandık.

Rowley'ye kazların korktuğu tek şeyin diğer HAYVANLAR olduğunu söyledim. Ama benim başka bir şey söylememe fırsat kalmadan, Rowley elinde Manny'nin Gör-ve-Konuş oyuncağı ile pencereye koşmuştu bile.

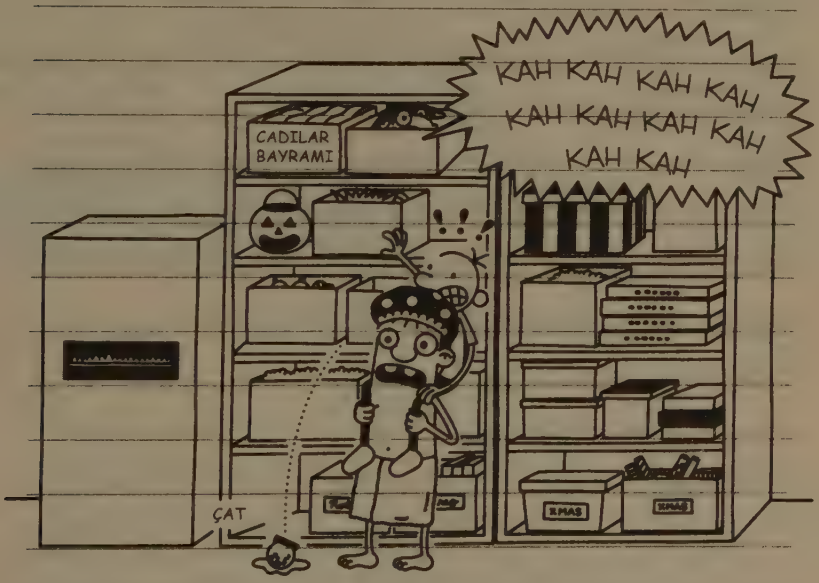
Şimdi kazlar camı gagalamaya başlamışlardı. Eğer bir şey yapmazsak, içeri dalacaklarından korktum. O sırada Rodrick'in en son şeker toplamaya gittiğinde taktığı korkunç kurt maskesini hatırladım. Maske hâlâ bodrumda duruyordu.

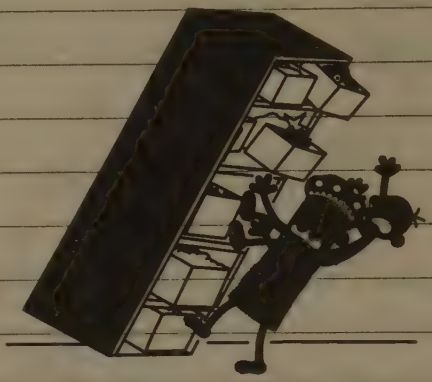
Eğer bu kazları korkutacak bir şey varsa, o da bu maskeydi.

Rowley ile birlikte maskeyi bulmak için depoya koştuk. Eski Cadılar Bayramı kostümleri bir kutunun içinde yüksekteki bir rafta duruyordu.

Rowley'nin omuzlarına çıkıp kutuya uzandım. Ama o sırada rafta duran bir kar küresini devirdim. Çıkan sesi duyan cadı bağırmaya başladı.

Rafa tutunmaya kalkınca, bütün dolap üzerimize devrildi.

Neyse ki HAYATTAYDIK. Rowley dolabın altından çıkmayı başardı ve bodrumdan koşarak çıktı. Merdiven basamaklarını DÖRDER DÖRDER çıkmış olmalı.

Rowley evden çıkınca da durmamış. Evin yan tarafındaki ağaca tırmanmış. Onu bulduğumda ağacın tepesinde saçma sapan bir şeyler mırıldanıyordu.

Onu aşağı inmesi için ikna etmeye çalıştım ama dinlemedi. Sonunda bir tenis raketi ve top bulup inmesini sağlamaya çalıştım; ama bu sadece daha da YUKARI tırmanmasına neden oldu.

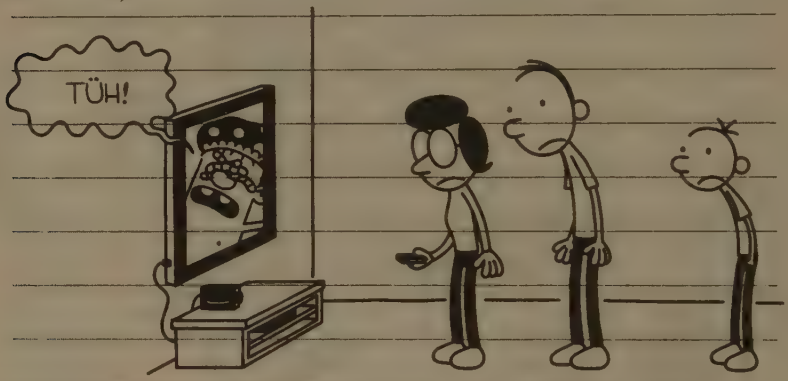
Ne yazık ki o sırada babam eve geldi.

Çarşamba

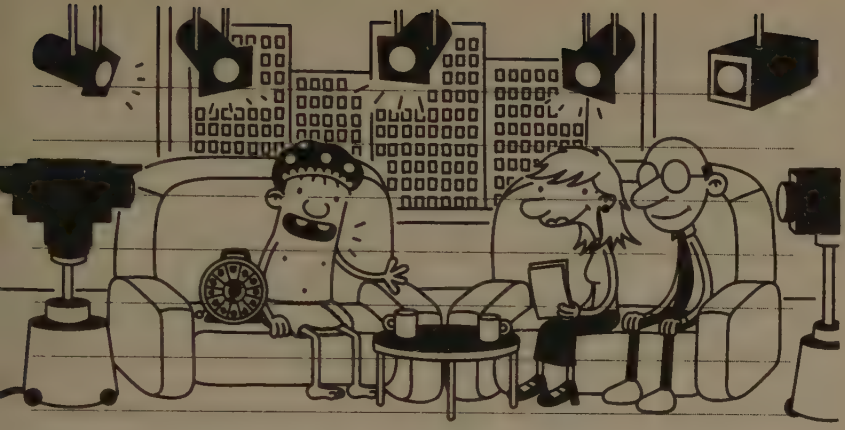
Rowley ile birlikte filmimizi çektikten sonra sılgınca iki hafta geçirdik. Günlüğüme yazacak vakit bile bulamadım çünkü babam beni her akşam depoda çalıştırdı ve raflardan dökülen her şeyi toplayıp yerlerine yerleştirmemi istedi.

Babama tek istediğimizin bir film çekmek olduğunu ama işlerin ters gittiğini anlatmaya çalıştım ama bir duvarla konuşuyordum sanki. Annemin daha anlayışlı olacağını düşünüyordum ama meğer kameranın içindeki filmde Manny'nin ilk adımlarını attığı görüntüler varmış. Biz bunun üzerine kayıt yapmışız.

Ben depodaki dağınıklığı toplamaya mâhkum edilmişken, Rowley yeni kazandığı şöhretin tadını çıkarıyor. İtfaiyeciler Rowley'yi ağaçtan indirirken bir haber ekibi geldi ve görüntüleri kaydetti. Bu "dramatik kaçışa" ait haberler son hızla yayıldı.

Rowley okula bile gelemiyor çünkü her sabah bir televizyon programı onu ekrana çıkarmak istiyor.

En sinir bozucu olan da, bütün bu röportajlarda Rowley'nin bir kez olsun benim adımı anmaması. Oysa onu ünlü yapan BENİM. Ama bugünlerde Rowley dünya kendi etrafında dönüyormuş gibi davranıyor.

Şöhret insanı böyle yapıyor demek. Tek söyleyebileceğim şu: Beni asla, sırf evlerinde televizyon izleyen insanlara ucuz bir kahkaha attırmak için kendimi aptal durumuna düşürürken GÖREMEYECEKSİNİZ!

TEŞEKKÜRLER

Wimpy Kid hayranlarına, beni Greg Heffley ve çılgın ailesi hakkında yazmaya teşvik ettikleri için teşekkürler. Muhteşem aileme beni neşelendirdikleri ve hayatıma keyif kattıkları için teşekkürler.

Charlie Kochman'a, her Saftirik kitabının en iyi şekilde ortaya çıkmasını sağladığı için teşekkürler. Abrams'taki ekibe, Michael Jacobs, Jason Wells, Veronica Wasserman, Susan Van Metre, Jen Graham, KeriLee Horan, Chad L. Beckerman, Robby Imfeld, Alison Gervais, Elisa Garcia, Samanthe Hoback, Kin Lu, Michael Clark'a teşekkürler.

Shaelyn Grmaiin ve Anna Cesary'ye inanılmaz bir yapı oluşturdukları için teşekkürler. Deb Sundin ve An Unlikely Story'deki herkese harika bir bağımsız kitapçı yarattıkları için teşekkürler.

Rich Carr ve Andrea Lucey'ye yıllar içindeki inanılmaz destekleri için teşekkürler. Paul Sennott ve Ike Williams'a değerli öğütleri için teşekkürler.

Jess Brallier'e, son on beş yıldır arkadaşım ve akıl hocam olduğu için teşekkürler. Poptropica'daki herkese destek ve ilhamları için teşekkürler.

Sylvie Rabineau'ya sürekli rehberliği ve dostluğu için teşekkürler. Keith Fleer'a yardımları için teşekkürler. Hollywood'daki herkese yeni Saftirik kitaplarını hayata geçirdikleri için teşekkürler. Nina Jacobson, Brad Simpson, Elizabeth Gabler, Roland Poindexter, Ralph Milero ve Vanessa Morrison'a teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Jeff Kinney #1 New York Times çok satan yazarıdır. Beş kez Nickelodeon Kids Choice Award en sevilen kitap ödülünü kazandı. Jeff Time dergisi tarafından Dünyanın En Etkili 100 Kişisi'nden biri seçildi. Kendisi aynı zamanda Time dergisinin en iyi 50 web sitesinden biri seçtiği Poptropica.com'un yaratıcısıdır. Çocukluğu Washington D.C.'de geçen yazar 1995 yılında New England'a taşındı. Halen güney Massachusettes'te eşi ve iki oğluyla birlikte yaşıyor. Burada An Unlikely Story adında bir kitapçıları var.

Greg'in üzerindeki baskı giderek artıyor. Annesi bilgisayar oyunlarının onun beynine zarar verdiğini düşünüyor ve bunlardan vazgeçip daha "yaratıcı" şeyler yapmasını istiyor. Öte yandan Cadılar Bayramı çok yaklaştı ve Greg yılın en eğlenceli partisine gitmek zorunda.

İyi ama nasıl? Peki Cadılar Bayramı'ndan geriye kalan şekerler bir film çekmek konusunda ilham verir mi acaba? Ya da film çekmek o kadar kolay mıdır? Of! Karışık İşler Bunlar...

OKUYUCULAR, SAFTİRİK GREG'İN GÜNLÜĞÜ'NE BAYILIYOR!
USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal ve #1 New York Times çok satanlar listelerinin vazgeçilmezi olan seri ile ilgili övgüler:

"Yayın dünyasında Kinney bir rock yıldızı."
–NPR's "Backseat Book Club"

"Saftirik çılgınlığı dünyayı sarsıyor."
–Time dergisi

"Bugüne kadar yayınlanmış en başarılı çocuk dizilerinden biri."
–The Washington Post

"Okumayı sevmeyenler için harika bir seçim."
–School Library Journal

ISBN 978-605-173-187-2

₺22

/SaftirikGreg
/EpsilonYayinevi

/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com